

РЕЙЧЪЛ КЕЙН
ТАНЦЪТ НА МЪРТВИТЕ
МОМИЧЕТА

Част 2 от „Вампирите от Морганвил“

Превод от английски: Катя Радославова, 2010

chitanka.info

На Тер, който ми помогна да положи крайъгълния камък на Морганвил.

На Кати, която ми помогна в трудните сюжетни моменти.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Джо Бонамаса, истински гений в своето изкуство, за музикалното вдъхновение. На Лиз Шайър за превъзходната редакторска работа. И гръмък поздрав към моите приятели от книжарницата „Мистириъс Галакси“ в Сан Диего.

1

Това не се случва, каза си Клеър. Просто е един лош сън, кошмар, ще се събудиш и той ще е изчезнал като мъгла...

Стискаше здраво клепачите на затворените си очи. Усещаше устата си абсолютно пресъхнала и се притискаше към топлото здраво тяло на Шейн, свита на кълбо върху канапето в Стъклената къща.

Бе ужасена.

Просто лош сън.

Но когато отвори очи, приятелят ѝ Майкъл все още лежеше мъртъв на пода пред нея.

— Накарай момичетата да млъкнат, Шейн, или аз ще го направя — грубо нареди бащата на Шейн.

Той крачеше напред-назад по дървения под с ръце на гърба. Не поглеждаше към тялото на Майкъл, покрито с дебела и прашна кадифена завеса, но когато Клеър отново отвори очи, видя единствено това. Сякаш бе изпълнило цялото пространство, не беше сън и нямаше да изчезне. Бащата на Шейн бе тук и я ужасяваше, а Майкъл...

Майкъл бе мъртъв. Само че Майкъл и преди си бе мъртъв, нали? Призрачен. Мъртъв през деня... жив през нощта... но сега бе нощ, а той бе още мъртъв...

Клеър осъзна, че плаче, чак когато бащата на Шейн се обърна и втренчено впи в нея кървясалите си очи. Дори когато се взираше в очите на вампири, не се бе плашила толкова... е, може би веднъж-дваж, защото, общо взето, Морганвил си бе страшно място и вампирите всяваха ужас.

Бащата на Шейн, господин Колинс, бе висок дългокрак мъж, с буйна, къдрава и прошарена коса, която на дължина достигаше яката на коженото му яке. Имаше тъмни очи и поглед на маниак. С мърлява брада и огромен белег през цялото лице — набръчкан и червеникавокафяв на цвят.

Да, определено бе страшен. Не бе вампир, а просто мъж, което го правеше страшен по много различни причини.

Тя подсмръкна, избърса очите си и спря да плаче. Вътрешният ѝ глас казваше: *Сълзите — после, сега трябва да оцелееш*. Реши, че вътрешният глас говореше и на Шейн, защото той не гледаше към проснатото на пода и покрито с кадифе тяло на най-добрия си приятел, а наблюдаваше баща си. И неговите очи бяха зачервени, но не плачеше.

Така, сега и Шейн я плашеше.

— Ева — каза Шейн тихо, а после по-силно: — Ева! Млъкни!

Четвъртият им съквартирант, Ева, се бе сгърчила в неудобна поза, облежната на отсрещната стена до библиотеката, възможно най-далече от тялото на Майкъл. Свила колене и с наведена глава, тя плачеше неудържимо и отчаяно. Вдигна поглед, когато Шейн изкрещя името ѝ, лицето ѝ бе набраздено с черни ивици от разтеклата се спирала, а половината от ексцентричния бял грим се бе изтрил. Клеър забеляза, че е обула обувките „Мери Джейн“, украсени с мъртвешка глава. Не знаеше защо това ѝ се стори важно.

Ева изглеждаше напълно отчаяна и Клеър се смъкна от канапето и седна до нея. Двете момичета се прегърнаха. Ева миришеше на сълзи, пот и сладникав парфюм с аромат на ванилия и не спираше да трепери. Бе в шок. Нали по телевизията все така казваха в подобни случаи. Кожата ѝ бе студена.

— Шшшш — шепнеше ѝ Клеър. — Майкъл е добре. Всичко ще се оправи. — Не знаеше защо го каза, бе лъжа, би трябвало да е лъжа, всички видяха... какво се случи... но нещо ѝ подсказваше, че точно това трябва да каже. И наистина, плачът на Ева стихна, после спря и тя закри лицето си с треперещи ръце.

Шейн не каза нищо повече. Гледаше баща си с изпълнен с омраза поглед, който повечето момчета насочват към тези, които биха искали да смелят от бой. Ако баща му бе забелязал това, определено не му пукаше. Продължаваше да крачи нагоре-надолу. Мъжете, които дойдоха с него — ходещи скали от мускули в черни кожени дрехи на рокери, с бръснати глави и татуировки — стояха по ъглите със скръстени ръце. Този, който уби Майкъл, изглеждаше отегчен, докато превърташе ножа между пръстите си.

— Ставай! — кресна бащата на Шейн. Той спря да крачи и застана пред сина си. — Да не си посмял да ми правиш номера, Шейн. Казах да станеш!

— Не трябваше да постъпваш така — рече в отговор Шейн и бавно се изправи, леко разкрачен. Готов да понесе (или нанесе) юмручен удар, помисли си Клеър. — Майкъл не бе заплаха за теб.

— Той е един от тях. Нежив.

— Казах, че не бе заплаха!

— А аз казвам, че ти просто не искаш да си признаеш, че приятелят ти се е превърнал в изрод. — Бащата на Шейн се пресегна и трмаво стовари юмрук върху рамото на Шейн. Би трябвало да е израз на обич, помисли си Клеър. Шейн просто въздъхна тежко. — Както и да е, станалото — станало. Знаеш защо сме тук. Или трябва да ти напомням?

След като Шейн не отговори, баща му бръкна в коженото си яке и извади няколко снимки. Хвърли ги към Шейн. Снимките отскочиха от удара в гърдите му и Шейн инстинктивно се опита да ги хване, но някои се изплъзнаха и паднаха на дървения под. А някои отхвъркнаха към Клеър и Ева.

— О, боже! — прошепна Ева.

Бяха снимки на семейството на Шейн, досети се Клеър. Шейн като сладко момченце, прегърнал по-малко момиченце с облак от къдрава черна коса. Красива жена, застанала зад тях, и мъж, в който трудно можеше да се разпознае бащата на Шейн. Тогава е нямал белег. Косата му бе късо подстригана. Изглеждаше... нормално. Усмихнат и щастлив.

Имаше и други снимки. Ева се бе втренчила в една от тях, а Клеър не можеше да разбере какво се вижда на нея. Нещо черно и изкривено и...

Шейн се наведе и я сграбчи, като несръчно я натика в купчината.

Къщата им изгоряла. Той се измъкнал. Сестра му нямала този късмет.

О, боже, това изкривено нещо бе Алиса. Сестрата на Шейн. Очите на Клеър се напълниха със сълзи и тя запуши устата си с две ръце, за да не изпищи, не защото снимката бе наистина ужасяваща, а защото собственият му баща го бе принудил да я погледне.

Това бе жестоко. Наистина жестоко. И тя знаеше, че не се случва за първи път.

— И майка ти, и сестра ти са мъртви заради това място, заради вампирите. Не си забравил, нали, Шейн?

— Не съм забравил! — изкрещя Шейн. Продължаваше да се опитва да подреди снимките в купчина, но изобщо не ги гледаше. — Сънувам ги всяка нощ, татко. Всяка нощ!

— Добре. Ти започна това, и е добре да го помниш. Не можеш да се измъкнеш сега.

— Не се измъквам!

— Тогава какви са тия глупости, нещата се промениха, татко? — Бащата на Шейн го изимитира, и на Клеър ѝ се прииска да го удари, без да се замисли, че бе почти четири пъти по-едър от нея и много по-зъл. — Събираш се със старите си приятелчета и какво се случва, виждам, губиш смелост. Този бе Майкъл, нали? Хлапето на семейство Глас от Стъклената къща?

— Да — с мъка изрече Шейн и Клеър видя сълзи да искрят в очите му. — Да, това бе Майкъл.

— А тези двете?

— Те са без значение.

— Онази прилича на вампир. — Бащата на Шейн насочи кървясалия си поглед към Ева и пристъпи към сгушените на пода момичета.

— Не я закачай! — Шейн пусна снимките на купчина върху канапето и се изпречи на пътя на баща си със стиснати юмруци. Баща му повдигна вежди и се ухили с изкривена от белега усмивка. — Тя не е проклет вампир. Това е Ева Росър, татко. Нали помниш Ева?

— Ха! — каза баща му и се втренчи в Ева за няколко секунди, преди да спре и да свие рамене. — Значи сега им подражава, което е също толкова лошо според мен. Ами хлапето?

Говореше за Клеър.

— Не съм хлапе, господин Колинс — каза Клеър и бавно се изправи на крака. Почувства се непохватна, сякаш я дърпаха на конци и не функционираше нормално. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че дишането ѝ причиняваше болка. — Живея тук. Казвам се Клеър Денвърс. Студентка съм в университета.

— Така ли — не го каза като въпрос. — Изглеждаш по-малка.

— От предварителния прием съм, сър. На шестнадесет съм.

— Сладките шестнадесет. — Господин Колинс отново се усмихна, или поне опита, белегът дърпаше надолу дясната страна на устните му. — Обзалагам се, че никога не си се целувала.

Тя усети как се изчервява. Нямахме как да спре руменината или да не погледне към Шейн. Шейн стискаше здраво челюсти, а мускулите му потрепваха. Гледаше в една точка.

— Ооо! Така значи. Е, внимавай с това девойче, момчето ми, да не си навлечеш беля. — Въпреки това бащата на Шейн изглеждаше необяснимо доволен. — Казвам се Франк Колинс. Предполагам, си се досетила, че съм баща на онзи там? Живеех в Морганвил. Напуснах града преди няколко години.

— След пожар — каза Клеър и преглътна с усилие. — След смъртта на Алиса. И... на майката на Шейн? — Защото Шейн нищо не бе споменавал за нея.

— Моли почина по-късно — каза господин Колинс. — След като заминахме. Бе убита от вампирите.

Ева проговори за първи път — с мек, колеблив глас:

— Как си спомни за Морганвил, след като напуснахте града? Мислех, че никой не си спомня, след като го напусне.

— Моли си спомни — отговори господин Колинс. — Малко по малко. Не можа да забрави Лиса и това отваряше вратата, сантиметър по сантиметър, докато накрая всичко изплува. И така вече знаехме какво трябва да направим. Трябва да ги сразим. Да унищожим всички. Нали, момче?

Шейн кимна. Не приличаше толкова на съгласие, колкото на нежелание да получи шамар заради несъгласие.

— Подготвихме се известно време и после отново изпратих Шейн тук, в Морганвил, за да направи план на града, да набележи мишените и да свърши всички неща, за които не бихме имали време, когато нахлуем. Обаче не можех да чакам повече, когато ме повика на помощ. И хукнах насам.

Шейн изглеждаше зле. Не поглеждаше нито Ева, нито Клеър, нито към тялото на Майкъл. Нито баща си. Той просто... гледаше втренчено. По бузите му имаше следи от сълзи, но Клеър наистина не си спомняше да го е видяла да плаче.

— Какво възнамеряваш да правиш? — едва попита Клеър.

— Първо, мисля да погребем онова там — каза господин Колинс и кимна към покритото тяло на Майкъл. — Шейн, ти най-добре стой настрана...

— Не! Не го докосвай! Искам аз да го направя!

Господин Колинс го изгледа продължително и намръщено.

— Знаеш, че ще трябва да... — той погледна бегло към Ева и Клеър, — да се подсигурим, че няма да се върне.

— Това са глупости, татко. Не е необходимо да...

— Ще правим нещата по този начин. Както трябва. Не искам приятелят ти отново да ми се нахвърли, когато пак залезе слънцето.

— Той за какво говори? — прошепна Клеър на Ева. През последните минути Ева незабележимо бе успяла да се изправи до нея и сега стояха хванати за ръце. Клеър чувстваше, че собствените ѝ пръсти са студени, но тези на Ева бяха като лед.

— Ще забие кол в сърцето му — каза Ева потресена. — Нали? И ще сложи чесън в устата му. И...

— Не е нужно да описваш всички подробности — прекъсна я господин Колинс. — Хайде да приключваме с това. И когато сме готови, Шейн ще ни нарисова карта, по която да открием къде са високопоставените вампири на Морганвил.

— А ти не знаеш ли? — попита Клеър. — Нали си живял тук.

— Не става така, малката. Вампирите не ни се доверяват. Те се разхождат наоколо, снабдени с всякакви видове защита, която да ги пази от възмездие. Но моето момче намери начин. Нали, Шейн?

— Да — каза Шейн с абсолютно безжизнен глас. — Да приключваме с това.

— Но... Шейн, не можеш...

— Ева, млъкни! Не разбираш ли? Сега нищо не можем да направим за Майкъл. И ако е мъртъв, няма значение какво ще му направим. Нали?

— Не можеш! — изкрещя Ева. — Той не е мъртъв.

— Е — каза господин Колинс, — предполагам, проблемът ще е негов, когато го прободем с кол и му отрежем главата.

Стиснала юмруци, Ева сподави писъка си и се свлече на колене. Клеър се опита да я изправи, но тя бе по-тежка, отколкото изглеждаше. Шейн бързо се завъртя и приклепна до нея, като се надвеси покровителствено и изгледа свирепо баща си и двамата мъжаги рокери, които пазеха тялото на Майкъл.

— Ти си подлец — каза той решително. — Казах ти, че Майкъл не е заплаха за теб. Не беше преди, не е и сега. Ти вече го уби. Остави го на мира.

В отговор бащата на Шейн кимна на двамата си приятели съучастници, които се наведоха, сграбчиха тялото на Майкъл и го повлякоха навън през вратата на кухнята. Шейн скочи на крака. Баща му се изправи срещу него и го удари през лицето с опакото на ръката си толкова силно, че Шейн залитна. Шейн вдигна длани, за да се защити, не за да нападне. Сърцето на Клеър се сви.

— Недей — задъхано каза Шейн. — Недей, татко. Моля те, недей.

Баща му отпусна юмруците, които бе вдигнал за втори удар, погледна сина си и се обърна. Шейн стоеше разтреперан, със сведен поглед, докато стъпките на баща му не се отдалечиха към кухнята. После рязко се извъртя, хвърли се напред и сграбчи Клеър и Ева за ръцете.

— Хайде! — изсъска той и ги повлече към стълбите, докато те се спъваха по пътя. — Действайте!

— Но — възрази Клеър и хвърли поглед през рамо. Бащата на Шейн бе отишъл да погледне през прозореца, вероятно да види какво правят в задния двор (О, боже!) с тялото на Майкъл. — Шейн...

— Качвайте се горе — каза той. Не им остави голям избор. Шейн бе едро момче, и този път използва мускулите си. Докато Клеър се осъзнае, бяха се качили по стълбите, после поеха по коридора и Шейн с тласък отвори вратата на стаята на Ева. — Влизайте вътре, момичета. Заклучете вратата. Говоря сериозно. Не отваряйте на никого, освен на мен.

— Но... Шейн!

Той се обърна към Клеър, хвана я здраво за раменете с едрите си ръце, наведе се и я целуна нежно по челото. — Не познаваш тези хора — рече той. — Не сте в безопасност. Просто стойте вътре, докато не се върна.

Ева, която изглеждаше замаяна, прошепна:

— Трябва да ги спреш. Не бива да им позволяваш да наранят Майкъл!

Шейн и Клеър се спогледаха и тя видя мрачната печал в очите му.

— Да — отвърна той. — Е, май вече го направиха. Просто... сега трябва да се погрижа за вас. Така би искал Майкъл.

Преди Клеър да успее да измисли някакво друго възражение, той я бутна през прага и затръшна вратата. Удари по нея с юмрук веднъж.

— Заклучи я!

Тя се протегна и пусна резето, после превъртя и старомодния ключ. Остана на мястото си, защото усещаше, че Шейн все още бе там.

— Шейн? — Клеър се притисна към вратата и се заслуша. Стори й се, че дори чува неравномерното му дишане. — Шейн, не му позволявай да те нарани отново. Недей.

Чу сподавен звук, който повече приличаше на ридание, отколкото на смях.

— Да — едва чуто се съгласи Шейн. — Добре.

После Клеър чу стъпките му да се отдалечават по коридора към стълбите.

Ева седеше на леглото си и се взираше в празното пространство. След пожара, който бе бушувал в съседната стая, тази на Клеър, стаята миришеше на огнище, но имаше само леки поражения от дима, нищо сериозно. Пък и с всичките черни готически вещи наоколо, не можеше да се прецени точно.

Клеър седна на леглото до Ева.

— Добре ли си?

— Не — отговори Ева. — Искам да погледна през прозореца. Но не бива, нали? Не бива да виждам какво правят.

— Не — съгласи се Клеър и преглътна с мъка. — По всяка вероятност идеята не е добра.

Тя разтърка нежно гърба на Ева и се замисли какво би могло да се направи... а то не бе много. Съюзници не се срещаха под път и над път... освен Шейн, друг нямаше. Втората им най-добра възможност бе вампир.

Колко страшно бе това?

Все още можеше да се обади на Амели. Но това малко напомняше на въоръжаване с ядрено оръжие, за да се справиш с дребен проблем. Амели бе толкова властна гаднярка, че другите вампири гадняри се предаваха без бой. Тя бе казала: Ще наредя да не ви закачат. Обаче повече не бива да нарушавате реда. Ако го направите и е по ваша вина, ще съм принудена да променя решението си. А това би било...

— Жалко — шепнешком довърши мисълта си Клеър. Да. Много жалко. А нямаше как това тук да не представлява „нарушаване на реда“... със сигурност ще е такова, когато бащата на Шейн се развихри. Той бе дошъл да убива вампири, и дребни причини като — о, да, животът и безопасността на сина му — нямаше да го спрат.

Не, да се обърне към Амели, не бе добра идея.

Кой друг? Оливър? Оливър не бе начело в списъка на Клеър с „най-добрите приятели завинаги,“ въпреки че в началото го бе смятала за доста готин за възрастен. Но я изигра и за нея стана вторият най-коварен гадняр вампир в града, който, ако можеше, би използвал и тях, и така създалата се ситуация, срещу Амели.

Така че не ставаше. И Оливър не ставаше. Полицаяте бяха на заплата при вампирите. Преподавателите ѝ от университета... не. Никой от тях не бе създал впечатление, че е готов да се съпротивлява.

Мама и татко? Тя потръпна при мисълта какво би станало, ако отпрати отчаян зов към тях... Първо, спомените им вече бяха променени от странното психическо поле на Морганвил, или поне така предполагаше, след като съвсем бяха забравили за заповедта да се прибере вкъщи, защото живее извън Студентския град, при това със съквартиранти момчета. Родителите ѝ не можеха да ѝ окажат подкрепата, от която се нуждае, не и срещу бащата на Шейн и неговите рокери.

Братовчед ѝ Рекс... ето това е идея. Не, Рекс бе изпратен в затвора преди три месеца. Спомни си, че майка ѝ ѝ бе казала нещо такова.

Приеми фактите, Денвърс, няма към кого да се обърнеш. Никой няма да ти се притече на помощ.

Бяха само тя, Ева и Шейн срещу целия свят.

А шансът им за успех бе приблизително едно на три милиарда.

2

Денят се оказа много дълъг. Накрая Клеър се изтегна от едната страна на леглото, а Ева от другата, всяка погълната от своята мъка и страдание. Не разговаряха много. А и изглежда, нямаше особено за какво да говорят.

Почти бе мръкнало, когато дръжката на вратата изтрака и от ужас сърцето на Клеър заби лудо. Тя бавно пристъпи и прошепна:

— Кой е?

— Шейн.

Клеър бързо отключи и отвори широко вратата. Шейн влезе с наведена глава. Носеше табла с две купички чили — напълно естествено, защото това май бе единственото, което Шейн можеше да приготви. Той остави подноса на края на леглото, до Ева, която, изпълнена със скръб и униение, седеше отпусната като парцалена кукла.

— Хапнете нещо — каза той.

Ева поклати глава и отказа. Шейн взе една купичка и я поднесе към нея; тя я пое само защото не искаше храната да се похаби, и се вторачи в него.

Клеър забеляза, че изражението ѝ се промени. Объркването на Ева се смени с ужас.

— Нищо ми няма — каза Шейн, когато Клеър го заобиколи, за да го погледне. Не бе вярно. По цялата му буза и по челюстта му се виждаха тъмни синини. Шейн избягваше погледа ѝ. — Аз съм си виновен.

— Исусе! — прошепна Ева. — Баща ти...

— Аз съм виновен — отвърна рязко Шейн, изправи се и тръгна към вратата. — Вижте, вие не разбирате. Той е прав, чухте ли? Аз сбърках.

— Не, не разбирам — каза Клеър и го хвана за ръката. Той се изтръгна без особено усилие и продължи да върви. — Шейн!

Спря до вратата и я погледна през рамо. Имаше насинен, пребит и мрачен вид, но отчаянието в погледа му я уплаши. Шейн винаги е бил силен, нали? Трябва да е силен. Такъв ѝ бе нужен.

— Баща ми е прав — каза той. — Този град е откачен, отровен, трови и нас. Не можем да се оставим да ни победи. Трябва да ги прогоним.

— Вампирите ли? Шейн, това е тъпо. Не можеш! Знаеш какво ще стане! — каза Ева. Тя върна купичката с чили на подноса и стана от леглото. Изглеждаше тъжна, следи от сълзи личаха по страните ѝ, но бе възвърнала самообладанието си. — Баща ти е луд. Съжалявам, но е така. Не можеш да му позволиш да те повлече със себе си. Заради него ще те убият, и нас с Клеър също. Той вече... — Тя замълча и преглътна. — Той вече хвана Майкъл. Не можем да го оставим да продължава. Кой знае колко хора ще пострадат.

— Като Лиса ли? — попита Шейн. — Като мама? Те убиха майка ми, Ева! Вчера живи щяха да ни изгорят в тази къща, не забравяй това, заедно с Майкъл.

— Но...

— Този град е лош — каза Шейн и почти умолително погледна Клеър. — Разбираш, нали? Разбираш ли, че навън има цял един свят, цял един свят, който е различен?

— Да — тихо каза тя. — Това го разбирам. Но...

— Ще го направим. И после ще се махнем от това място.

— С баща ти ли? — Ева успя да вложи в думите си огромно презрение. — Не мисля. Изглеждам добре в черно, но насиненото не ми отива.

Шейн трепна.

— Не казах... Виж, само ние тримата. Ние ще се чупим от града, докато баща ми и другите...

— Бягаме, така ли? — Ева поклати глава. — Гениално. А когато вампирите си организират барбекю и опекаат баща ти и приятелчетата му, тогава какво? Защото със сигурност ще потърсят и нас. Прекрасно знаеш, че който е участвал в убийството на вампир, не може да избяга. Освен ако не мислиш, че баща ти и тъпите му мускулести приятели ще смогнат да изтребят стотици вампири, всичките им съюзници сред хората, полицаите, а защо не и американския флот.

— Яж си проклетото чили! — сопна се Шейн.

— Не и без нещо за пиене. Знам ти чилито.

— Хубаво! Ще ви донеса кола. — Той затръшна вратата след себе си. — Заключете я!

Клеър заключи. Този път Шейн не се застоя в коридора. Тя чу тежките стъпки от ботушите му, докато слизаше по стълбите.

— Трябваше ли да го правиш? — попита Клеър. Облегна се на вратата и скръсти ръце.

— Какво точно съм направила?

— Той е объркан. Загуби Майкъл, баща му...

— Промисли мозъка му, Клеър, кажи го. Дори по-лошо. Унищожи желанието му за борба. Със сигурност му изкара ума. — Ева припряно избърса лицето си. По него пак се стичаха сълзи, но те повече приличаха на водни капки, които излизат под налягане, а не на истински сълзи. — Баща му не беше такъв. Не беше точно добър, защото пиеше, но по-добър от сега. Много по-добър. След случката с Лиса просто превъртя. Не знаех за майката на Шейн. Мислех си, че просто... се е самоубила. Шейн никога не сподели.

Клеър не бе чула стъпките по стълбите, но чу и усети тихо почукване на вратата и потракване на дръжката. Тя отключи и отвори, като протегна ръце за колите, които очакваше Шейн да ѝ подаде... но там стоеше ухилен, вмирисан мъж грамада. Плешивият. Който прободде Майкъл.

Клеър пусна вратата и трмаво отстъпи, като само след миг си помисли: Тъпо, много тъпо постъпи, трябваше да я затръшнеш... Но бе твърде късно, той вече бе в стаята и затваряше вратата след себе си.

И я заключи.

Ужасена, тя погледна към Ева. Ева се спусна, сграбчи Клеър, изтика я до другия край на леглото... и застана пред нея. Клеър отчаяно се огледа за нещо, което да ѝ послужи като оръжие. Каквото и да е. Взе един череп, който изглеждаше тежък, но се оказа пластмасов, лек и напълно безполезен.

Ева измъкна изпод леглото си стик за хоккей на трева.

— Да бъдем мили — каза мъжът. — Това стикче няма да ти свърши работа, а мен само ще ме ядоса. — Устните му се разтеглиха в усмивка и се показаха големи, квадратни пожълтели зъби. — Или пък ще ме възбуди.

На Клеър ѝ примая от страх. Това изобщо не приличаше на посещението на Шейн в стаята ѝ предишната нощ. Това бе другата страна на мъжете, и макар да бе чувала — в детството си неизбежно чуваш ужасни неща, — в действителност не се бе сблъсквала с нея. С някои откачалки — да, но в този мъж имаше нещо ужасно. Нещо, което го караше да ги гледа като храна, която ще погълне всеки момент.

— Не ни докосвай! — каза Ева и повиши глас. — Шейн! Шейн, ела тук веднага!

В гласа ѝ се усети страх, макар че умело се преструваше на смела. Ръцете ѝ трепереха, докато стискаше стика за хоккей.

Мъжът бавно заобиколи леглото, като се промъкваше дебнешком като котка. Поне метър и осемдесет висок и два пъти по-едър от Ева, а може би повече. По голите му ръце изпъкваха множество мускули. Сините му очи гледаха с пуст, безизразен и жаден поглед.

Клеър долови тропота от стъпки навън и после чу трясък, когато Шейн се блъсна в заключената врата. Той разтърси дръжката и заудря силно.

— Ева! Ева, отвори!

— Заета е! — изкрещя рокаджията и се засмя. — О, да, ще е много заета.

— Не! — изкрещя Шейн и вратата се разтресе от силата на ударите му. — Не ги закачай!

Ева избута Клеър назад чак до прозореца. После замахна към рокера, който просто се дръпна леко, избегна удара и продължи да се смее.

— Доведи баща си! — изкрещя тя на Шейн. — Накарай го да направи нещо!

— Няма да ви оставя!

— Действай, Шейн, веднага!

По коридора се чува стъпки, Клеър преглътна и изведнъж се почувства още по-самотна и уязвима.

— Мислиш ли, че баща му ще дойде? — прошепна тя. Ева не отговори.

— Кълна се, че ако ни доближиш, ще...

— Какво? — Рокаджията се отдръпна встрани от стика, после го сграбчи, докато отстъпваше, и го изтръгна от ръцете на Ева. Хвърли го

през рамо и стикът изтрополи на земята. — Това близо ли е? К'во ша напра'иш ма, кукло? Ша ревнеш ли?

Клеър закри очи, когато рокаджията протегна татуираната си ръка към Ева.

— Не — каза Ева задъхано. — Ще накарам гаджето си да те пребие!

Последва тъп удар от дърво върху плът и се чу вой. После друг удар, по-силен и тялото се срина с трясък на пода. Рокаджията бе повален. Клеър го гледаше втренчено и не вярваше на очите си, после вдигна поглед към човека, който стоеше там, стиснал стика с две ръце.

Майкъл Глас. Завърнал се отново от мъртвите, великолепен русокос ангел отмъстител, който дишаше тежко. Пламнал от гняв, с блестящи сини очи. Погледна двете момичета, за да се увери, че са добре, и опря острието на стика за хоккей в гърлото на рокера. Рокерът помръдна очи в опит да ги отвори, но не успя. После изпадна в безсъзнание.

Ева прескочи тялото на рокера, спусна се към Майкъл и се притисна в него, сякаш се опитваше да се увери, че е цял-целеничък. Бе невредим и трепна от силата на сблъсъка, после я целуна по главата, като не сваляше поглед от проснатия в краката им безжизнен мъж.

— Ева — каза той, после я погледна и смекчи тона си. — Ева, скъпа, отвори вратата.

Тя кимна, отдръпна се и последва указанията. Майкъл ѝ подаде стика, хвана рокера за раменете и го издърпа бързо в коридора. Отново затвори вратата, заключи я и каза:

— Така, ето какво се е случило. Ева, ти си го ударила със стика за хоккей и...

Той не успя да довърши, защото Ева го сграбчи, притисна го до вратата и увисна на врата му. Пак плачеше, но тихичко. Клеър виждаше как се тресат раменете ѝ. Майкъл въздъхна, прегърна я, сведе русата си глава и я опря върху черната ѝ коса.

— Всичко е наред — промърмори той. — Добре си, Ева. Всички сме добре.

— Ти умря! — изхлипа тя, но гласът ѝ се чу приглушено, понеже още бе заровила глава на гърдите му. — По дяволите, Майкъл, ти умря, видях как те убиват, и... те...

— Да, не бе никак приятно. — Нещо бързо и гневно проблесна в погледа на Майкъл, някакво отражение на ужаса, за който Клеър реши, че не иска да си спомня или да говори с тях. — Но аз не съм вампир и те не могат да ме убият като вампир. Не и докато къщата притежава душата ми. Могат да правят каквото си искат с тялото ми, но то просто... се оправя.

От мисълта за подобна възможност на Клеър ѝ прилоша, сякаш стоеше на ръба на огромна и неочаквана пропаст. Втрещено се загледа в Майкъл и видя, че и той си мисли същите неща. Ако бащата на Шейн и веселата шайка разбойници разберат за това, те просто могат да решат да пробват. За забавление.

— Затова все едно не съм тук — каза Майкъл. — Вие няма да им кажете. Нито пък на Шейн.

— Да не казваме на Шейн? — Ева се отдръпна. — Защо да не му казваме?

— Аз наблюдавам — продължи той. — Слушам. Мога да правя тези неща, когато съм... знаете...

— Призрак? — добави Клеър.

— Точно така. Видях... — Майкъл не продължи, но Клеър знаеше какво щеше да каже.

— Видял си как бащата на Шейн го удря — рече тя. — Нали?

— Не искам да го карам да има тайни от баща си. Не и сега.

По стълбите се чуха препускащи стъпки, които се успокоиха, когато стигнаха коридора. Майкъл им подсказа да мълчат, като докосна с пръст устни и се освободи от отчаяната прегръдка на Ева. Той безмълвно притисна устни в нейните.

— Скрый се! — прошепна Клеър.

Той кимна и отвори гардероба, изуми се от безпорядъка, но успя да се напъха. Дано се е заровил в купища дрехи, надяваше се Клеър. В този гардероб затвориха Миранда, когато се опита да наръга Ева с нож преди къщата да се подпали. Наистина бе оставила голяма бъркотия след себе си. Ева щеше да побеснее.

При силния удар по вратата и двете момичета подскочиха. Ева бързо отключи и се дръпна, когато вратата се отвори със замах и Шейн влетя в стаята.

— Как...? — Дишаше тежко и държеше в ръцете си железен лост. Щеше да счупи ключалките, ако се наложеше, осъзна Клеър. Тя

бавно пристъпи към него, като се опитваше да разбере какво чувства той. Шейн пусна лоста и я прегърна, като я повдигна от земята. Зарови лице във врата ѝ, а от топлата учестена струя на дъха му кожата ѝ потръпна от удоволствие.

— О, Боже, Клеър. Извинявай. Много съжалявам.

— Вината не е твоя — обади се Ева. Тя протегна ръката, с която държеше стика за хоккей. — Виж! Ударих го! Ъ-ъ, два пъти.

— Браво! — Шейн целуна Клеър по бузата и я пусна отново да стъпи на пода, но продължаваше да я държи за ръце. Огледа я внимателно с блестящ поглед, въпреки синините и подутините около очите му. — Не ви нарани, нали? Никоя не пострада?

— Аз го ударих! — повтори бодро Ева и отново размаха стика да потвърди думите си. — Така че, не, не ни нарани. Ние го наранихме. Сами го направихме. Без всякаква помощ. А къде е баща ти? Той много бавно се притичва на помощ.

Шейн затвори вратата и пак я заключи, когато рокерът в коридора изстена и се претърколи на една страна. Не отговори, а това само по себе си бе отговор. Бащата на Шейн се нуждаеше повече от рокерите си, а не от Клеър или Ева. Без тях можеше. Дори по-лошо, двете вероятно се бяха превърнали в награда.

— Не можем да останем тук — каза Ева. — Не сме в безопасност. Знаете го.

Шейн кимна, но изглеждаше мрачен.

— Не мога да дойда с вас.

— Можеш, разбира се. Шейн...

— Той ми е баща, Ева. Само него имам.

Ева изсумтя.

— Е, аз бих се отказала от това, което имаш.

— Разбира се, ти си избягала от семейството си...

— Ей!

— Не ти е пукало какво ще им се случи.

— На тях не им пукаше какво ще се случи с мен! — Ева почти изкрещя. Изведнъж стикът в ръцете ѝ сякаш доби друго предназначение. — Не намесвай семейството ми, Шейн, и представа си нямаш как стоят нещата. Никаква представа.

— Познавам брат ти — отвърна рязко Шейн.

И двамата млъкнаха. Тишината бе изпълнена с напрежение. Клеър се прокашля.

— Брат?

— Остави, Клеър — каза Ева. Тя звучеше твърде спокойно, което не ѝ бе присъщо. — Не ти трябва да задълбаваш в темата.

— Всеки дом в Морганвил има тайна — каза Шейн. — Но твоите тайни са доста скандални, Ева. Затова не ме съди.

— Ето какво ще ти кажа. Защо не се разкараш от стаята ми, тъпанар такъв!

Шейн си взе железния лост, отвори вратата и излезе. Наведе се, хвана рокера и го изправи на крака, после го затътри към стълбите. Рокерът тръгна, като стенеше и се полюшваше.

Клеър надзърна през пролуката на вратата, увери се, че са заминали, после кимна на Ева, която хвърли стика и отвори вратата на гардероба.

— По дяволите — въздъхна тя. — Надявам се да няма нищо скъсано. Не се намират лесно дрехи в този град. Майкъл?

Клеър погледна през рамо. Купчина черно-червени мрежести неща се размърда и се появи руса глава. Той седна, като се освобождаваше от готическите дрехи, и безмълвно повдигна черни дантелени гащички. Прашки.

— Хей! — Ева изпищя и ги грабна от ръката му. — Лични вещи.

Майкъл просто се усмихна. За човек, когото са наръгали с кол, наскли и погребали преди по-малко от двадесет и четири часа, той изглеждаше забележително спокоен.

— Дори няма да те питам с какво си ги носила — каза той. — По-забавно е да си го представя.

Ева изсумтя и му подаде ръка да се изправи.

— Шейн заведе новия ни приятел долу. А сега какво ще правим? Не можем просто да се изпарим.

— Не и в мрежести дрешки — съгласи се той със сериозно изражение. — Преоблечи се. Колкото по-малко привличаш вниманието на тези мъже, толкова по-добре.

Ева грабна чифт дънки от дъното на гардероба и някаква тениска, която сигурно е била подарък — светлосиня, с блестяща дъга на гърдите. Въобще не беше в неин стил. Тя се втренчи в Майкъл и тропна с крак.

— Какво? — попита той.

— Възпитаните мъже не гледат. Поне така съм чувала.

Той извърна лице. Ева съблече тънката дантелена блузка и червената камизолка и свали шотландската поличка на червено-черни карета. Мрежестата дреха се оказа жартиери — убийствено секси.

— Млък! — предупреди тя Клеър и ги смъкна. Не свалеше поглед от Майкъл. Страните ѝ пламтяха.

Ева се облече за тридесет секунди, после грабна разхвърляните дрехи, колана за жартиери и самите жартиери и ги напъха в гардероба, след което каза:

— Добре, вече можеш да гледаш.

Майкъл се обърна, облегнат на стената, със скръстени ръце. Леко се усмихваше с полузатворени очи.

— Какво? — попита Ева, все още изчервена. — Не изглеждам ли достатъчно тъпо?

— Изглеждаш чудесно — каза той, отиде до нея и леко я целуна по устните. — Иди си измий лицето.

Ева отиде в банята и затвори вратата. Клеър каза:

— Ти имаш някакъв план, нали? Защото ние нямаме. Е, Шейн смята, че трябва да оставим баща му да довърши, каквото е намислил, и да бягаме, но Ева не мисли, че идеята е добра...

— Това е самоубийство — категорично заяви Майкъл. — Бащата на Шейн е идиот и заради него ще убият Шейн. И вас също.

— Но ти имаш план.

— Да — каза Майкъл. — Имам.

Когато Ева се върна от банята, Майкъл отново им даде знак да мълчат като сложи пръст на устните си, отключи вратата и ги преведе през коридора. Протегна ръка зад рамката на картината, натисна тайното копче, ламперията със скърцане се отвори и се показа една от тайните стаи. Клеър си спомни, че бе стаята на Амели. Любимата стая на вампирката, може би, защото нямаше прозорци и единственият изход се отваряше със скрит бутон. Колко ли странно е да живееш в къща, построена и притежавана от вампир?

— Влизайте — прошепна Майкъл. — Ева, мобилният ти?

Тя потупа джобовете си, вдигна пръст и хукна към стаята си. Върна се с телефон в ръка. Майкъл ги поведе нагоре по тесните стълби и вратата се затвори след тях. От вътрешната страна нямаше дръжка.

Стаята си бе същата, каквато Клеър я бе видяла последния път — изискано викторианско великолепие и малко прашна. В тази стая, както и в останалата част на къщата, се усещаше някакво присъствие, нещо, което не се вижда. Призраци, помисли си тя. Изглежда обаче, Майкъл бе единственият призрак, а той си бе напълно нормален.

Но пък къщата в известен смисъл бе жива и това поддържаше жив и Майкъл. Следователно май не бе толкова нормална.

— Телефона — каза Майкъл и протегна ръка, докато седнаше на дивана. Ева му го подаде намръщена.

— На кого възнамеряваш да се обадиш? — попита тя. — На ловците на духове ли? Нямаме голям избор...

Майкъл й се ухили, натисна три бутона и активира разговора. Почти незабавно му отговориха.

— Ало, 911 ли е? Обажда се Майкъл Глас от ул. „Лот“ 716. В дома ми са влезли нарушители. Не, не ги познавам, но са поне трима.

Ева зяпна от почуда, Клеър също примигна изненадана. Да се обадиш в полицията, изглеждаше толкова... естествено. Но и толкова нередно.

— Може би трябва да кажете на полицаите, че тази къща и обитателите й са под защитата на Основателя — каза той. — Предполагам, могат да го проверят.

Усмихна се и след миг затвори, после върна телефона на Ева със самодоволен вид.

— А Шейн? — попита Клеър. — Какво ще стане с Шейн?

Самоувереността на Майкъл се изпари.

— Шейн сам си решава — каза Майкъл. — Той би искал да се погрижа първо за вас двете. И единственият начин, по който мога да го направя сега, е да изхвърля тези мъже от къщата си. Не мога да ви закрилям денонощно, през деня сте уязвими. А няма да се нося наоколо и да гледам, докато... — Той не довърши, но Клеър, а и Ева, разбраха накъде бие. И двете кимнаха. — Щом ги изгоним от къщата, ще пазя да не се върнат, освен ако Шейн не ги пусне. Или пък някоя от вас, макар да не вярвам, че ще се случи.

Пак поклатаха глави, но този път по-енергично. Майкъл целуна Ева по челото с много любов и разроши косата на Клеър.

— Това е единственият изход — каза той. — Поне ще ги стресне.

— Съжалявам — едва доловимо рече Ева. — Не мислех... Толкова съм свикнала да смятам полицаите за врагове, а и те се опитаха да ни убият. Нали?

— Нещата се променят. Трябва да се приспособяваме.

Майкъл бе цар на тия работи, помисли си Клеър.

От сериозен музикант, твърдо решен да се прочуе, се бе превърнал в затворен в къща призрак през деня и принуден да наема съквартиранти, за да си плаща сметките. И сега се опитваше да им спаси живота, а сам не можеше да избяга.

Майкъл бе толкова... отговорен. Клеър дори не можеше да си представи как ставаш такъв. Съзряване, предположи тя, но на нея това ѝ се стори като път в мъгла. И представа си нямаше как се стига до там. Но пък, помисли си тя, всъщност никой не знае, човек просто го постига някак.

Зачакаха.

След около пет минути в далечината се чу вой на сирени, много слабо, защото стените бяха с изключително добра шумоизолация. Това означаваше, че сирените са наблизко. Може би са вече пред къщата. Клеър стана, натисна бутона, скрит в лъвската глава на страничната облегалка на дивана, и когато тайната врата се отвори, сирените веднага се чуха по-силно. Тя бързо слезе по стълбите и надникна в коридора. Там нямаше никой, но от долния етаж се чуха гневни крясъци, после една врата се отвори с трясък. Чу се и рев на мотори, и свистене на гуми.

— Отиват си — извика тя към горния етаж, хукна по коридора, после задъхана по стълбите надолу, да открие Шейн.

Шейн бе притиснат до стената, а баща му го държеше за гърлото. Навън полицейските сирени изведнъж спряха.

— Предател! — изкрещя бащата на Шейн. В ръката си държеше нож. — Ти си предател. За мен си мъртъв.

Клеър рязко спря, събра смелост да проговори и каза:

— Господине, по-добре се махайте оттук, ако не искате да си поговорите с вампирите.

Бащата на Шейн се извърна към нея, лицето му бе изкривено от гняв.

— Ах, ти, малка кучко\ — каза той. — Настрои сина ми срещу мен.

— Не! — Шейн сграбчи ръката на баща си, като се опитваше да го накара да пусне ножа. — Недей...

Клеър отстъпи. За секунда никой не помръдна, после бащата на Шейн го пусна и хукна към вратата на кухнята. Шейн се свлече на колене, като едва си поемаше въздух, а Клеър стигна до него тъкмо когато предната врата се отвори с трясък. Ключалката бе разбита и полицаите нахлуха.

— О, Боже! — прошепна Шейн. — Ама че гадост! Тъкмо бяхме оправили вратата.

Клеър се притисна до него ужасена, а полицаите се втурнаха в къщата.

3

Шейн не искаше да разговаря с ченгетата. Нито за баща си, нито за каквото и да било. Просто седеше отпуснат, с наведен поглед и отказваше да отговаря на въпроси на дежурните полицаи. Клеър не знаеше какво да каже — или, което бе по-важно, какво да не каже — и многократно измърмори: „Не знам“ и „Бях в стаята си.“ Ева, която според Клеър бе запазила необичайно самообладание, се намеси и каза, че бе чула натрапниците да чупят разни неща на долния етаж и бе натикала Клеър в стаята си, и заключила вратата, за да се защитят. Звучеше правдоподобно. Клеър подкрепи думите ѝ, като постоянно кимаше.

— Вярно ли е? — Зад ченгетата се чу непознат глас, те се дръпнаха, за да направят път на новодошлите. Двамата непознати приличаха на инспектори, в спортни якета и панталони. Едната беше бяла като сняг жена, с очи като огледала. Другият беше висок мъж, с прошарена, късо подстригана коса.

Носеха златни значки на коланите си. Така значи. Инспектори.

Инспектори вампири.

Ева се бе умълчала със склучени в скута си ръце. Държеше се внимателно и дружелюбно:

— Да, госпожо — каза тя. — Точно така беше.

— И вие нямате никаква представа кои са били тези загадъчни натрапници? — попита мъжът вампир. Видът му плашеше. Бе сдържан, суров и страшен. — Не сте ги виждали преди.

— Изобщо не ги видяхме, сър.

— Защото сте се били заключили в стаята си. — Той се усмихна и вампирските зъби блеснаха. Ясно предупреждение. — Надушвам страх. Излъчвате го като миризмата на пот. Страхотно.

Клеър потисна порива си да се разхленчи. Хората полицаи се бяха дръпнали, един-двама изглеждаха притеснени, но нямаше да се намесят в това, което се случваше. А всъщност не се случваше нищо, нали? Имаше си правила и тем подобни. Все пак те бяха жертвите!

Но пък не смяташе, че вампирите ги е грижа за жертвите.

— Оставете ги — каза Шейн.

— Я, ама това нещо говори! — каза жената и се засмя. Тя клекна, елегантна и спокойна, и се опита да погледне Шейн в лицето. — Рицар, който защитава безпомощните. Очарователно. — Имаше старинен акцент, нещо като немски. — Нямах ли ни доверие, рицарю? Не сме ли твои приятели?

— Зависи — отговори Шейн и я погледна в очите. — Вие от Оливър ли получавате заповеди, или от Основателя? Защото, ако докоснете когото и да е от нас, ще трябва да давате обяснения на нея. Знаете кого имам предвид.

Развеселеното изражение изчезна от лицето ѝ.

Партньорът ѝ издаде звук, наподобяващ нещо средно между смях и ръмжене.

— Внимавай, Гретхен, той се зъби. Като кученце. Момче, не знаеш какво говориш. Знакът на Основателя е на къщата, но не виждам гривни на китките ви. Не бъди глупак и не отправяй дръзки заплахи, които нямат покритие.

— Ухапи ме, Дракула — рязко изрече Шейн.

Гретхен се засмя.

— Вълче — каза тя. — О, Ханс, харесвам го. Може ли да е за мен, тъй като не принадлежи никому?

Един от униформените полицаи се прокашля:

— Госпожо, съжалявам, но не разрешавам. Ако искате да пишете обяснения, ще видя какво мога да направя, но...

Гретхен разочаровано изсумтя и се изправи на крака.

— Документи. Уф! В доброто старо време щяхме да го смачкаме заради дързостта му.

— В миналото, Гретхен, ние гладувахме — започна Ханс. — Помниш ли? Зимите в Бавария? Нека си вие! — Той сви рамене, усмихна се на Ева и на Клеър и този път усмивката му не изглеждаше толкова ужасна. — Съжалявам, Гретхен се увлича. И така, значи вие сте сигурни, че никой не познава тия натрапници? Морганвил не е чак толкова голям град. Много сме си близки, особено човешката общност.

— Непознати — обади се Ева, — мисля, че бяха непознати. Може би просто... минават през града.

— Просто минават — повтори Ханс. — Малко са случайните гости в града. Дори и сред рокерите. — Той огледа всички и когато погледът му спря на Клеър, тя се почувства, сякаш ѝ правят рентгенова снимка. Нали не може да прочете мислите ѝ? Ханс прикова мрачен поглед върху Шейн. — Име?

— Шейн — каза той. — Шейн Колинс.

— Ти напусна Морганвил със семейството си преди няколко години, нали? Защо се върна?

— Приятелят ми Майкъл си търсеше съквартирант. — Очите на Шейн заблестяха и Клеър осъзна, че е допуснал грешка. Голяма.

— Майкъл Глас. А, да, мистериозният Майкъл. Никога не присъства, когато някой идва през деня, но винаги е тук през нощта. Каж ми, Майкъл вампир ли е?

— А ти нима не знаеш? — рязко отвърна Шейн.

— Доколкото знам, нов вампир не се е появявал повече от петдесет години.

— Така е — Ханс кимна. — И все пак е любопитно, нали? Това, че приятелят ти трудно се задържа наоколо.

Те знаеха. Все пак знаеха нещо. Клеър предполагаше, че Оливър няма причина да пази тайни, особено тайните на Майкъл. Вероятно е издрънкал на всичките си подчинени, че Майкъл е призрак с неясен статут — нито вампир, нито човек.

— Нощ е — изтъкна Гретхен. — Къде е приятелят ви?

Шейн преглътна и всички забелязаха колко е нещастен в момента.

— Тук е.

— Къде точно?

Клеър и Ева се спогледаха с ужас. Шейн все още смяташе Майкъл за мъртъв, погребан в задния двор... а Майкъл настояваше Шейн да не знае...

— Не знам — каза Шейн. Ушите му се зачервиха.

Инспектор Ханс се усмихна бавно:

— Синко, много неща не знаеш. И все пак не изглеждаш пълен глупак, как става тая работа? И ти ли се скри с момичетата в стаята? — Той наблегна на последното изречение и партньорката му вампир се засмя.

Шейн се изправи. В погледа му имаше нещо налудничаво и Клеър почувства как сърцето ѝ спира, защото това бе много лошо и Шейн щеше да извърши нещо ужасно неразумно, а нямаше как да го спрат...

— Мен ли търсите?

Всички се обърнаха.

Майкъл стоеше на горния край на стълбите. Бе със сини дънки, обличаше черна тениска и имаше вид на току-що станал от сън. Бос, както винаги, забеляза Клеър.

Шейн седна внезапно, силно изненадан. Майкъл бавно слезе по стълбите, като се стараеше да привлече погледите върху себе си, за да даде на Шейн време да се съвземе от изненадата, което според Клеър бе твърде много работа за по-малко от 30 секунди. Разбира се, Шейн изпита облекчение, от което очите му се просълзиха. И после, напълно разбираемо, се ядоса, защото беше момче, беше Шейн, и така се справяше със страха.

И така, докато Майкъл слезе по стълбите и прекоси дървения под до дивана, като мина през кръга от полицаи, нещата си останаха същите, само дето Шейн вече бе успял да овладее сприхавия си нрав.

— Хей! — Майкъл се обърна към него. Шейн се премести, за да му направи място. Седна по-надалеч и остави много свободно място. — Какво става?

Шейн го погледна, сякаш е луд, а не просто мъртъв през част от денонощието.

— Полиция, човече.

— Да, виждам. И защо?

— Искаш да ми кажеш, че си проспал всичко това? Пич, трябва да отидеш на лекар. Май си болен.

— Ей, нуждая се от сън. Знаеш я Лиза! — Майкъл се ухили. Биваше ги да се правят на нормални, осъзна Клеър, макар че в цялата ситуация нямаше нищо нормално. — И какво се случи?

— Не си разбрал, че има натрапници в дома ти? — попита Гретхен, която с разочарование наблюдаваше разговора и все по-малкия шанс за кръвопролитие. — Другите казаха, че било много шумно.

— Той може да проспие и Третата световна — отговори Шейн. — Казах ви, че е някакво заболяване.

— Доколкото си спомням, казахте, че не знаете къде е — рече Ханс. — Не е ли бил в стаята си?

Шейн сви рамене:

— Не съм му пазач.

— А — каза Гретхен и се усмихна, — тука грешиш, рицарю. Тук, в Морганвил, всички сте пазачи на събратята си, и всички може да пострадате заради техните престъпления. Трябва да знаете и помните това.

Ханс изглеждаше отегчен.

— Сержант — обади се той и най-старшият униформен полицай пристъпи напред. — Оставям на вас задачата. Ако откриете нещо необичайно, уведомете ни.

И вампирите просто изчезнаха. Движат се бързо и безшумно, изглежда, не искат много да общуват, помисли си Клеър и се постара да не трепери. Тя се отпусна на дивана до Шейн, едва не се сгуши в скута му. Ева също се настани между двете момчета.

— Така. — Сержантът не изглеждаше доволен, че пак му прехвърлиха цялата работа, но се примири. Сигурно никак не е лесно вампири да са ти шефове, помисли си Клеър. Те изглежда не можеха да задържат вниманието си дълго време. — Глас, нали? Занимание?

— Музикант, сър — каза Майкъл.

— Из града ли свириш?

— Репетирам за предстоящи изяви.

Полицаят кимна и прелисти няколко страници в черен кожен бележник. Прокара дебелия си пръст по един списък, намръщи се и каза:

— Закъснял си с даренията, Глас. С около месец.

Майкъл хвърли светкавичен поглед към Шейн:

— Съжалявам, сър. Ще отида утре.

— Добре е да го направиш, иначе знаеш какво следва. — Полицаят продължи да оглежда списъка. — Ти, Колинс. Още ли си безработен? — И го изгледа продължително. Шейн сви рамене и според Клеър си придаде възможно най-тъпия вид. — Опитай по-настойчиво.

— Кафене „Комън Граундс“ — Ева се обади сама, преди онзи да попита нея. — Ева Росър, сър, благодаря. — Цялата трепереше, толкова бе уплашена, което бе странно. Когато бе сама, бе спокойна и

хладнокръвна. Сега държеше и Майкъл, и Шейн за ръка. — Макар че мисля да си сменя работата.

Полицаят изглеждаше отегчен.

— Да, добре. Ти, малката. Име?

— Клеър — каза тя тихо, — ъ-ъ-ъ... Денвърс. Аз съм студентка.

Той пак я погледна продължително:

— Не трябва ли да си в общежитието?

— Имам разрешение да живея извън Студентския град. — Не спомена от кого, защото сама си го бе дала.

Той я наблюдава още няколко секунди, после сви рамене:

— Ако живееш извън Студентския град, следваш правилата на града. Приятелите ти тук ще ти ги обяснят. И внимавай какво разправяш в Студентския град, имаме си достатъчно проблеми и без да всяваме паника сред студентите. И сме много добри в откриване на бърборковци.

Тя кимна.

Работата на полицаите не бе приключила, а само разговорът им с обитателите на къщата. Те потършуваха още малко, направиха известен брой снимки и след няколко минути си тръгнаха, без да разговарят повече с тях.

Цели десет секунди след като полицаите затвориха входната врата или се опитаха да я затворят при тази счупена ключалка, последва тишина, после Шейн се обърна към Майкъл и каза:

— Шибано копеле! — Клеър с мъка преглътна, като усети натрупания гняв в гласа му.

— Искаш ли да излезем навън да се разправяме? — попита Майкъл. Думите му прозвучаха почти спокойно, но погледът издаваше друго.

— Какво, можеш да напуснеш къщата?

— Не, имах предвид друга стая, Шейн.

— Хей — обади се Ева, — недейте...

— Млъкни, Ева! — троснато отвърна Шейн.

Майкъл скочи от дивана, сякаш някой го бе изстрелял, протегна се, сграбчи Шейн за тениската и го накара да се изправи:

— Недей! — рече той и го разтърси. — Баща ти е задник. Това не е заболяване и не е нужно да се заразяваш.

Шейн бурно го прегърна. Майкъл леко отстъпи, но затвори очи и остана така за момент, после потупа Шейн по гърба. И разбира се, Шейн на свой ред го потупа, после двамата се отдръпнаха. Мъжкарско. Клеър направи физиономия.

— Мислех, че си мъртъв — обясни Шейн. Очите му изглеждаха подозрително блестящи и влажни. — Видях те да умираш, човече.

— Аз постоянно умирам. Но не стигам до крайност. — Майкъл му се усмихна леко, по-скоро мрачно, отколкото весело. — Сметнах, че ако баща ти мисли, че се е отървал от мен, ще е по-добре и може би няма да е толкова суров с вас. — Огледа синините по лицето на Шейн. — Блестящ план. Съжалявам, човече. Но след като умрях, не можех нищо да направя, докато отново не настъпи нощ.

Той изрече думите така делово, че Клеър потръпна.

— Спомняш ли си... какво ти сториха?

Майкъл я погледна.

— Да — каза той, — спомням си.

— О, по дяволите! — Шейн отново се свлече на дивана и зарови глава в ръцете си. — Боже, човече, съжалявам, толкова съжалявам.

— Ти не си виновен.

— Аз го извиках.

— Ти го извика, защото трябваше да удържим крепостта. Не знаеше...

— Познавам баща си — каза Шейн мрачно. — Майкъл, искам да знаеш, че не дойдох тук да му свърша мръсната работа. Не и след първата седмица.

Майкъл не му отговори. Може би на това нямаше отговор, помисли си Клеър. Тя се стуши по-близо до Шейн и погали рошавата му, дълга до раменете коса.

— Хей — каза тя. — Всичко е наред. Добре сме.

— Не, не сме — гласът на Шейн се чуваше приглушено между пръстите му. — Прецакани сме. Нали, Майк?

— Да, доста — въздъхна Майкъл.

* * *

— Ченгетата ще ги открият — тихо каза Ева на Клеър, докато двете момичета стояха в кухнята и приготвяха спагети. Спагетите очевидно бяха нещо ново, което Ева искаше да опита. Тя погледна намръщено пакета спагети, после още незаврялата вода. — Бащата на Шейн и веселата му банда тъпанари, имам предвид.

— Да — съгласи се Клеър не защото смяташе, че ще ги открият, а защото намираще забележката за уместна. — Искаш ли да стопля соса?

— Трябва ли? Искам да кажа, сосът е в буркан, не може ли просто да го изсипем върху спагетите?

— Е, може, но е по-вкусно, ако го стоплиш.

— Ох — въздъхна Ева, — сложно е. Нищо чудно, че не готвя.

— Приготвяш закуска!

— Правя две неща: бекон и яйца. Понякога сандвичи. Мразя готвенето. Готвенето ми напомня за майка ми. — Ева взе още една тенджерата от лавицата и я тръшна върху огромната печка. — Ето.

Клеър се опита да отвори капачката на буркана със сос за спагети и накрая успя.

— Мислиш ли, че ще останат сърдити? — попита тя.

— Майкъл и Шейн ли?

— Аха. — Сосът се изсипа в тенджерата на части, влажен и някак си противен. Клеър погледна втория буркан със сос, реши, че ако двама от четиримата са момчета, е по-добре да има повече сос. Отвори го, изсипа и него в тенджерата, после включи газта и го остави да заври.

— Кой знае? — Ева сви рамене. — Момчетата са идиоти. Човек би си помислил, че Шейн просто ще каже „О, човече, радвам се, че си жив“, но не. Това или е чувство за вина, или аматьорско представление в театъра. — Въздъхна разочаровано. — Момчета. Ако не бяха толкова секси, щях да стана лесбийка.

Клеър не успя да сдържи смеха си, а след малко и Ева се усмихна, после се закикоти. Водата започна да ври. Спагетите отидоха във водата.

— Хм... Ева... мога ли да те попитам нещо?

— Какво? — Ева още се мръщеше на спагетите, сякаш ги подозираше, че ще направят нещо остроумно, като например да избягат от тенджерата.

— Ти и Майкъл.

— О! — Страните на Ева порозовяха. Поради това, а и защото бе облечена в цветни дрехи, които не бяха в червената и черна гама на готическото облекло, изглеждаше млада и много сладка. — Е, не знам дали... Боже, той е толкова...

— Секси ли? — попита Клеър.

— Секси — призна Ева, — много секси. Адски секси. И...

Млъкна, руменината по бузите ѝ ставаше все по-наситена. Клеър взе дървена лъжица и разбърка спагетите, които вече започваха да се сваряват.

— И?

— И възнамерявах да направя първата стъпка, преди всичко това да се случи. Затова си бях сложила жартиерите и другите неща. Част от плана.

— Леле-мале!

— Да, получи се неловко. Той надникна ли?

— Докато се преобличаше ли? — попита Клеър. — Не мисля. Но му се искаше.

— Хубаво. — Ева се загледа в спагетите, които бяха образували бяла пяна. — Трябва ли да е така?

Клеър не бе виждала нещо такова в къщата на родителите си. Но пък те рядко приготвяха спагети.

— Не знам.

— О, по дяволите! — Бялата пяна продължаваше да расте, като в научнофантастичните филми. Пяната, която погълна Стъклената къща... Тя се издигна и преля от тенджерата, и двете момичета се разпищяха, когато пяната заля огъня и започна да цвърчи и пука. Клеър грабна тенджерата и я премести. Ева изключи газта. — Да, спагетите правят пяна, добре е да знаем. Много са горещи. Твърде горещи.

— Като Майкъл ли? — попита Клеър и двете се разкикотиха.

Нещата се усложниха, когато Майкъл влезе, отиде до хладилника и извади последните две бири, останали от подаръка за рождения му ден.

— Дами — каза той, — пропуснах ли нещо?

— Спагетите изкипяха. — Клеър преглътна, като се опитваше да не се разхили по-силно. Майкъл ги погледна за миг с любопитство,

после сви рамене и излезе. — Мислиш ли, че сега разказва на Шейн, че сме се побъркали?

— Вероятно — Ева успя да се овладее и отново сложи спагетите на котлона. — Това шок ли е? Ние сега в шок ли сме?

— Не знам — отговори Клеър. — Да видим: бяхме заключени в къщата, нападнати, почти опожарени, Майкъл беше убит пред очите ни, после се върна, после ни разпитваха големи, страшни ченгета вампири. Да, може би е шок.

Ева потуши друг пристъп на смях.

— Сигурно заради това реших да готвя.

Те мълчаливо се загледаха във врящите спагети. В цялата стая замириса на подправки и на доматиен сос, много уютна и успокояваща миризма. Клеър разбърка соса, който изглеждаше чудесно, докато къкреше.

Вратата на кухнята се отвори с трясък. Този път беше Шейн с бира в ръка.

— Какво гори?

— Мозъкът ти. А вие, женчовци, се целунахте и одобрихте, нали? — попита Ева, докато бъркаше спагетите.

Той я изгледа намръщено, после се обърна към Клеър:

— Тя какво готви, по дяволите?

— Спагети. — Всъщност готвеше предимно Клеър, но реши да не го споменава. — Хм, ами баща ти... мислиш ли, че ще го хванат?

— Не. — Шейн избута Ева от мястото ѝ до печката и разбърка спагетите. — В Морганвил има много места, където да се скрие. Ползват ги предимно вампирите, но и на него ще му свършат работа. Той ще се покрие. Изпрацах му карти. Знае къде да отиде.

— Може би просто ще си замине? — В гласа на Ева прозвуча надежда. Шейн измъкна една спагета от купчината и я притисна към тенджерата с лъжицата. Срязва я на две.

— Не — отново каза Шейн, — определено няма да си замине. Няма къде да отиде. Винаги е казвал, че ако още веднъж се върне в Морганвил, ще остане, докато всичко свърши.

— Искаш да кажеш, докато свършат с него. — Ева скръсти ръце не защото бе ядосана, а по-скоро защото ѝ бе студено. — Шейн, дори само един вампир да унищожи, ние сме мъртви. Знаеш го, нали?

Той взе бутилката с бира и отпи, като избягваше да отговори. Изключи котлона, занесе тенджерата със спагетите до мивката и ги изцеди с края на капака. Почти като истински готвач.

Клеър трябваше да признае, че уверените му действия бяха адски секси. Тя обичаше да готви, но той го правеше с авторитет. Всъщност днес тя обръщаше повече внимание на действията на Шейн... как се движи, как му стоят дрехите... или в неговия случай по-скоро не му стоят, защото Шейн носеше дънките си по-големи и отпуснати, така че тя си представяше как се изхлузват. Това я накара да се изчерви.

Съсредоточено започна да вади купичките от шкафа. Те не бяха еднакви, а две от четирите бяха чукнати. Подреди ги на плота, Шейн се върна със спагетите и започна да ги разпределя. Ева грабна соса и започна да го разлива по купичките.

Всъщност изглеждаше много вкусно. Клеър взе две купички и ги занесе в дневната, където Майкъл си настройваше китарата, сякаш нищо не се бе случило, сякаш не го бяха проболели в сърцето, извлекли навън и, о, Боже, въобще не й се искаше да довършва тази мисъл.

Подаде му купичката. Той внимателно сложи китарата в калъфа — при целия хаос, който бе вилнял из къщата през последните два дни, калъфът някак си бе останал непокътнат — и започна да нагъва, когато Ева и Шейн влязоха със своите купички. Ева носеше под мишница две изстудени бутилки вода. Тя хвърли едната на Клеър и седна на пода до коляното на Майкъл с кръстосани крака.

Шейн се настани на дивана и Клеър седна до него. В продължение на няколко минути всички мълчаха. Клеър не бе осъзнала, че е гладна, но когато вкуси соса с множеството ухания, разбра, че умира от глад. Нямахше как да гълта по-бързо.

— Адът е замръзнал — каза Шейн. — Ева, всъщност това се яде.

На Клеър пак й се прииска да си припише заслугата, но успя да се сдържи, защото това би означавало да спре да се тъпче със спагети.

— Клеър — рече Ева. — Тя е готвачката, а не аз. Аз просто надзиравах.

Думите й изпълниха Клеър с благодарност и изненада.

— Виждаш ли? Знаех си.

Ева му показа среден пръст и шумно смукна няколко спагети.

Клеър първа изпразни купичката си, дори изпревари Майкъл и Шейн, и се облегна, като въздъхна със задоволство. Да подремна,

помисли си тя. Бих могла да подремна.

— Хора — каза Майкъл, — още сме в беда. Знаете, нали?

— Да — каза Ева, — но тоя път ние си я навлякохме.

Той не ѝ обърна внимание, само леко се подсмихна и се обърна към Шейн:

— Трябва да ми кажеш всичко — заяви Майкъл. — И без глупости, човече. Всяка подробност от времето, когато напусна Морганвил.

Шейн сякаш изгуби апетита си.

Което при него въобще не бе добър знак.

* * *

Вампирите им бяха предложили пари. За Морганвил това бе нещо като компенсация; не точно застраховка, а кръвнина за мъртво дете.

И семейство Колинс, бащата, майката и Шейн, бяха опаковали всичко оцеляло от пожара, в който бе загинала Алиса, и бяха напуснали града посред нощ. По спешност. Може би така щеше да се сложи край на цялата история, обясни Шейн, хората понякога напускат града и това не е проблем. И родителите на Майкъл бяха заминали. Но... с Моли Колинс се случи нещо.

— В началото тя просто се отнасяше — каза Шейн. Той бе изпил бирата си и сега търкаляше бутилката между дланите си. — Вторачваше се в предметите, сякаш се опитваше да си спомни нещо. Баща ми не забеляза. Той пиеше много. Установихме се в Одеса, татко си намери работа в един завод за рециклиране. Не се задържаше много вкъщи.

— И по-добре за вас, че е било така — промърмори Ева.

— Хей, нека довърша, става ли?

— Извинявай.

Шейн пое дълбоко дъх:

— Мама... тя продължаваше да говори за Алиса. Трябва да разберете, ние не можем... да си спомним нищо, освен че е загинала. Всичко беше като в някаква мъгла, но не се притеснявахме от това, ако ме разбирате какво искам да кажа...

Клеър беше почти сигурна, че никой не разбира, но се сети за разговора с родителите си. Те бяха забравили някои неща, но това не им правеше впечатление. Така че може би тя го разбираше.

— Аз също започнах работа. Майка ми... просто си стоеше в мотела. Само ядеше, спеше, понякога се къпеше, след като я бяхме подсецали многократно. Мислех си, че е депресия, но случаят очевидно бе по-тежък. Един ден, съвсем неочаквано, тя ме сграбчи за ръката и каза: „Шейн, помниш ли сестра си?“, а аз отговорих: „Да, мамо, разбира се, че я помня.“ Тогава ме попита нещо много странно. Каза: „Помниш ли вампирите?“ Аз не си спомнях, но нещо в мен сякаш се опитваше да си спомни. Ужасно ме заболя главата и се почувствах зле. А мама... тя продължаваше да говори, как нещо с нас не е наред, как нещо в главите ни е напълно объркано. Говореше за вампирите, за Лиса, която загина в пожара.

Той замълча, но все още въртеше бутилката от бира, като някакъв магически талисман. Никой не помръдваше.

— И изведнъж си спомних.

Гласът на Шейн прозвуча дрезгав, уязвим и искрен. Майкъл не го гледаше. Гледаше бирената си бутилка и етикета, който белеше на лентички.

— Всичко приличаше на стена, която се срутва. После спомените ме връхлетяха. Искам да кажа, ужасно е да преживееш такава трагедия и да се справиш, но когато отново те връхлети... — Шейн видимо потрепери. — Сякаш отново гледах как Лис умира.

— О — каза тихо Ева. — О, Боже!

— Мама... — Той поклати глава. — Не можех да го понеса. Оставих я. Трябваше да се махна, не можех просто... Трябваше да се махна. Нали разбирате? И излязох. Избягах. — Последва глух смях. — Спасих си живота.

— Шейн — Майкъл се прокашля. — Не бях прав. Не трябва да...

— Млъкни, човече. Просто млъкни. — Шейн надигна бутилката към устните си, за да изпие последните няколко капки, и преглътна. Клеър не знаеше какво следва, но по изражението на Майкъл разбра, че той знае, и стомахът ѝ се сви. — Както и да е, върнах се след няколко часа и тя беше във ваната, просто си лежеше във водата, която бе червена... а по пода имаше ножчета за бръснене...

— О, скъпи! — Ева се изправи, отиде до него и протегна ръка, но преди да го докосне, рязко я дръпна, сякаш някакво поле от скръб го обгръщаше като щит. — Ти не си виновен. Каза, че е била в депресия.

— Не разбирате ли? — Той я погледна втренчено, после погледна и Майкъл. — Не го е направила тя. Не би го направила. Те са били. Знаете как действат: обграждат, убиват, после прикриват следите си. Сигурно са пристигнали точно когато аз излязох, не знам...

— Шейн.

— Не знам как са я вкарали във ваната, нямаше синини, но порезните рани бяха...

— Шейн! За Бога, човече! — Майкъл изглеждаше истински ужасен и Шейн спря. Двамата се гледаха дълго и безмълвно, и после Майкъл, очевидно напрегнат, се отпусна на стола си. — По дяволите. Дори не знам какво да кажа.

Шейн поклати глава и отмести поглед.

— Няма нищо за казване. Така беше. Не можах... по дяволите. Нека само довърша, става ли?

Сякаш можеха да го спрат. На Клеър ѝ стана студено. Усещаше, че до нея тялото на Шейн трепери, и ако на нея ѝ бе студено, как ли се чувства той? Замръзнал. Вцепенен. Тя понечи да го докосне и както Ева, просто... спря. Нещо у Шейн подсказваше, че сега не иска да го докосват.

— Както и да е, баща ми най-накрая се върна. Полицаяте казаха, че е самоубийство, но когато си заминаха, аз му разказах. Той не искаше да ме слуша. Нещата загрубяха. — Клеър не можеше да си представи колко груби трябва да са били, за да си признае Шейн. — Но аз го накарах да си спомни.

Ева седеше на пода, прегърнала свитите си до гърдите колене. Тя го гледаше с широко отворени очи:

— И?

— Той се напи. Яко. — Огромна горчивина се лееше от гласа на Шейн. Изведнъж бирената бутилка в ръцете му придоби огромно значение за него — не бе просто предмет, който ангажира неспокойните му ръце. Той я остави на пода и избърса длани в дънките. — Започна да движи с тези рокери. Не бях на добро място. Не си спомням всичко. След няколко седмици ни посетиха едни костюмирани мъже. Не вампири, а адвокати. Дадоха ни пари, много

пари. Обезщетение. Само че и двамата знаехме от кого са парите и че всъщност се опитват да разберат какво знаем и какво си спомняме. Аз бях твърде дрогиран, за да схвана какво се случва, а баща ми бе пиян, така че предполагам, това ни спаси живота. Решиха, че не представляваме заплаха. — Той избърса чело с опакото на ръката си и се засмя... горчив, задавен смях.

Шейн дрогиран. Клеър видя, че и на Майкъл му направи впечатление. Зачуди се дали ще каже нещо, но може би това не бе най-подходящият момент да попита: Хей, човече, друсаш ли се още? Или нещо подобно.

Оказа се, че няма нужда да пита. Шейн сам отговори:

— Аз се съвзех, а татко изтрезня и замислихме този план. Всъщност, макар да си спомняхме доста лични неща, не си спомняхме нито как да открием вампирите, нито разположението на града, нито пък кого точно търсим. Това се превърна в моя задача. Да се върна, да разузная, да открия къде се крият вампирите през деня. Да докладвам. Не предполагаме, че ще отнеме толкова време, и аз не биваше да се замесвам...

— С нас — тихо допълни Ева, — нали? Той не е искал да се сприятеляваш с никого.

— В Морганвил те убиват заради приятелите.

— Не. — Ева сложи бледата си ръка на коляното му. — Шейн, скъпи, в Морганвил само приятелите те опазват жив.

4

Клеър не можеше да повярва колко много се изля от душата на Шейн — цялата тази печал, ужас, горчивина и гняв. Той винаги изглеждаше някак... нормален и бе шокирана от емоционалното му излияние и от това, че говори така дълго за толкова лични неща. Шейн не бе от разговорливите.

Тя събра чиниите и ги изми сама, топлата вода и пяната по ръцете ѝ я успокояваха. Изми тенджерите и тиганите и почисти петната от червения сос, като си мислеше за това, как Шейн е открил майка си мъртва в кървавата вана. Не бях на добро място, бе казал Шейн. Много меко казано. Клеър не бе сигурна, че би могла отново да се усмихва, да се смее, да живее нормално, ако ѝ се случеше такова нещо — да загубиш сестра си и да уцелиш от съдбата пияница за баща. Как успява? Как все още се държи и продължава да е толкова смел.

Плачеше ѝ се заради неговите страдания, но почти бе сигурна, че той ще се почувства неловко от това, затова стаи нещастieto в себе си и продължи да мие чиниите. Той не го заслужава. Защо просто не го оставят на мира? Защо всички трябва да тормозят точно него?

Може би, защото е показал, че може да го понесе и това го прави по-силен.

Вратата на кухнята внезапно се отвори и тя подскочи. Очакваше Шейн, но се оказа Майкъл. Той отиде до мивката, пусна студената вода върху ръцете си и си наплиска лицето и врата.

— Ужасна нощ — каза Клеър.

— И то каква — погледна я той крадешком.

— Смяташ ли, че е прав за това, че те са убили майка му?

— Мисля, че Шейн носи товар от вина, огромен като планина. И мисля, че точно той поддържа гнева му — Майкъл сви рамене. — Не знам. Възможно е. Но мисля, че няма как да разберем.

Това бе някак си гадно. Нищо чудно, че Шейн не желае да разговарят по въпроса. Тя се опита да си представи как се живее с

подобна несигурност и с такива спомени, но не успя.

Радваше се, че не успя.

— И така — рече Майкъл, — имаме около три часа до сутринта. Трябва да уточним какво ще правим и какво няма да правим.

Клеър кимна и остави една чиния да се суши.

— Първо, никой няма да напуска къщата — заяви Майкъл. — Ясно? Никакви занятия, никаква работа. Оставаш вкъщи. Не мога да те закрилям, ако си навън.

— Не можем непрестанно да се крием!

— За известно време можем и ще го направим. Виж, бащата на Шейн не може да се скита наоколо вечно. Проблемът ни е временен. Все някой ще го намери. — А какво ще стане с бащата на Шейн, след като го хванат, си е друга тема, която нямаше да обсъждат. — Докато не вършим нещо, което ни свързва с постъпките на баща му, всичко е наред. Обещанието на Амели ни пази.

— Твърде много се доверяваш...

— На вампир. Да, знам — Майкъл сви рамене, облегна се на плота и я погледна. — А имаме ли друг избор?

— Не, предполагам. — Клеър внимателно го огледа. Имаше уморен вид. — Майкъл? Добре ли си?

Той се изненада на свой ред.

— Разбира се. Шейн има проблеми, не аз.

Да бе, няма що, всичко му е наред. Убит, разчленен, погребан, възкръснал... да, един обикновен ден от живота му. Клеър въздъхна. Момчета, каза си тъжно тя.

— Майкъл, днес ще остана вкъщи, но наистина трябва да ходя на занятия. Наистина. — Защото да пропуска занятия, за нея бе все едно пристрастеният към кофеин да пропуска дневната си доза.

— Образованието или живота, Клеър. Бих предпочел да си жива и не толкова образована.

Тя отново срещна погледа му:

— Е, аз не предпочитам това. Днес ще остана вкъщи, но за утре не обещавам.

Той се усмихна, наведе се и нежно я целуна по челото.

— Така те харесвам — каза и излезе.

Тя отново въздъхна, но този път щастливо и усети, че се усмихва. Майкъл може да е новата любов на Ева, но все още можеше да събуди

вълнуващи мисли: О, Боже, колко е готин!

Клеър приключи с чиниите и се върна в дневната. Телевизорът бе пуснат, вървеше някакъв криминален сериал, Шейн се бе отпуснал на дивана и го гледаше. Майкъл и Ева не се виждаха. Клеър се поколеба, като с копнеж си мислеше за леглото и за желанието си да забрави всичко за известно време, но Шейн изглеждаше толкова самотен.

Отиде и се настани до него. Не каза нищо, той също, но след малко я прегърна и всичко бе наред.

Заспа, притисната до топлото му тяло.

Бе чудесно.

* * *

Клеър допусна, че е трябвало да се досети, че Шейн сигурно има ужасни кошмари, но никога не се бе замисляла за това. Когато Шейн подскочи и се търкулна от дивана, тя тупна на възглавницата. Телевизорът още работеше — някакъв хаос от цветове... и в неясна просъница Клеър се опитваше да разбере какво се случва.

— Шейн?

Той лежеше на една страна на пода, трепереше, свит на кълбо. Клеър се смъкна при него и постави ръце на широкия му гръб. Под тънката тениска кожата му бе влажна и мускулите бяха напрегнати като стоманени въжета. Издаваше звуци, които ужасно наподобяваха мъчителни хрипове.

Не знаеше какво да прави. През последните няколко часа многократно се бе чувствала безпомощна, но сега бе по-лошо, защото Майкъл и Ева не бяха наоколо, а тя не бе сигурна дали Шейн иска да го видят в това състояние. Или дали иска тя да го види в това състояние. Шейн бе особено горд.

— Добре съм — промърмори той. — Добре съм. Добре съм. — Но не звучеше добре. Звучеше изплашен като малко момче.

Успя да седне. Клеър го прегърна, притисна го здраво и почувства, че след известна съпротива се отпуска и я прегръща. Ръката му нежно галеше косата ѝ.

— Шшш — шепнеше тя, както майка ѝ бе шепнела, когато нещата не вървяха. — Тук си в безопасност. Добре си. — Защото в сънищата си очевидно не се чувстваше по този начин.

Ако очакваше той да обсъжда кошмарите си с нея, щеше да се разочарова. Той се отдръпна, без да я поглежда, и каза:

— Трябва да си лягаш.

— Да — съгласи се тя. — Първо ти.

— Не мога да спя. По-скоро не искам. — Очите му бяха зачервени и помътнели от изтощение. — Искам малко кафе или нещо такова.

— Кола?

— Става.

Тя му донесе и Шейн я пресуши като първокурсник на голям купон, оригна се и сви рамене извинително.

— Къде е Майкъл?

Тя разпери ръце.

— Ева?

Тя отново направи жест на неведение.

— Е, поне някой си отспива. Заедно ли са?

Клеър примигна:

— Не знам.

Всъщност не се бе замисляла. Не ги бе видяла да излизат, не знаеше дали всеки е отишъл в собствената си стая, или Ева най-после е събрала кураж да предложи на Майкъл. Защото той никога няма да направи първата крачка. Това просто няма да е в негов стил.

— Боже, надявам се да е така — каза Шейн. — Те заслужават да се позабавляват, дори и в ада.

Той май не се шегуваше. Възприемаше Морганвил като ад. Клеър трябваше да си признае, че има право. Ад си беше, те бяха изгубените души, а утрото настъпваше и вече от много време тя изпитваше страх...

Той я наблюдаваше внимателно и този поглед я сгръваше така, сякаш бе получила слънчево изгаряне.

— А ние? — каза тя неволно. — Ние не заслужаваме ли малко забавление?

Нима казах това? Да, бе го казала. Той се усмихна. Тя се зачуди дали сенките ще изчезнат от погледа му.

— Мога да направя нещо забавно.

— Хммм... — облиза устни. — Дай определение за забавно.

— Спри с това, изкусителко. Разсейваш ме.

Бе много вълнуващо някой да те смята за изкусителка. Особено пък ако е Шейн. Тя се опита да скрие чувствата си и се постара да се държи спокойно, сякаш не се тресеше като желирана плодова торта.

— Значи сега искаш да остана? Мислех, че ми каза да си лягам.

— Би трябвало — той не вложи особена настойтелност в думите си. — Защото, ако останеш, ще стане забавно. Просто отбелязвам.

— Видеоигри ли предлагаш?

Очите му се разшириха:

— Искаш да играем видеоигри ли?

— Ти не искаш ли?

— Ама ти си странно момиче.

— Ооо, моля те. Ти живееш с Ева. — Не се държеше както трябва. Как момичетата съблазняват момчетата? Какво казват? Защото тя бе сигурна, че да разговаряш за видеоигри и за съквартиранти, не води до такъв вид забавление. Мислеше за тялото си. Какви движения се очакваха от нея? Чувстваше се тромава, ръбеста, а искаше да е от онези изящни момичета, изпълнени с грация и еlegantност. Като във филмите.

Ева щеше да е наясно. Тя си бе сложила жартиери и онези прашки, а Клеър дори нямаше такива дрехи и не знаеше откъде да си набави. Ева ги бе облякла заради Майкъл, или просто за лично удоволствие, докато е с Майкъл. Да, Ева щеше да знае какво да каже.

Кажи нещо секси, си нареди тя и в изблик на паника отвори уста и изтърси:

— Мислиш ли, че го правят?

Толкова се ужаси, че закри уста с две ръце. Никога в живота си не бе искала толкова силно да си върне думите назад. За миг Шейн просто я гледаше, сякаш не можеше да схване за какво говори. После се засмя:

— Боже, надявам се. На тези двамата им трябва хубаво... — Той примигна и тя видя как в очите му проблесна цифрата на годините й. — По дяволите. Забрави.

Тя не го послуша. Наведе се и го целуна. Почувства се странно, неловко, а той не откликна веднага — може би бе твърде изненадан.

Може би не го правеше както трябва, може би сбърка, че пое инициативата.

Устните му се отвориха — влажни, меки и топли, и тя забрави всичко. Цялото ѝ същество се съсредоточи върху тези чувства и нежния натиск, който нарастваше, колкото по-дълго продължаваше целувката.

Безобидни целувки, после по-неприлични и Боже! — тези бяха чудесни. Ставаха все по-чудесни, колкото повече устните ѝ се разтваряха и особено когато езикът му докосна нейния.

Можеше цял семестър да посвети на целувки с Шейн. Усърдно лично проучване. С лабораторни упражнения.

Времето за нея бе спряло, но след известно време Клеър осъзна, че от прозорците струи мека светлина и тя бе изтръпнала от седенето на пода. Примигна от болката в един мускул на гърба, а Шейн се протегна, вдигна я и се настани на дивана.

Той се опъна и ѝ подаде ръка. Тя го гледаше, смутена и разтреперана:

— Няма място.

— Има много място — отвърна той.

Дъхът ѝ спря и тя имаше чувството, че се държи невъздържано, като се опъна на малкото пространство, останало до него на дивана. После сподави изненадано възклицание, когато Шейн я грабна и я постави върху гърдите си и о, Боже, и върху останалата част от тялото си.

— Така по-добре ли е? — попита той и повдигна вежди. Въпросът бе сериозен и той очакваше сериозен отговор. Клеър усети как руменината по бузите ѝ се засилва, но не извърна поглед.

— Идеално — каза тя.

Почувства се гола въпреки дрехите. Целувките ставаха все по-влажни, настойчиви и дълбоки. Невероятно възбуждащо ѝ действаха мускулите на Шейн, които се свиваха и отпускаха под нея. Това сигурно е незаконно, помисли си тя. Е, донякъде. Или би било, ако си съблечаха дрехите.

Шейн може и да не е Майкъл, с неговото чувство за отговорност, но определено не беше чак толкова импулсивен. Поне не с нея. Ръцете му шареха, но не по части от тялото, където тя ги искаше... много ги искаше, а някои от местата, по които прокарваше ръце, я караха да се

чуди защo никога преди не бе пожелавала някой да я докосне там. Като например в края на гръбначния стълб, където започваше плитката долчинка. Или по врата. Или по вътрешната част на ръцете. Или...

Докато движеше ръце отстрани по тялото ѝ, пръстите му едва докоснаха външната извивка на гърдите ѝ, и тя изстена.

Шейн внезапно я изправи и се премести в другия край на дивана. Лицето му бе пламнало, очите му блестяха и вече въобще не изглеждаха уморени.

— Не — каза той и протегна ръка като катаджия, когато тя се опита да се доближи. — Червен флаг. Ако отново издадеш този звук, сме загазили. Или поне аз.

— Но... — Клеър почувства, че отново се изчервява. Представа си нямаше как всичко това може да се изрази с думи. — А ти? Знаеш... — Тя направи неясен жест, който можеше да означава всичко и нищо.

— Не се тревожи за мен. Нуждаех се от това. — Той все още дишаше учестено, но изглеждаше по-добре. По-сигурен. Повече приличаше на Шейн, вместо на онова изгубено и наранено момченце, ужасено от кошмарите си. — Е? Позабавлявахме ли се?

— Да — тихо се съгласи тя. Толкова се позабавляваха, че се чувстваше като разтръскана сода, готова да изригне. — Хммм, аз трябва...

— Да, аз също.

Но Шейн не се помръдна. Клеър преглътна с мъка и пое по трудния път на храбростта, нагоре по стълбите към стаята си. Тя затвори вратата и я заключи, хвърли се върху новия дюшек — още не го бе застлала с чаршаф, а и не им достигаха одеяла, след като използваша повечето за потушаване на пожара — и отскочи. Стаята ѝ миришеше на мокро и опушено куче, но тя изобщо не обърна внимание.

Забавление!

О, да.

* * *

Към обяд Клеър чу звънеца на вратата и изтича долу. Шейн лежеше на дивана и спеше дълбоко. От Ева нямаше и следа, а тя не

очакваше да зърне някъде Майкъл, при положение че вече бе посред бял ден. Изтича през коридора към вратата, която бе подпряна с дървен стол като временна ключалка, и се поколеба.

— Майкъл? Тук ли си? — Лъхна я хладен бриз, като развя косата ѝ. Леле. Днес беше силен. — Да отворя ли вратата? Един път за да, два пъти за не.

Очевидно, да. Тя издърпа стола и надникна навън. Двама мъже стояха на верандата, и двамата високи. Единият беше слаб, със суров вид и с черна коса, другият беше малко блед (но не вампирски блед) и набит, и там, където главата му не бе оплешивяла, късата му коса изглеждаше кестенява.

И двамата показаха значките си. Полицаи.

— Ти си Клеър, нали? — каза слабият и протегна ръка. — Джоу Хес. Това е партньорът ми Травис Лоу. Как си?

— Хм... — тя се поколеба за ръкостискането. — Добре, струва ми се. — Лоу също се здрависа с нея. — Нещо... Искам да кажа, вие открихте ли...? — защото хем се надяваше, че бащата на Шейн е затворен в полицията, хем се опасяваше от последиците за Шейн. Тя се полюшваше притеснено напред-назад на петите си, като поглеждаше ту единия, ту другия полицаи.

Джоу Хес се усмихна. За разлика от повечето усмивки, които бе виждала в Морганвил, тази изглеждаше искрена. Някак открита. Не щастлива, защото би било странно, но успокояваща.

— Всичко е наред — каза той. — Не, не сме ги открили, но няма от какво да се страхуваш. Може ли да влезем?

Тя чу зад себе си тътреци се стъпки. Шейн се бе събудил и стоеше в коридора, бос и раздърпан, с рошава глава, която доби още по-ужасен вид, когато се прозя и прокара пръсти през косата си, при което част от нея щръкна.

Колко ли е откачено, че тя смяташе това за секси?

Клеър се съвзе и му посочи полицаите на прага. Шейн веднага се разсъни.

— Господа полицаи — каза той и се приближи към вратата. — Проблем ли има?

— Просто питах дали можем да влезем и да поговорим — каза инспектор Хес. Усмивката му бе изчезнала, но все още изглеждаше любезен. — Неофициално.

Клеър усети лек повей по кожата си. Един-единствен полъх. Да. Майкъл бе съгласен.

— Разбира се — каза Клеър и се дръпна, за да отвори вратата широко. Полицаяте влязоха, първо Хес, после Лоу, а Шейн хвърли странен поглед към Клеър, който тя не разгада, и поведе мъжете към дневната.

Лоу оглеждаше къщата по-внимателно от другия, той май наистина я оценяваше.

— Красиво е — промърмори и това бяха първите му думи. — Много хубаво е използвано дървото тук. Много естествено.

Тя не можеше да каже благодаря, защото не бе я строила тя. Дори не бе нейна собственост. Но от името на Майкъл каза:

— Ние също смятаме така, сър.

Клеър притеснено седна на края на дивана. Шейн остана прав, а Хес и Лоу се разхождаха наоколо, не правеха обиск, но отбелязваха всичко. Хес бе съсредоточил вниманието си върху двамата и след малко седна на стола, където Майкъл бе седял снощи. Дежа вю, помисли си Клеър. Хес сякаш потръпна и вдигна поглед да разбере откъде идва течението, което бе усетил.

Майкъл си обичаше този стол.

— Имали сте неприятности снощи — каза Хес. — Знам, че сте разговаряли с колегите Гретхен и Ханс. Прочетох доклада им тази сутрин.

Нищо лошо да си признаят. И Шейн, и Клеър кимнаха.

— Страшничко, а?

Клеър кимна, но Шейн не. Той отправи към инспектора тънка усмивчица.

— Аз живея в Морганвил. Какво точно означава страшно? — попита. — Но ако се правите на доброто ченге, лошото ченге...

— Не — каза Хес. — Повярвайте, ще разберете, ако е така, защото аз ще бъда лошото ченге. — И нещо в погледа му по странен начин накара Клеър да му повярва. — Вижте, няма да ви лъжа. Гретхен и Ханс си имат своите задачи. Ние също. Искаме да се уверим, че сте защитени, разбирате ли? Това е работата ни. Ние служим и закриляме, и Травис, и аз вярваме в това.

Лоу спря да се разхожда и кимна.

— Ние сме неутрални. Няколко от полицаите сме извършили достатъчно добри дела и за двете страни, и сме си спечелили малко свобода, ако внимаваме.

— Това, което Джоу иска да каже — заобяснява инспектор Лоу, — е, че те не ни обръщат внимание, докато сме в нашия свят. Хората са робите тук и не говоря за цвета на кожата. Така че трябва да се грижим за своите, когато можем.

— А когато не можем — каза Хес така естествено, сякаш го бяха репетирали, — нещата задебеляват. Двамата сме свободни агенти. Ние сме като Швейцария. Ако пресечеш границата, оставаш на своя отговорност.

Шейн се намръщи:

— И как можете да ни помогнете, ако сте като Швейцария?

— Мога да ви гарантирам да не ви посещават повече Гретхен и Ханс — рече Хес. — Мога да държа повечето полицаи далеч от вас, може би не всички. Мога да пусна навсякъде слух, че вие не само сте под знака на Основателя, но и Травис и аз ви наблюдаваме. Това ще попречи на другите да се опитват да си спечелят приятели, като ви тормозят.

— Има предвид другите човеци — добави Лоу. — Вампирите биха ви изкарали акъла от страх, ако могат, но няма да ви наранят. Не и ако вие не оплескате нещата и не загубите закрилата на Основателя. Разбирате ли?

Кое то вече се бе случило. Оплескването. Е, всъщност тя предполагаше, че бащата на Шейн не е нарушил закона... все още, защото Майкъл всъщност не бе умрял. Само че беше. Боже, Морганвил й причиняваше такова главоболие.

На горния етаж се чу затръшването на врата и Ева шумно слезе по стълбите, облечена в готическите си одежди — лилава прозрачна риза върху черен корсет, пола, която сякаш е минала през машината за рязане на документи, чорапогащник с черепи по него и черните обувки „Мери Джейн“. Жестоко! Както обикновено носеше силен грим, бяло лице, очертани в черно очи, а устните ѝ бяха като насинени от удар преди три дни.

— Полицай Джоу! — Ева тичешком прекоси стаята и го прегърна. Шейн и Клеър се спогледаха. Е, това не беше обичайна гледка. — Джоу, Джоу, Джоу! Чудех се къде си!

— Здравсти, Скипи. Помниш Травис, нали?

— Големия Ти! — Нова прегръдка. Клеър си помисли, че това поведение вече граничи със сюрреалистичното, дори и за Морганвил. — Толкова се радвам да ви видя, момчета!

— Ние също, хлапе — каза Лоу. Той се усмихваше и усмивката така промени лицето му, че изглеждаше ангелско. — Още пазиш номерата, нали?

Ева потупа с ръка мобилния телефон, който бе закачен на колана ѝ в калъфче с форма на ковчег.

— О, да. Бързо набиране. Но не се е налагало... хмм...

Клеър внезапно изпита странното чувство, че Ева не иска да говори пред тях. Полицайте явно бяха на същото мнение, защото размениха бързи погледи и после Хес попита:

— Искаш ли последната информация? Заведи ни да ни почерпиш по едно кафе.

— Разбира се! — каза Ева бодро и ги поведе към кухнята.

— Е — каза Шейн, когато вратата се затвори след тях, — това е странно.

— Пропуснала ли съм нещо? — попита Клеър. — Има ли разяснителни бележки?

— Нямам представа.

От кухнята се дочуваше разговор, но той бе като музика без думи. Клеър се размърда неспокойно, после се изправи и на пръсти се насочи към кухнята.

— Хей! — възропта Шейн, но я последва.

Хес говореше за някакъв Джейсън. Шейн реагира, като сложи ръка на рамото на Клеър и пръст на устата си.

— Какво? — тихо промълви тя.

— Искам да чуя.

Говореше инспектор Лоу:

— ... сигурно ще искаш да знаеш, че той излиза днес. И преди да кажеш нещо, те уведомявам, че сме го предупредили да не се доближава до теб или до родителите ви. Ще го следим.

— Ще го следите? — Ева звучеше тревожно. — Но аз мислех, че ще остане в затвора дълго време! Ами онова момиче...?

— Тя оттегли жалбата си — обади се Хес. — Не можем да го държим вечно в затвора, мила. Съжалявам.

— Но той е виновен!

— Знам. Обаче твоята дума срещу неговата, знаеш как се решават тези неща. Ти не си се заклела във вярност на никого, Ева, а той се е заклел.

Ева изруга. Сякаш се опитваше да не се разплаче.

— Знае ли къде съм?

— Ще открие — каза Хес, — но както казах, ще го следим, ще наблюдаваме и всички вас тук. Не закачай Джейсън и той няма да те закача. Ясно?

Ако Ева се бе съгласила, то го бе направила безмълвно. Клеър едва не падна назад, когато Шейн я дръпна за рамото, но успя да възвърне равновесието си и го последва към дивана.

— Кой е Джейсън? — тя дори не изчака да седнат, за да зададе въпроса си.

— По дяволите — въздъхна той. — Джейсън й е брат. Последното, което знам за него, е, че е в затвора, защото е наръгал някого. Той е откачалка и Ева го предаде на полицията. Нищо чудно, че е толкова уплашена.

— Брат й по-голям ли е? — Защото Клеър си представяше някакъв мускулест тип с огромен ръст, с готически вид, и наблъскан със стероиди.

— По-малък — каза Шейн. — Мисля, че е на седемнадесет. Кльоцаво, странно хлапе. Никога не съм го харесвал.

— Мислиш ли, че...

— Какво?

— Мислиш ли, че ще дойде тук? Ще се опита ли да навреди на Ева?

Шейн сви рамене:

— Ако дойде, ще съжалява за това през целия път до болницата. — Каза го така делово, че Клеър почувства странна топлина. С мъка си пое дъх. Ако Шейн бе забелязал, не го показва. — Докато сме в тази къща, сме в безопасност. — Той погледна към тавана. — Нали, Майкъл?

Хлад премина по кожата на Клеър.

— Точно така — каза тя от името на Майкъл.

Но се съмняваше.

Ченгетата си заминаха, Шейн пусна няколко видеоигри, а Клеър се отдаде на учене. Това все пак си беше един обикновен ден. Шейн пусна телевизора — следеше за новини, които да му подсказват какви ги върши баща му, но местната телевизия на Морганвил (имаше само една) изглеждаше скучна, сладникава и не показваше събития, дори и в новините.

Настъпи нощ, Майкъл придоби човешка форма, после вечеряха.

В място като Морганвил и в Стъклената къща това минаваше за обикновен живот.

Чак в полунощ, когато се унасяше в сън под далечния, приятен съпровод на китарата на Майкъл, Клеър започна да се чуди какво ще прави сутринта. Не можеше постоянно да се крие, независимо какво смята Майкъл. Тя си имаше свой живот — донякъде — и вече бе изпуснала доста занятия този семестър. Или трябваше да продължи, или да се откаже, а ако се откаже, щеше само да влоши нещата. Никога нямаше да сложи образованието си в ред и да я приемат в някой от най-престижните университети на бръшляновата лига, за които мечтаеше.

Тя заспа, като си мислеше за вампири, зъби, хубави момичета, подли усмивки и запалки. За пожари и писъци. За майката на Шейн, чието тяло плава във ваната. За Шейн, свит в ъгъла и разплакан.

Не прекара приятна нощ. Събуди се при първите лъчи на слънцето, на зазоряване, като се чудеше дали Майкъл вече е изчезнал. Прозя се, измъкна се от леглото и отиде в банята. Разбира се, никой друг не бе станал. Душът ѝ се отрази добре. Когато си изсуши косата и си облече бяла тениска, джинси и маратонки, и напълни раницата с нужните вещи, се почувства готова да се изправи срещу света навън.

Шейн беше заспал на дивана на долния етаж. Тя мина на пръсти край него, но една дъска на пода изскърца и обезсмисли усилието ѝ. Той скочи и я гледа няколко секунди със сънен и объркан поглед, след което примигна и въздъхна:

— Клеър — спусна крака от дивана, седна и подпря глава с ръце.
— Ооо, Боже, следващия път ми напомни, че два часа сън изобщо не са достатъчни.

— Мисля, че току-що сам си напомни. Какво прави, че стоя до толкова късно?

— Разговарях — каза той. — Майкъл имаше нужда да поговори.

О, момчешки работи. Неща, за които Майкъл не искаше да говори с момичетата. Добре, не е нейна работа. Клеър метна раницата на рамо и тръгна към коридора.

— Къде отиваш? — запита я Шейн, без да вдига глава.

— Знаеш къде отивам.

— А, не, няма да ходиш!

— Отивам, Шейн. Съжалявам, но ти няма да ми казваш какво да правя. — Е, формално погледнато, предполагаше, че може, той беше по-голям и в отсъствието на Майкъл беше нещо като собственик и отговорник на къщата. Но не. Дори и при това положение, не. Ако започне да позволява това да се случва, ще загуби независимостта, която си бе извоювала. — Трябва да ходя на занятия. Виж, ще се оправя. Закрилата на Амели все още е в сила, а Студентският град е неутрално място, знаеш това. Ако не сгафя нещо, всичко ще е наред.

— Не е неутрално място за Моника — каза той и вдигна поглед.
— Тя се опита да те убие, Клеър.

Вярно. Клеър преглътна с мъка, защото усети страх.

— Мога да се оправя с Моника. — Не смяташе, че може, но поне можеше да я отбягва. А и винаги можеше да избяга.

Шейн я изгледа продължително със зачервени и уморени очи, после поклати глава и се отпусна върху възглавниците на дивана с широко разперени ръце.

— Все едно — каза той. — Обади се, ако си в беда.

От тона на думите му ѝ се прииска да остави раницата, да седне на дивана и да се сгуши до него, но изправи гръб и каза:

— Ще се обадя. — И се отправи към вратата.

Два силни и бързи повеея я облъхнаха. Майкъл твърдо ѝ казваше не.

— Ухапи ме — каза тя, натисна новата брава, която Шейн бе поставил, и излезе на топлото, утринно тексаско слънце.

* * *

Часът по английски бе скучен, а и Клеър вече бе прочела всичко от конспекта, така че убиваше времето, като записваше мислите си в края на тетрадката. Повечето от тях се отнасяха до Шейн, до устните на Шейн, до ръцете на Шейн. И ругатни заради факта, че не е на осемнадесет и че това е тъпо правило.

След часа все още си мислеше колко е несправедливо това, когато буквално я сполетя беда.

Клеър сви зад ъгъла с наведена глава и се сблъска с високо, стегнато тяло, което веднага я сграбчи за раменете и силно я блъсна назад. Клеър едва не загуби равновесие, но успя да се задържи на крака, като се подпря на стената.

— Хей! — извика тя повече от страх, отколкото от гняв, а после умът ѝ схвана това, което виждаха очите ѝ, и тя си помисли: О, по дяволите!

Беше Моника.

Моника Морел изглеждаше съвършена и бляскава от лъскавата права коса до безупречния грим и модната ризка над тениската, която носеше. На Моника не ѝ трябваше раница. Имаше модна чанта и покритите ѝ с гланц устни се свиха презрително, като изгледа Клеър от глава до пети. Разбира се, не беше сама. Моника никога никъде не ходеше без антураж и днес беше с обичайните си спътнички — Дженифър и Джина, както и с цяло ято момчета с яки тела, повечето очевидно някакви спортисти.

Всички бяха по-високи от Клеър.

— Внимавай, откачалке! — каза Моника и я погледна. После се усмихна. Това не смекчи заплахата в красивия ѝ поглед. — Ооо, това си ти! Трябва да внимаваш къде вървиш. — Тя леко се обърна към тайфата. — Бедната Клеър. Тя май страда от някакъв синдром. Пада по стълбите, удря си главата, почти си изгори къщата... — Тя отново насочи погледа си върху Клеър, а Дженифър и Джина се изкикотиха. — Нали така? Нали къщата ти се подпали?

— Малко — каза Клеър. Трепереше вътрешно, но знаеше, че ако отстъпи, рискува много повече. — Но аз чух, че това се е случвало и друг път, когато ти се отбиеш на гости.

Тайфата на Моника каза едно провлечено: „Оооооооооо“, което означаваше нещо средно между похвала и очакване. Погледът на Моника стана леден.

— Не дрънкай глупости, откачалке. Не съм виновна аз, че живееш с банда неудачници и идиоти. Вероятно е онази кучка с ексцентричните дрехи, която пали свещи из цялата къща. Тя си е жив пироман, а да не говорим, че е и пълно бедствие по отношение на модата.

Клеър прехапа устни и преглътна отговора, който уточняваше коя точно е кучката. Тя просто вдигна вежди — нищо, че не бяха оскубани или свършени — и се усмихна, сякаш знаеше нещо, което Моника не знае.

— И тя не е единствена. Тази блузка не е ли от „Уол Март“? От колекцията за бедни?

Клеър се обърна да си върви, а приятелите на Моника отново казаха „Оооооо“, само че този път това повече приличаше на смях.

Моника я сграбчи за раницата и я дръпна силно:

— Предай на Шейн много поздрави — каза тя и Клеър усети горещия ѝ дъх до ухото си. — Кажи му, че не ме интересува кой развява белия флаг, ще го пипна, и теб също, а той ще съжالياва, че се е задявал с мен.

Клеър се освободи от лакираните нокти, с които Моника я бе сграбчила, и каза:

— Той не би те изчукал дори да си последното момиче на земята и оцеляването на човешкия род да зависи от това.

Помисли си, че Моника ще ѝ издере очите със свършено лакираните си нокти, и бързо се отдръпна. Странно, но Моника я пусна. Тя дори се усмихваше леко, но усмивката ѝ бе странна и стомахът на Клеър се сви, когато пак я погледна.

— Чао, откачалке — рече Моника.

Часът по химия вече бе започнал, когато Клеър задъхано се промъкна до едно празно място и извади от раницата си тетрадката и учебника. Огледа се за Моника, Джина и Дженифър, или за някакви химически вещества, които по някаква случайност хвърчат към нея — вече ѝ се бе случвало, — но не видя Моника, не я срещна и в следващия, и в по-следващия час. До средата на следобеда напрежението вече ѝ се отразяваше болезнено, но сърцето ѝ биеше

нормално и тя отново започна внимателно да слуша в часовете. Не че не бе напред с материала — имаше навик да прочита целия учебник още в началото на семестъра, но винаги ѝ бе приятно, когато професорите споменаваха нещичко, което не е в учебника или в публикуваните им лекции. Дори и предметите, които не харесваше особено, ѝ се сториха сравнително интересни. По история имаха тест, който тя направи за пет минути, предаде го и си тръгна, а професорът я поздрави, като вдигна палец.

Бе късно следобед, когато излезе на двора пред сградата на Математико-физическия факултет. Тълпите студенти бяха оредели, тъй като много хора се опитваха да свършат часовете си рано, за да могат да продължат с по-важната програма на купоните. Тексас Преъри Юнивърсити не бе втори Харвард, повечето студенти бяха тук, за да избутат две години задължителни курсове и после да се прехвърлят в престижен университет. Така че през по-голямата част от времето студентите купоняваха до дупка.

Сега, когато знаеше някои неща за Морганвил, всичко ѝ се струваше забавно. Не бе осъзнала колко ограничен е животът в колежа. Бе готова да се обзаложи, че 90% от хората, които го посещаваха, нямат представа какъв е истинският живот в града, а нямаше и да имат. ТПЮ беше като резерват, а студентите бяха обитателите на резервата.

А понякога стадото се прочистваше.

Клеър потръпна и се огледа да не би Моника да дебне отнякъде, после се отправи към дома. Не бе далече, пътят ѝ минаваше през добре поддържан квартал (огрян от парещото слънце) и през търговския център на Морганвил — „център“ бе силно казано. Служеше за развлечение на студентите, имаше много кафенета (чудеше се какъв ли глупак е наел Оливър на мястото на Ева), книжарници и магазини за модни дрешки. Сградите бяха в зелено и бяло и обикновено имаха избелели надписи на витрините „Намаление за студенти“.

Един мършав младеж в черно стоеше на ъгъла и я наблюдаваше с блестящи тъмни очи. Изглеждаше ѝ познат, но не можеше да се сети откъде, може би е от някой курс? Все пак бе страшно. Чудеше се защо гледа точно нея. По улицата имаше и други момичета. По-хубави.

Клеър продължи по-бързо. Когато се обърна назад, вече го нямаше. Това по-добре ли беше, или много по-страшно?

Изведнъж идеята да тръгне по-бързо ѝ се стори чудесна.

Като минаваше край кафенето „Комън Граундс“, тя погледна вътре и видя някого, когото реши, че познава... но какво, по дяволите, прави бащата на Шейн там! Посред бял ден? Той не бе от студентската тайфа и всеки полицаи в града го търсеше под дърво и камък.

Но той бе там. Наистина бе хвърлила само бегъл поглед, но колко двойници можеше да има Франк Колинс в Морганвил?

Трябва да се махна оттук, помисли си тя, но после се поколеба. Ако можеше да разбере какво прави той, може би щеше да помогне на Майкъл и Шейн в плановете им как да постъпят. Освен това бе посред бял ден, на обяд, а и ако иска, господин Колинс знаеше къде да я открие — в края на краищата, знаеше къде живее.

И така, Клеър отвори вратата и се вмъкна в кафенето, като се скри зад двама дангалаци с големи раници, в които имаше лаптопи и които сериозно обсъждаха въпроса дали статистиката в бейзбола има смисъл в стероидната епоха, или трябва да се премахне. Да, това бе бащата на Шейн и той си седеше в ъгъла на кафенето и пиеше нещо. Съвсем явно.

Какво по дяволите...

Тя стаи дъх, когато Оливър седна на мястото срещу него. Оливър беше слаб, висок и малко прегърбен, с дълга чуплива коса, която на места бе прошарена. Не изглеждаше заплашително, докато не видиш зъбите му и не разбереш истинската му същност, скрита под образа, който представяше в обществото. Оливър бе страшен и тя нямаше никакво желание да изпада в ситуация, в която ѝ се налага отново да общува с него.

Клеър се обърна да си върви и се сблъска с широки гърди, облечени в мека сива тениска. Вдигна поглед и видя момче, което не познаваше — може би по-голямо от Шейн, но не много. Имаше мека, гъста рижа коса и бледа кожа на лунички. Големи сини очи, толкова сини, че ѝ напомняха за ясно небе или за синьо море. Той бе просто хубав. И някак си спокоен.

Бе голям и силен и бе облечен — представяте ли си, в тая тексаска жега в края на лятото — в старо, износено, кафяво кожено яке. Нямаше раница, но приличаше на студент.

Той ѝ се усмихна. Тя очакваше, че ще се дръпне от пътя ѝ, но вместо това той протегна ръка, взе нейната и каза:

— Здравей, Клеър, аз съм Сам. Да поговорим.

Пръстите му бяха хладни като пръст. И въпреки луничките бе твърде бледен. Освен това имаше нещо тъжно и налудничаво в очите му.

О, по дяволите. Вампир.

Клеър се опита да се освободи. Той продължаваше да стиска ръката ѝ без усилие. Можеше да счупи нечия кост, ако иска. Тя усети силата му, но той просто я използваше, за да я задържи.

— Недей — каза Сам. — Трябва да говоря с теб. Моля те, обещавам да не те нараня. Хайде да седнем.

— Но... — Клеър се огледа разтревожена. Двамата дангалаци се отдалечаваха към бара, за да си вземат питиета. Мястото бе оживено, студенти имаше навсякъде — разговаряха, смееха се, играеха игри, пишеха на компютрите, говореха по мобилните си телефони. И разбира се, никой не ѝ обръщаше внимание. Би могла да направи сцена и да се измъкне, но това би привлякло вниманието на Оливър, да не говорим за бащата на Шейн, а тя не искаше това да се случи. Бяха ѝ наредили да не привлича внимание.

Клеър преглътна и остави вампира да я заведе до една уединена маса до прозореца. Той седна по-далече от силната слънчева светлина, която проникваше през прозореца и огряваше дървения под. Дърветата навън хвърляха сянка, но явно съществуваше и малък риск, предположи тя.

Сам продължаваше да я държи за ръка. Тя седна, опита да говори спокойно и уверено и каза:

— Сега би ли ме пуснал? Нали вече седнах?

— Какво? О, да. Разбира се. — Той я пусна и ѝ се усмихна, а такава усмивка дори и предубеденият и подозрителен (почти параноичен) ум би изтълкувал като... приветлива.

— Съжалявам. Ти си толкова топла. Приятно е.

Звучеше тъжно. Не можеше да си позволи да го съжалява, в никакъв случай.

— Откъде знаеш името ми? — попита тя.

Сините му очи се присвиха, когато се усмихна.

— Шегуваш се. Всички те познават по име. И теб, и Шейн, и Ева, и Майкъл. Основателят издаде директива. Първата, предполагам, от около тридесет, а може би четиридесет години. Много вълнуваща. С вас трябва да се държим изключително възпитано, не се тревожи. —

Погледът му зашари наоколо, погледна Оливър и се съсредоточи върху нея. — Е, с изключение на онези хора, които не умеят да се държат възпитано.

— Хора — каза Клеър и скръсти ръце. Надяваше се, че това ѝ придава суров и силен вид, но всъщност ѝ бе студено. — Вие не сте хора.

Сам сякаш се засегна.

— Много сурови думи, Клеър. Разбира се, че не сме хора. Ние сме просто... различни.

— Не, вие убивате хората. Вие сте паразити! — И представа си нямаше защо влиза в спор по този въпрос с един напълно непознат. При това вампир. Поне не я бе омагьосал, както постъпи Брендън. О, не трябваше да го гледа в очите. По дяволите! Бе забравила. Сам изглеждаше някак нормален и имаше хубави очи.

Сам обмисляше думите ѝ, сякаш бяха сериозен аргумент.

— Хранителна верига — подхвърли той.

— Какво?

— Е, от гледна точка на зеленчуците хората са паразити и масови убийци.

В това донякъде имаше известен смисъл, колкото и странен да е.

— Аз не съм морков. Какво искаш от мен? Освен, разбира се, очевидното. — Тя изимитира зъби, забити във врата ѝ.

Той изглеждаше някак смутен.

— Трябва да те помоля за услуга. Можеш ли да предадеш на Ева нещо от мен?

Подарък от вампир е последното нещо, което Ева би поискала, помисли си Клеър.

— Не — каза тя. — Това ли е? Мога ли да си вървя?

— Почакай! Не е нещо лошо, кълна се. Винаги съм я смятал за много забавна. Ще ми липсва, когато идвам тук. Тя освежаваше това място. — Той бръкна в джоба си и извади малка черна кутия, която ѝ подаде. Клеър се намръщи, подържа я секунда, после отвори капака ѝ. Не беше нейна работа, но...

Бе огърлица. Хубава, сребърна, с лъскав медальон с форма на ковчег. Клеър повдигна очи към Сам, пак си напомни да не го прави, и се загледа в гърдите му (имаше хубави гърди, някак солидни).

— Какво има вътре?

— Отвори го — каза той и сви рамене. — Не се опитвам да скрия нищо. Казах ти, няма нищо опасно.

Тя отвори капачето на ковчега. В него имаше мъничка сребърна фигурка на момиче със скръстени на гърдите ръце. Ужасяващо, но и някак яко. Клеър трябваше да признае, че на Ева сигурно би ѝ харесало.

— Виж, не я преследвам — каза Сам. — Ние сме само приятели. Тя не е най-големият почитател на тези, които не дишат, заради оня тъпанар Брандън — това го разбирам. Не се опитвам да ѝ стана гадже. Просто реших, че ще ѝ хареса.

Сам не се вместише в представата за вампири, която Клеър си бе създала. Впечатленията ѝ бяха от скоро и непълни. Едната категория беше ЛОШИ ВАМПИРИ. Следващата категория бе ОТЯВЛЕНО ЗЛИ ВАМПИРИ. Тези май бяха единствените ѝ две категории.

Не знаеше към коя категория да го причисли. Сам приличаше на момче с тъжни очи и мила усмивка, на което малко слънце би се отразило добре. Нормално момче, от което сигурно сърцето ѝ щеше да забие учестено, ако разговаря с него в час.

Но вероятно той така намира жертвите си, припомни си тя. Затвори капака на медальона, затвори и кутията и я бутна към него по масата.

— Съжалявам — каза тя. — Няма да взема нищо. Ако искаш, дай си ѝ го сам. Но не мисля, че тя някога ще се върне тук.

Сам изглеждаше изненадан, но взе кутийката и я сложи в джоба на коженото си яке.

— Добре — каза той. — Благодаря, че ме изслуша. Може ли да попитам още нещо? Просто за информация.

Клеър не бе сигурна, но кимна.

— Отнася се до Амели. — Сам бе понижил глас и очите му изведнъж станаха свирепи и напрегнати. Вече не изглеждаше толкова обикновен. Ето това бе целта му, а не да прати подарък на Ева. Това бе нещо лично. — Разбрах, че си разговаряла с нея. Как е тя? Как изглежда?

— Защо?

Погледът му не се промени.

— Тя вече не ми говори. Никой от тях не ми говори. За другите не ме е грижа, но... се тревожа за нея.

Клеър не можеше да повярва на ушите си. Един вампир искаше тя да говори за вампирската кралица? Чудо на чудесата!

— Хм... изглежда добре... вече не ти говори? И защо?

— Не знам — каза той и се облегна. — Не ми говори от петдесет години, плюс-минус няколко месеца. И колкото и пъти да помоля, не мога да я видя. Не искат да ѝ предадат съобщение. — Невинните му очи добиха мрачен и наранен вид. — Тя ме създаде, а после ме изостави. Никой не я е виждал на обществено място от много време. А сега изведнъж разговаря с теб. Защо?

Петдесет години. Тя разговаряше с поне седемдесетгодишен мъж, чиято кожа бе по-хубава от нейната. С великолепно гладко лице и очи, които по всяка вероятност бяха видели много повече, отколкото тя някога щеше да види. Петдесет години?

— На колко си години? — изтърси тя, защото това страшно я развълнува.

— Седемдесет и две. Аз съм най-младият — каза той.

— В града ли?

— В света. — Той се заигра със захарницата на масата. — Вампирите измират, нали знаеш. Затова сме тук, в Морганвил. Извън Морганвил ни избиваха. Но дори тук Амели успя да създаде само двама нови вампири през последните сто и петдесет години. — Той бавно вдигна поглед и срещна нейния. Този път тя усети нещо от погледа на Брандън, онзи натрапчив поглед, който я покоряваше. — Знаем как ти се струва, защото и аз съм се чувствал така. Роден съм в Морганвил и израснах под Защита. Знаем, че е гадно за вас да сте тук. Вие сте роби. Това, че нямате вериги и не ви жигосват, не ви прави по-малко роби.

Тя си спомни за мъртвата майка на Шейн във ваната.

— А ако бягаме, ни убивате — прошепна тя. — Очакваше той да трепне или по някакъв начин да реагира на думите ѝ, но изражението му не се промени.

— Понякога — отвърна той. — Но, Клеър, ние не го искаме. Опитваме се да оцелеем, това е всичко. Разбираш ли?

Клеър почти си представи как той стои и гледа как майката на Шейн умира от загуба на кръв. Щеше да има същия нежен и тъжен поглед. Моли Колинс просто щеше да е като домашен любимец, когото трябва да приспят и точка, а той нямаше да се развълнува чак толкова,

че да не може да заспи. Ако вампирите изобщо спят. В което започваше да се съмнява.

Тя толкова бързо се изправи, че столът ѝ шумно се удари в стената. Сам се дръпна назад изненадан, а тя грабна раницата си.

— О, разбирам — каза Клеър през зъби. — Нямам доверие на никой от вас. Искаш да знаеш как е Амели? Върви я попитай. Вероятно си има сериозна причина, за да не ти говори!

— Клеър!

Тя отвори вратата и избяга на светло. Обърна се и видя, че Сам стои на неогряното от слънце място в „Комън Граундс“ и я гледа с такова изражение, сякаш бе загубил най-добрия си, единствения си приятел.

По дяволите, тя не бе приятелка с вампир. Не можеше да бъде. И никога нямаше да бъде.

6

Към дома Клеър реши, че не е добра идея да разкаже на Шейн всичко — за Моника, за баща му или за вампира Сам. Вместо това пригответи вечеря (сандвичи тако) и зачака Майкъл да добие човешки вид. Това стана, щом слънцето залезе зад хоризонта, и както винаги той изглеждаше нормален и с ангелски вид.

Тя някак си успя да му подсказва, че трябва да говори с него насаме, което го накара да отиде в кухнята и да се заеме с подсушаването на чиниите, които Клеър миеше. Как стана така, тя не можа да каже — не беше неин ред, но топлата вода и меката пяна й действаха успокояващо.

— Ти каза ли на Шейн за Моника? — попита я Майкъл, когато тя свърши да разказва за събитията през деня. Не изглеждаше обезпокоен. Трябваше да се случи нещо голямо, за да се ядоса. Само дето бършеше чиниите малко по-енергично.

— Не. Когато стане дума за нея, знаеш, той малко...

— Да, знам. Добре, трябва да внимаваш, знаеш, нали? Ще помоля Шейн да те придружи на занятия, но...

— Но тя вероятно иска точно това — довърши Клеър и му подаде друга чиния. — Да ни види заедно, така че да може да ни настрои един срещу друг. Нали?

Майкъл кимна и повдигна вежди.

— Трябва само да те хване, което ще значи, че е хванала и него. Така че внимавай. Аз не мога да помогна извън къщата. Всъщност въобще не мога да помогна.

Клеър се почувства неловко от изблика на гняв в погледа му, насочен не към нея, а към самия него. Той ненавиждаше това. Мразеше, че е заклещен тук, когато приятелите му се нуждаят от него.

— Ще се оправя. Имам си нов мобилен телефон. Мама и татко ми го изпратиха.

— Добре. Нали си запаметила нашите номера на бързо избиране?

— Едно, две и три. И 911 на четири.

— Чудесно — Майкъл я бутна закачливо с хълбок. — Как вървят занятията?

— Добре. — Точно сега не ѝ бе много до занятия. — Не поговорихме за бащата на Шейн.

— Няма какво да говорим — заяви той. — Стой далеч от „Комън Граундс“ и от Оливър. Ако бащата на Шейн е бил там, сигурно просто се е оглеждал. Оливър вероятно го е отпратил. Той понякога върши добри дела. — Майкъл сигурно знае по-добре, помисли си Клеър. Оливър се бе престорил на обикновен и готин човек и бе очаровал Майкъл, който го пуснал в къщата. А после Оливър го убил и се опитал да го превърне във вампир. Къщата отчасти бе спасила Майкъл. Нещо като свръхестествено извинение, че не е успяла да го защити в началото. Къщата вършеше такива неща. Бе странно, а понякога направо страховито, но поне се отнасяше предано към тези, които живеят в нея.

Но Оливър... Оливър си бе предан на Оливър. Така стояха нещата.

— Значи нищо не предприемаме? — попита Клеър.

— Не предприемаме абсолютно нищо. — Майкъл остави последната чиния и метна кърпата през рамо, като барман, който излиза в почивка. — Което означава, че ти не правиш нищо, Клеър, и това е заповед.

Тя му козирува дръзко и закачливо.

— Да, сър, съжалявам, сър.

Той въздъхна:

— Повече ми харесваше, когато беше стеснително хлапе. Какво се случи?

— Заживях с вас, момчета.

— О, да.

Той разроши косата ѝ, усмихна се и се запъти към дневната.

— Време е за игри — каза той. — Накарах Шейн да се закълне, че тази вечер няма да играе видеоигри. Мисля, че сега бърше прахта от играта „Монополи“. Не му позволих да извади „Риск“. Той пощурява, като я играе.

А не пощуряваха ли всички?

* * *

— Намерих си нова работа — бодро обяви Ева, като седна на пода край играта „Монополи“. Шейн беснееше, но Майкъл взе железниците. През повечето време Клеър и Ева гледаха как се стопяват парите им. Нищо чудно, че хората харесват тази игра, помисли си Клеър. Като в живота е.

— Вече си си намерила работа? — попита Шейн, а Майкъл разтърси заровете в ръка и ги метна на избелялата, изкривена дъска на играта. — За Бога, Ева, не започвай работа на пълен работен ден. Караш ме да се чувствам ужасно.

— Шейн Колинс, вечният лентяй. Ако се записваш за повече от едно интервю за работа на месец и ако всъщност ходиш на тези интервюта, може би ще си намериш работа и ти.

— Ооо, значи вече даваме съвети за кариерно развитие?

— Цуни ме! Няма ли да ме попитате къде?

— Разбира се — каза Майкъл, докато местеше фигурката оръдие през четири квадратчета. — Къде? Ооо, по дяволите.

— А сега, дай петстотин, приятел. И допълнително за чисти кърпи в хотела. — Шейн протегна ръка.

— Наеха ме в университета — каза Ева, като гледаше как Майкъл брои пари и ги подава на Шейн. — В кафенето на Студентския съюз. Дори получих повишение.

— Честито! — рече Клеър. — А и не работиш за зъл вампир. И това е плюс.

— Що се отнася до шефа, това определено е подобрение. Искам да кажа, че той е един мърляв неудачник с лош дъх и има проблеми с пиенето, но общо взето, на това описание отговаря по-голямата част от мъжкото население в Морганвил...

— Хей! — заканиха се в хор и Шейн, и Майкъл, а Ева им се усмихна лъчезарно.

— С изключение на готините пичове в стаята, разбира се. И не унивайте, момчета, това включва и по-голямата част от женското население. Както и да е. По-добро работно време — ще работя през деня, — така че нямам притеснения за вампири, и по-добро заплащане.

Освен това ще се включа в студентския живот. Чувам, че купонясват яко.

— От другата страна на тезгяха ще виждаш само хора, които те презират и които мрънкат за питиетата си каза Шейн, без да вдига поглед. — Трябва да внимаваш, Ева. Някои от тези тъпанари в Студентския град смятат, че ако носиш значка с името си, си тяхна играчка.

— Да, знам. Чух за Карла.

— Карла? — попита Клеър.

— Тя работи в университета — обясни Ева. — Карла Гаст. Учехме в едно училище. — Майкъл и Шейн вдигнаха поглед и кимнаха. — Тя беше голяма купонджийка в гимназията. И много хубава. Започна работа в Студентския град, не знам какво точно е работила, но е изчезнала.

— Пишеше във вестника — додаде Майкъл. — Отвлекли са я снощи, докато е отивала към колата си.

Клеър се намръщи.

— Защо ли са го писали във вестника? Искам да кажа, обикновено не публикуват такива неща, нали? Защото в Морганвил убийството си е законно, нали?

— Пишат за такива неща, ако не се отнасят до вампири — каза Ева и отхапа от един морков, докато хвърляше заровете. — Оооо, плати си ми моите двеста, господин banker. Ако е отвлечена от вампири, дори да са от лошите, всичко щеше да бъде потулено, както обикновено. Ще платят на семейството и край на историята. Но това е различно.

— Това необичайно ли е? Престъпление, което не е свързано с вампири, искам да кажа.

— Нещо такова — сви рамене Ева. — Но хората в Морганвил понякога са гадни. Гадни или пияни, или пък страхливи. Едно от тия неща.

— Ти от кои си? — запита Шейн. Ева се озъби и изръмжа. — Ооо, добре, разбрах.

— Значи... Ева, чух, че брат ти е излязъл от затвора — каза Майкъл.

Клеър на свой ред хвърляше заровете и когато те паднаха върху дъската, прозвучаха така, сякаш чинии се разбиват на теракотения под.

Никой не шукваше. Никой не дишаше, доколкото тя виждаше. На изражението на лицето на Майкъл личеше, че съжалява, задето е повдигнал темата, а Ева изглеждаше безмилостна, свирепа и (дълбоко в себе си) изплашена.

Шейн просто гледаше, без да издава чувствата си.

Бе много неловко.

— Хм... — Клеър внимателно премести своята фигурка куче през шест квадратчета, защото така ѝ се бе паднало. — Не си ни разказвала нищо за брат си. — Бе любопитна какво ще отговори Ева, защото очевидно не бе щастлива, че Майкъл го спомена.

— Не говоря за него — отсече категорично тя. — Вече не. Казва се Джейсън и е гадняр, и нека зарежем темата, става ли?

— Добре — Клеър се прокашля. — Шейн?

— Какво? — Той погледна към дъската, където сочеше тя. — О, да. Триста.

Тя безмълвно му подаде последните си банкноти, докато Шейн вземаше заровете.

— Ева, нали знаеш защо той отиде в затвора. Не мислиш ли... — започна Майкъл много бавно.

— Млъкни, Майкъл — каза Ева напрегнато. — Просто млъкни, става ли? Дали е възможно да е той? Разбира се. Способен е на това, но излезе от затвора вчера сутринта. Това е твърде бързо, дори и за Джейсън. — Но въпреки свирепото си изражение, тя изглеждаше потресена и по-бледа от обикновено. — Знаете ли какво, трябва да ставам рано. Лека ноц.

— Ева...

Тя скочи и хукна по стълбите. Майкъл я последва, на две стъпала след нея. Тя се бе запътила към стаята си, черната ѝ копринена пола се развяваше. Клеър гледаше след тях с повдигнати вежди, а Шейн продължи да тръска заровете.

— Предполагам, че играта свърши — заяви той, но все пак хвърли заровете. — Ей, спечелих! Мисля, че с това допълних империята си от имоти. Благодаря ви за играта, лека ноц.

— За какво говореше Майкъл? — попита Клеър. — Да не би да мисли, че братът на Ева е отвлъкъл момичето?

— Не, мисли, че братът на Ева може да е убил момичето — каза Шейн. — А и полицаите вероятно мислят така. Ако го е направил, ще

го пипнат и този път вече няма да излезе от затвора. Всъщност дори няма да успее да стигне до затвора. Един от братята на Карла е ченге.

— О! — едва чуто промълви Клеър. Тя долавяше разговор откъм горния етаж.

— Е, предполагам, че и аз трябва да си лягам. Имам занятия рано сутринта.

Шейн срещна погледа ѝ.

— Може би искат да ги оставим малко насаме.

Ами, да. Тя размърда крака си под масата и започна да събира парите и картите. Ръцете ѝ докоснаха ръцете на Шейн, той остави картите и я хвана.

И после незнайно как се озова в скута му и той я целуваше. Не бе възнамерявал да го прави, но... Е, тя не съжаляваше особено, защото бе удивително, устните му бяха меки, а ръцете така силни...

Той се облегна с полузатворени очи и с усмивка на уста. Шейн не се усмихваше много и усмивката му винаги я оставяше развълнувана и без дъх. В нея имаше някаква загадъчност, а той се усмихваше само в нейно присъствие и тя се чувстваше... чудесно.

— Клеър, нали ще внимаваш? — Той отметна косата от лицето ѝ. — Сериозно говоря. Ще ми кажеш, ако имаш неприятности.

— Никакви неприятности — излъга тя, като си мислеше за неприкритите заплахи на Моника и за бащата на Шейн, седнал срещу Оливър в кафенето. — Абсолютно никакви.

— Добре. — Той пак я целуна, после продължи по скулите ѝ към шията, а целувките по врата ѝ спряха дъха. Затвори очи и зарови пръсти в топлата му коса, като се опитваше да му каже с всяко докосване колко много ѝ харесва това, колко много ѝ харесва той, колко обича...

Рязко отвори очи. Не можеше да си мисли такива работи!

Топлите ръце на Шейн се движеха отстрани по тялото ѝ, палците му докоснаха гърдите ѝ отново. Той прокара пръсти по нежната кожа на ключицата ѝ... докато деколтето на тениската не го спря. Закачаше се. Дръпна тениската малко надолу, после още малко.

И после изведнъж влудяващо я пусна и се облегна назад с влажни устни. Облиза ги, като я наблюдаваше и отново я дари с онази щура секси усмивка.

— Лягай си — нареди той. — Преди да реша и аз да се присъединя.

Не бе сигурна, че може да стане, но някак си успя да се задържи на крака и се отправи към стълбите. Майкъл беше в стаята на Ева, вратата бе отворена и те седяха на леглото. Той бе толкова свеж със златистата си коса и светлосини очи, но някак си не подходеше на стаята, където всичко бе в черно и червено. Приличаше на ангел, който ужасно е съгрешил.

Държеше Ева в обятията си и нежно я люлееше напред-назад. Когато Клеър надникна, той я погледна и безмълвно каза: Затвори вратата.

Тя изпълни молбата и отиде да си легне.

За съжаление — сама.

* * *

На Клеър ѝ хрумна, че ще е добре да знае как изглежда Джейсън Росър, за да го избягва, но имаше силното усещане, че не е добра идея да помоли Ева да надникне в семейния им албум. Сега Ева бе много докачлива за всичко, което се отнасяше до брат ѝ, и което, ако песимистичната преценка на Шейн бе правилна, вероятно ѝ даваше право да се държи така.

Ето защо Клеър реши да разузнае. Но не в университетската библиотека, която, макар да не бе лоша, не съдържаеше много информация за Морганвил. Бе проверила. Имаше няколко книги на историческа тематика, всичките ужасно скучни, и няколко папки със стари вестници.

Но имаше и Клуб по история на Морганвил. Тя откри адреса в указателя, проучи картата на града и прецени колко време ще ѝ трябва да измине разстоянието. Ако побърза, можеше да отиде дотам, да открие каквото ѝ трябва и да успее да се върне за обедните си часове.

Взе си душ, облече дънки и черна плетена блуза с щамповано цвете на нея — една от покупките ѝ от магазина за втора употреба, — грабна раницата и се отправи към вратата. Щом излезе на тротоара, тръгна с бързи крачки, като се отдалечаваше от университета и навлизаше в непознатите квартали на Морганвил. Беше взела картата

на града, което се оказа полезно, защото, щом се отдалечи от Стъклената къща, нещата доста се объркаха. Морганвил не изглеждаше логично планиран, макар да твърдяха, че е така. Имаше улици без изход, задънени улици, много неосветени и пусти места.

Но пък може би, от гледна точка на вампирското планиране, в това имаше логика. Макар и посред бял ден под палещото слънце, Клеър потръпна при тази мисъл и продължи забързано край една улица, която излизаше на пусто поле, осяяно от купища дървен материал и разни боклуци. Дори миришеше на гнило, онази отвратителна миризма на умрели неща, оставени да гният на жегата. Да имаш голямо въображение, понякога си бе недостатък. Поне не се разхождам през нощта...

Нямаше сила на земята, която да я накара да се разхожда нощем.

Жилищните квартали на Морганвил бяха стари, порутени, избелели и с изсъхнала растителност през лятото. Скоро щеше да захладнее, но засега циганското лято жареше земята на Тексас. Цикадите виеха трели в тревата и по дърветата. Във въздуха миришеше на прах и на горещ метал. От всички места, където можеше да се натъкне на вампири, това бе последното, където очакваше да ги срещне. Не достатъчно готическо. Твърде порутено. Твърде американско.

Според картата, на следващата улица трябваше да завие. Стигна дотам, спря под сянката на един дъб и отпи няколко глътки от бутилката с вода, докато пресмяташе колко още трябва да върви. Не много, прецени тя. Което бе добре, защото повече не възнамеряваше да пропуска друг час. Никога.

Улицата нямаше изход. Клеър спря, намръщи се и провери. Според картата, улицата продължаваше. Клеър въздъхна, обзета от безсилие, и тръгна да се връща, после се поколеба, когато видя тесен проход между две огради. Изглежда, той водеше до следващата улица.

Да изгуби десет минути или да рискува. Винаги е била от разумните момичета, които са готови да загубят десет минути, но може би животът в Стъклената къща я бе покварил. Освен това тук бе адски горещо.

Клеър се отправи към пролуката между оградите.

— Не бих минала оттам, дете — чу се глас. Той идваше от дълбоката сянка на верандата на една къща вдясно. Къщата

изглеждаше по-добре от повечето къщи в Морганвил — бе прясно боядисана в светло морскосиньо, с украса от декоративни тухли и добре поддържан двор. Клеър присви очи, засенчи ги с ръка и най-после видя дребна като птичка старица, седнала на люлката на верандата. Тя бе кафява като клонче, бялата ѝ коса напомняше пухчета от глухарче, и тъй като бе облечена в лека зелена лятна рокля, която висеше на нея като торба, много приличаше на горски дух, излязъл от прастара книга с приказки.

Гласът обаче бе чист, топъл и южняшки.

Клеър бързо отстъпи от входа към пътеката.

— Извинете, госпожо, не исках да навлизам в чужда собственост.

Дребната дама изкудкудака:

— О, не, дете, ти не навлизаш в чужда собственост. Ти просто се държиш глупаво. Чувала ли си за хищни насекоми? Или за смъртоносни паяци? Е, ако минеш по тази пътека, няма да излезеш от другата страна. Не и в този свят.

Леден страх прониза Клеър, последван от победоносните думи на благоразумната част от съзнанието ѝ: Знаех си!

— Но... сега е ден!

— Да, така е — каза старицата, докато се люлееше предпазливо напред-назад на люлката. — Да, така е. Но в Морганвил денят невинаги означава защита. Това би трябвало да го знаеш. А сега, като добро дете, си върви откъдето си дошла, и не се връщай повече тук.

— Да, госпожо — рече Клеър и започна да отстъпва.

— Бабо, какво... о, здрасти! — Мрежестата врата на къщата се отвори и се появи по-младо издание на дребната дама — достатъчно млада да ѝ е внучка. Бе висока и хубава, кожата ѝ имаше цвят по-скоро на какао, а не на дърво. Косата ѝ бе сплетена на много плитки. Тя се усмихна на Клеър, когато се приближи и сложи ръка на рамото на възрастната дама. — Баба ми обича да седи тук и да разговаря с хората. Извинявай, ако те е обезпокоила.

— О, не, няма такова нещо — възрази Клеър, като притеснено въртеше едно от ремъчетата на раницата си. — Тя, ъ-ъ-ъ, ме предупреди за алеята.

Погледът на жената бързо се премести от Клеър към възрастната дама и отново към Клеър.

— Така ли? — Вече не звучеше толкова приветливо. — Бабо, постъпила си много глупаво. Трябва да престанеш да плашиш хората с твоите истории.

— Не бъди толкова наивна, Лиза. Това не са просто истории и ти го знаеш.

— Бабо, тук не са се случвали неприятности от около двадесет години!

— Това не означава, че няма да се случат — упорито продължи бабата и посочи Клеър с тънък треперещ пръст. — Не минавай по онази алея. Сериозно говоря.

— Да, госпожо — каза Клеър тихо и кимна на двете жени. — Благодаря.

Понечи да си тръгне, но изведнъж забеляза нещо закачено на стената на верандата, до люлката на старата жена. Табелка със символ.

Същият символ като на Стъклената къща. Символът на Основателя.

И като се вгледа в къщата по-внимателно, забеляза, че има същите контури и бе на почти същата възраст.

Клеър се върна, усмихна се извинително и рече:

— Съжалявам, мога ли да ползвам тоалетната? Наливах се с вода през цялото време...

За момент помисли, че Лиза ще ѝ откаже, но после младата жена се намръщи и каза:

— Предполагам. — И слезе по стълбите, за да отвори на Клеър вратичката на дървената ограда. — Влез вътре. Втората врата по коридора.

— Предложи на детето лимонада, Лиза.

— Тя няма да остане, бабо!

— Откъде знаеш, като не си я питала?

Клеър ги остави да разрешат спора си и влезе вътре. Не почувства нищо, не усети някакво силово поле или нещо такова, но пък и когато влизаше и излизаше от Стъклената къща, също не го усещаше.

И все пак веднага го разпозна... в тази къща имаше нещо. В нея имаше същото спокойствие, същата тежест, която чувстваше вкъщи. Що се отнася до обзавеждането, вътре не беше същата — бабата и Лиза изглежда обичаха да има много мебели, всичките в различни

цветове, навсякъде имаше килими и изобилие от завеси и дантели. Клеър тръгна бавно по покрития с дъски коридор, като прокараваше пръсти по ламперията. Дървото бе топло, но то обикновено създаваше точно такова усещане, нали?

— Странно — промърмори тя и отвори вратата на банята. Това обаче не бе баня.

Бе голям кабинет и напълно различен от претъпканата с финтифлюшки дневна. Лакиран дървен под, огромно, тъмно бюро, няколко намръщени портрети по стените. Тъмночервени плюшени завеси скриваха слънцето. По стените имаше рафтове с книги, предимно стари, а в шкафа имаше нещо, което приличаше на поставка за бутилки вино, само че там бяха подредени... свитъци?

Амели седеше зад бюрото и подписваше някакви документи със златна писалка. Един от помощниците ѝ, също вампир, стоеше чинно до нея и поемаше всеки документ, след като тя напишеше името си.

Никой от двамата не погледна към Клеър.

— Затвори вратата! — каза Амели с мек глас и с онзи почти френски акцент. — Не обичам течението.

На Клеър ѝ хрумна да избяга, но не бе чак толкова глупава да сметне, че може да бяга достатъчно бързо или да стигне достатъчно далеч. И макар че идеята да се разпищи и да затръшне вратата от външната страна много я изкушаваше, преглътна страха си и влезе, като затвори внимателно вратата след себе си.

— Това твоята къща ли е? — попита Клеър. Само това се сети да пита, всички други въпроси се изпариха от главата ѝ, защото това просто не се случваше.

Амели вдигна поглед, очите ѝ бяха хладни и внушаваха страх — каквито ги помнеше Клеър. Сякаш ѝ бяха премръзнали крайниците.

— Моята къща? — повтори тя. — Да, разбира се. Те всички са мои къщи. А, да, разбирам какво питаш. Ти искаш да знаеш дали къщата, в която влезе, е моят дом. Не, малка Клеър, не се крия тук от враговете си, макар че изборът би бил подходящ. Много... — Амели бавно се усмихна — неочаквано.

— Тогава как...?

— Ще откриеш, че когато ми трябваш, Клеър, те призовавам. — Амели подписа последния документ, после го подаде на помощника си — висок, мургав младеж, в черен костюм и вратовръзка, — а той леко

се поклони и излезе от стаята през друга врата. Амели се облегна в огромния резбован стол — повече от всякога приличаше на кралица, особено като се прибавеше и короната от златиста коса на главата ѝ. Дългите ѝ пръсти леко потупваха по облегалките, които завършваха с лъвска глава. — Ти не си в къщата, в която влезе, скъпа. Разбираш, нали?

— Телепортиране — каза Клеър. — Но това е невъзможно.

— И все пак си тук.

— Това е научна фантастика!

Амели махна грациозно с ръка.

— Тези дни не разбирам литературните ти намеци. Едно невъзможно нещо, като вампирите, е приемливо, но две невъзможни неща вече стават научна фантастика? Е, няма значение. Не мога да обясня как стават нещата, това е тема за философи и учени, а аз не съм от тях. От много години. — В ледения ѝ поглед проблесна искрица топлина. — Остави си раницата. И калайджиите носят по-лек товар.

Какво е калайджия?, зачуди се Клеър. Щеше да попита, но не искаше да изглежда глупаво.

— Благодаря, госпожо — каза и внимателно смъкна раницата. Сложи я на пода, после седна на един от двата стола срещу бюрото.

— Колко си възпитана! — отбеляза Амели. — И то във времена, когато маниерите са забравени... знаеш какво означава маниери, нали, Клеър? Поведение, което позволява на хората да живеят заедно, без да се избиват. През повечето време.

— Да, госпожо.

Мълчание. Някъде зад Клеър голям часовник отброяваше минутите. Тя усети как капка пот се спуска по врата ѝ и достига до черната ѝ плетена блуза. Амели я гледаше, без да мига и без да помръдва, а това бе странно. Нередно. Хората просто не постъпват така.

Но пък Амели не бе човек. Всъщност в доста отношения тя най-много от всички вампири се различаваше от хората.

— Сам пита за вас — изгърси Клеър, просто защото това ѝ хрумна и защото искаше Амели да престане да я гледа втрещено. Подейства. Амели примигна, раздвижи се и се наведе напред, като подпря острата брадичка на скръстените си ръце, лактите ѝ още се подпираха на фотьойла.

— Сам? — каза тя бавно и погледът ѝ се отмести вдясно, вперен в нищото. Опитва се да си спомни, реши Клеър; тя бе забелязала как хората — очевидно дори вампирите — движат така поглед, когато си спомнят за разни неща. — А, да, Самюел. — Погледът ѝ се върна отново върху Клеър с обезпокояваща скорост. — И как така си разговаряла с милия млад Самюел?

Клеър сви рамене.

— Той искаше да разговаряме.

— За?

— Пита за вас. Мисля, че е самотен.

Амели се усмихна. Не се опитваше да впечатли Клеър с вампирските си особености — нямаше нужда от това! Така че зъбите ѝ си останаха бели и равни, напълно нормални.

— Разбира се, че е самотен. Самюел е най-младият. Никой от по-възрастните му няма доверие, а по-млади няма. Той няма връзки във вампирската общност, освен мен, а не са му останали контакти и в човешкия свят. По-самотен е от всички на света, Клеър.

— Казваш, че искаш той да се чувства самотен?

— Да — отвърна спокойно Амели. — Имам си лични причини. И все пак експериментът да видиш как реагира някой толкова самотен, е интересен. Поведението на Самюел е интригуващо, повечето вампири щяха просто да станат жестоки и безчувствени, а той продължава да търси утеха. Приятелство. Мисля, че е необикновен.

— Ти си правиш експерименти с него?! — възкликна Клеър.

Платинените вежди на Амели бавно се вдигнаха и образуваха съвършени дъги над студените ѝ, заинтригувани очи.

— Много умно от твоя страна, задето се досети, но внимавай: когато плъхът знае, че бяга в лабиринт, той вече не ни е полезен за изследване. Така че не разговаряй с него, стой далеч от милия Самюел. И така. Защо дойде при мен днес?

— Защо дойдох...? — Клеър се прокашля. — Мисля, че има някаква грешка. Аз търсех тоалетна.

Амели я изгледа смразяващо за секунда, после отметна назад глава и се засмя. Смехът ѝ беше гърлен, жив, топъл и изпълнен с неочаквана радост и когато спря, Клеър все още забелязваше следи от него по лицето и в погледа ѝ. Това ѝ придаваше почти... човешки вид.

— Тоалетна — повтори тя и поклати глава. — Дете, много неща са ми казвали, но това може да се окаже най-забавното. Ако искаш тоалетна, моля, мини през онази врата. Ще намериш всичко, което ти трябва. — Усмивката ѝ изчезна. — Аз мисля, че ти дойде да ме питаш нещо друго.

— Изобщо не съм идвала тук! Отивах в Историческия клуб на Морганвил...

— Аз съм Историческият клуб на Морганвил — отсеке Амели. — Какво искаш да знаеш?

Клеър обичаше книгите. Книгите не спореха. Те не седяха в разкошни фотьойли като в трон и не изглеждаха царствени, властни и страшни, нямаха зъби и охранители. Книгите бяха хубаво нещо.

— Ъ-ъ-ъ... просто исках да проверя нещо...

Амели вече губеше търпение.

— Просто ми кажи какво, момиче. Бързо. Имам и други задължения.

Клеър се прокашля притеснено и рече:

— Искам да разбера някои неща за брата на Ева, Джейсън. Джейсън Росър.

— Дадено — каза Амели и макар сякаш да не правеше нищо, дори и пръст не повдигна, страничната врата се отвори и нейният готин, но смъртно бледен помощник надникна. — Досието на семейство Росър — нареди му тя. Той кимна и се скри. — Щеше да си изгубиш времето — обясни Амели на Клеър. — В сградата на Историческия клуб няма лични досиета. Клубът е просто за развлечение и информацията там е, меко казано, неточна. Ако искаш да научиш истинската история, малка моя, ела при човека, който я е преживял.

— Но това ще е просто гледна точка, а не факт — отговори Клеър.

— Всички факти са гледна точка. А, благодаря, Хенри. — Амели пое папката от помощника си, който отново безмълвно излезе. Отвори я, разгледа какво съдържа и после я подаде на Клеър. — Обикновено семейство. Странно, че е създадо младата Ева и брат ѝ.

Папката съдържаше целия им живот, сведен до няколко реда на хартия. Рождени дати, подробности за успеха в училище. Имаше

написани на ръка доклади от вампира Брандън, който им даваше Защита. Дори и те бяха безинтересни.

Но всъщност не бяха чак толкова безинтересни, защото между шестнадесетата и осемнадесетата си година Ева се бе променила. Огромна промяна. Училищната снимка на петнадесет години показваше хубаво, нежно момиче, облечено в обикновени дрехи — нещо, което дори Клеър би носила.

Снимката на Ева на шестнадесет вече беше готическа. Бе боядисала тъмната си коса гарвановочерна, бе гримирала лицето си в бяло, бе изрисувала в черно очите си и най-общо казано, бе приела готически вид.

На седемнадесет бе започнала да си прави пиърсинги — една обеща се виждаше на езика ѝ, когато се бе изплезила пред фотоапарата.

На осемнадесет изглеждаше тъжна и предизвикателна и после снимките спираха, освен онези, които сякаш бяха от наблюдение върху Ева в „Комън Граундс“ — как прави еспreso и си приказва с клиентите.

Ева с Оливър.

Трябва да провериш Джейсън, припомни си Клеър и обърна страницата.

Джейсън бе същият, само че по-млад. По същото време, когато Ева бе придобила готическия вид, и той бе станал такъв, само че в неговия случай нещата не опираха само до мода, а очевидно промяната го бе направила и по-мрачен. В очите на Ева винаги имаше насмешливо и закачливо пламъче. В погледа на Джейсън нямаше светлина. Той изглеждаше кльоцав, силен и опасен.

Клеър се стресна, като осъзна, че го бе виждала и преди. Беше стоял на улицата и я зяпаше, преди тя да влезе в „Комън Граундс“ и да разговаря със Сам. Джейсън Росър знаеше коя е.

— Джейсън обича ножовете, доколкото си спомням — обади се Амели. — Понякога се мисли за вампир. Ако бях на твое място, щях много да внимавам. Той няма да е така... учтив като моите хора.

Клеър потръпна и продължи да прелиства страниците, като набързо изчиташе не особено впечатляващите резултати за успеха му в училище, а после и полицейските доклади.

Ева бе свидетелката, която го бе предала на полицията. Тя го бе видяла да отвлича момичето и да бяга с нея с кола — момиче, което по-

късно бяха открили да се влачи по улицата с кървяща прободна рана. Момичето отказало да даде показания, но Ева го направила. И Джейсън изчезнал.

Досието показваше, че е освободен от затвора преди два дни в девет часа сутринта. Достатъчно време, за да хване Карла Гаст в Студентския град и...

Зарежи лошите мисли, Клеър. Зареди се с добри.

Тя продължи да прелиства страниците и се загледа в майката и бащата на Ева. Изглеждаха... нормални. Може би малко мрачни, но със син като Джейсън, това вероятно не бе толкова странно. И все пак не приличаха на родители, които биха изхвърлили дъщеря си, без да ѝ пишат, без да ѝ се обаждат или да я посетят.

Клеър затвори папката и я плъзна по бюрото към Амели, която я пъкна в дървено чекмедже в края на бюрото.

— Откри ли това, което търсиш? — попита Амели.

— Не знам.

— Колко мъдри думи — каза Амели и кимна като кралица към поданик. — Сега можеш да си вървиш. Използвай вратата, през която влезе.

— Ами... благодаря. Чао — което прозвуча много тъпо, отправено към човек на милиард години, който управлява града и всичко в него, но Амели го прие добре. Клеър грабна раницата си и бързо премина през лакираната дървена врата...

... И влезе в тоалетната. С шарени тапети на цветя и... разни украшения от хартия.

Бум — обратно в действителността.

Клеър остави на пода раницата и отново отвори вратата. Виждаше се коридор. Погледна надясно, после наляво. Стаята дори миришеше различно — на пудра и на парфюм на възрастна жена. Нямаше и следа от Амели и безмълвните ѝ служители, или от стаята, където бяха.

— Научна фантастика — констатира Клеър, много нещастна и със странно чувство за вина, после пусна водата в тоалетната, преди да се върне, откъдето бе дошла. Къщата бе топла, но жегата навън я зашлеви като кърпа, държана в микровълновата.

О, тя щеше да разгадае този номер. Не понасяше идеята, че е магия. Разбира се, приемаше вампирите... неохотно, както и цялата

тази работа с контрола на ума. Но не внезапно телепортиране. Не.

Лиза седеше до баба си, на люлката на верандата, и пиеше лимонада. На малката масичка до нея имаше още една лимонада, по която се стичаха капки, и тя я посочи на Клеър с кимане, без да казва нищо.

— Благодаря — рече Клеър и жадно отпи голяма глътка. Бе приятно, може би твърде сладко, но освежаващо. Бързо я пресуши, но продължи да държи студената чаша, като се чудеше дали е проява на лоши маниери да сдъвче ледчетата.

— Откога живеете тук?

— Баба е живяла в тази къща през целия си живот — обясни Лиза и нежно потърка гърба на баба си. — Нали, бабо?

— Тук съм родена — гордо заяви старицата. — И тук ще умра, когато ми дойде времето.

— Ей това е дух. — Лиза наля на Клеър още лимонада от полупразната кана. — Ако откроя, че нещо липсва от къщата на баба, колежанке, няма да можеш да се скриеш от мен никъде в Морганвил. Схващаш ли?

— Лиза! — смъмри я баба й. — Съжалявам, мила. Внучката ми така и не се научи на добри маниери. — Тя шляпна Лиза по ръката и я погледна наставнически. — Това мило момиче никога няма да открадне от възрастна жена. Нали, мила?

— Не, госпожо — каза Клеър и изгълта половината от втората чаша лимонада. Бе тръпчива, сладка и чудесна като първата. — Просто се чудех за символа до вратата...

Лиза и баба й я погледнаха сепнато. Никоя не отговори. Тя забеляза, че и двете носеха гривни от чисто сребро, със символа на Основателя върху метална пластина. Накрая Лиза каза тихо:

— А сега трябва да тръгваш.

— Но...

— Върви! — извика Лиза, грабна чашата от ръката на Клеър и я тупна на масата. — Не ме карай да те изхвърлям по стълбите пред баба!

— Тихо, Лиза — каза бабата и се наведе напред с някакво скърцане, което идваше или от дървената люлка на верандата, или от старите й кости. — Бог е дарил овцата с повече разум, отколкото това

момиче, но няма значение. Това е символът на Основателя, дете, и това е къщата на Основателя, а ние сме хора на Основателя. Като теб.

Лиза я изгледа зяпнала.

— Какво? — рече тя най-накрая, когато успя да проговори.

— Не виждаш ли? — баба ѝ махна с ръка към Клеър. — Тя блести, мила. Те го виждат, уверявам те. Няма да я докоснат, със знак или без знак. Ще им струва живота, ако го направят.

— Но... — Лиза изглеждаше разочарована и безпомощна, колкото и Клеър. — Бабо, пак виждаш някакви работи.

— Не виждам работи, госпожичке, а ти трябва да помниш кой в това семейство остана жив, когато всички други загинаха. — Помръкналите очи на бабата се вторачиха в Клеър, която потръпна въпреки силната жегга. — Не знам защо е избрала теб, дете, но е факт. И сега просто трябва да го приемеш. Върви, върви си у дома. Получи това, за което бе дошла.

— Така ли? — Лиза се намръщи свирепо. — Кълна се в Бога, че ако си задигнала нещо от къщата ни...

— Тихо. Не е откраднала нищо. Но получи каквото ѝ трябваше, нали, момиче?

Клеър кимна и нервно прокара ръка през косата си, потеше се обилно, косата ѝ бе влажна и лепкава. У дома изведнъж ѝ прозвуча много приятно.

— Благодаря, госпожо — каза тя и протегна ръка. Бабата я изгледа за няколко секунди, после я пое и я стисна. — Мога ли някога да дойда да ви видя пак?

— Ако ми донесеш шоколад — отвърна бабата и се усмихна. — Пристрастена съм към шоколада.

— Бабо, ти си диабетичка.

— Аз съм стара, момиче. Все ще умра от нещо. Защо да не е от шоколад.

Те продължиха да спорят, а Клеър слезе по стълбите, мина през добре поддържаната градина, през портата на бялата дървена ограда. Погледна към алеята, онази, по която едва не тръгна, и този път потръпна от предупреждението. Смъртоносни паяци. Не, вече нямаше желание да минава по кратките пътища. И бе научила достатъчно за Джейсън Росър. Поне сега знаеше за кого да се оглежда, ако започне да я следи.

Клеър намести раницата си по-удобно и потегли.

Нямаше и следа нито от бащата на Шейн, нито от рокерите. Всъщност в Морганвил бе много спокойно въпреки страховете на Клеър. Травис Лоу и Джоу Хес се отбиха рано на другата сутрин, за да съобщят на Ева и на всички в къщата, че липсата на новини означава добри новини. Те бяха любезни и мили и за полицаи изглеждаха добри момчета, но будеха у Клеър страх и параноя. Тя предположи, че всички полицаи са такива, когато изпълняват служебните си задължения. Това изглежда изобщо не смути Ева, тя скоро бе станала и със сънен поглед се прозяваше. Току-що бе излязла изпод душа, облечена бе в хавлия и още не си бе сложила готическия грим. Шейн, разбира се, спеше, а кой знае къде беше Майкъл. Сигурно наблюдава, помисли си Клеър. Той все наблюдаваше. Тя предположи, че това би трябвало да звучи страшно, само че в случая с Майкъл това успокояваше.

— Здравейте, момчета — каза Ева, като слезе по стълбите в дневната. Тя се тръшна на дивана, отскочи и се прозя отново. — Кафе. Искам кафе.

— Направих малко — каза Клеър и отиде в кухнята. Травис Лоу тихо я последва и ѝ помогна да донесе чашите. Той и партньорът му го пиеха черно. Клеър едва го пиеше дори и с повече мляко и захар. Ева го обичаше само със сметана, без захар и го гаврътна като енергийна напитка след изнурителна тренировка; после се отпусна на възглавниците на дивана и въздъхна щастливо.

— Добро утро, полицаи — каза тя и затвори очи. — Твърде рано сте дошли.

— Чухме, че си започнала работа в Студентския град — каза Хес. — Честито, Ева.

— Браво на мен! — Тя направи ленив жест, с който изрази възторга си. — Ама вие бихте целия този път да ме поздравите ли?

— Е, за Морганвил не е много далече — Хес сви рамене. — Не за това. Както казах на Клеър, от вашите нападатели няма и следа.

Затова мисля, че сте се отървали. Надявам се това да направи деня ви по-хубав.

Ева хвърли бърз и внимателен поглед към Клеър.

— Разбира се — каза тя. — Хм... ами... другия въпрос?

— Искаш ли да разговаряте насаме? — попита Клеър и се изправи, като държеше чашата с кафе в ръка. — Защото аз отивам на занятия...

— Седни — каза Хес. — Сега никъде няма да ходиш. Никъде няма да ходиш сама.

— Аз... какво?

— Ще ви закараме до университета, момичета — каза Лоу и отпи от кафето си. — И ще ви върнем къщи, когато свършите. Считайте ни за таксиметрова фирма за лично обслужване.

— Не! — изтърси Клеър ужасена. — Искам да кажа, не можете... не бива... защо?

— Ева знае защо — каза Хес. — Нали, Ева?

Ева остави кафето си на масичката встрани и скръсти ръце на гърдите си. В розово и бяло изглеждаше много млада и много изплашена.

— Джейсън.

— Да, Джейсън — Хес се прокашля, погледна към Клеър и продължи: — Открихме Карла Гаст късно снощи. Е, всъщност открили са я някои от нашите колеги, които повече се разхождат нощем. Захвърлена на изоставено място, на шест преки оттук, зад някакви купища дървен материал.

За миг Клеър си спомни как се разхождаше из това празно място, когато бе тръгнала на непредвидената си среща с Амели. Дори бе усетила миризмата на гнило. Тя остави кафето си и закри уста с ръце, като се бореше с желанието си да повърне.

— Смятате... — Ева изглеждаше напрегната и бледа. Тя облиза устни, преглътна и продължи: — Смятате, че Джейсън е замесен?

— Да — каза Хес тихо. — Така смятаме. Но нямаме доказателства. Няма свидетели, няма веществени доказателства, но определено не е убита от вампир. Виж, забелязали са Джейсън в този район, така че сега не искам да излизаш сама, разбра ли? И за двете се отнася.

— Той ми е брат! — Ева звучеше ядосано и гласът ѝ трепереше.
— Как е могъл да го направи? Що за...

— Ти не си виновна — каза Лоу. — Ти се опита да му помогнеш, а той просто стана още по-извратен.

— Аз съм виновна! — извика тя. — Аз го предадох на полицията! Аз не попречих на Брандън да...

— Какво да? — запита Лоу много тихо.

Ева не отговори. Тя гледаше лакираните си в черно нокти и неспокойно ги чоплеше.

— Да си набележи по-лесен обект — каза тя. — Понеже не му позволих да се захване с мен.

— Боже — промърмори Лоу, отегчен и отвратен. — Някой ден тоя проклет вампир ще си намери...

— Трав — прекъсна го Хес. — Сега не му е времето. Да не си вадим кирливите ризи.

— Да, знам. Но, за Бога, Джоу, не е като да е за първи път...

На Клеър ѝ отне няколко секунди да схване за какво говорят, но после се сети за поезията на Ева, която бе чела на компютъра. Романтичното „нали са страхотни вампирите“, докато е навършила петнадесет и после край с романтиката. Брандън. Брандън се е опитал да я свали, когато е била на петнадесет.

А Джейсън бе по-малкият ѝ брат.

— И какво му направи той? — запита Клеър колебливо. — Брандън, искам да кажа. Той... ухапа ли го?

Ева не вдигна поглед, но страните ѝ порозовяха като цвета на халата ѝ.

— Понякога — каза тя. — А понякога бе и по-зле. За него ние сме просто играчки. Кукли. Не сме истински. Хората изобщо не са истински.

— Опасявам се, че същото важи сега и за Джейсън — обади се Хес. — Не можем да виним момчето. Не е имал голям избор, но повтарям, Ева, и ти не бива да се виниш. Спасила си се и това е важното.

— Да, спасих се, но прецаках брат си. Що за герой съм.

— Внимавай с това чувство за вина — каза Лоу. — Ще те срине. Родителите ти са тези, които трябваше да се намесят, и ти го знаеш.

Всеки, който е готов да позволи децата му да се превърнат в играчки просто за да се издигне...

Клеър се протегна и взе ръката на Ева. Изненадана, Ева вдигна поглед — тя не плачеше, което бе изненадващо, защото Ева плачеше често. Очите ѝ бяха сухи, ясни и сурови. И ядосани.

— Защо, мислите, си тръгнах веднага щом можах? — попита тя. — При тия родители и при това, което Брандън направи с Джейсън...

Клеър не знаеше какво да каже. Просто седеше и държеше ръката на Ева. Тя не бе преживяла такива неща, бе израснала в сигурна и топла атмосфера у дома, където родителите ѝ я обичаха. В град, където нямаше вампири, където тормозът над деца и злоупотребите бяха неща от вечерните новини, и ако нечии братя убиваха хора, то това се случваше в големите градове и с хора, които не познаваше. Това ѝ идваше твърде много. И бе твърде болезнено.

— Всичко ще е наред — продума най-после тя. Ева ѝ се усмихна тъжно, но очите ѝ още гледаха свирепо.

— Не — каза тя. — Не мисля, Клеър. Но благодаря.

Ева пое дълбоко дъх, пусна ръката на Клеър и се обърна към двамата полицаи:

— Добре. Вие, момчета, изчакайте тук, докато се облека.

— Да, разбира се — каза Хес и повдигна вежди. Това някак изкриви лицето му, но може би ефектът се дължеше на носа. Клеър не бе сигурна. — Не че сме на служба или нещо такова.

— Вие дори не сте дежурни — отбеляза Ева.

— Сипа ни — рече Лоу, като се усмихна. — Това си е наше дело. Побързай, малката, искам да поспя малко днес, преди отново да се захвана с борбата за истина и справедливост.

Ева изприпка по стълбите, като се държеше с една ръка за парапета, а Клеър бавно и внимателно въздъхна. Ева приличаше на неизбухнала бомба. Клеър се стараяше да облекчи положението, но нямаше как да го направи, а пък и Ева не ѝ позволяваше, помисли си тя.

Искаше ѝ се Шейн да се събуди. Имаше нужда от... нещо. Прегръдка, може би. Или някоя от онези сладки, топли целувки. Или просто да го види — рошав, намусен, с щръкнала във всички посоки коса, със следи от възглавницата по бузата и с боси крака, които изглеждаха така хубави и меки...

Преди никога не бе смятала краката на момчетата за секси. Дори и краката на филмовите звезди. Но Шейн... всичко в него изглеждаше адски секси.

— Може ли още кафе? — попита Хес и подаде празната си чаша. Клеър въздъхна, взе неговата и тази на Лоу и отиде в кухнята да ги напълни.

Тъкмо бе оставила керамичните чаши на плотта и се бе протегнала за каната с кафе, когато огромна дебела изпотена ръка запуши устата ѝ и невероятно силно я дръпна назад. Тя се опита да изпищи, започна да рита, но който я бе хванал, я държеше здраво. Започна да се извива, но и това не свърши работа.

— Тихо — прошепна груб мъжки глас в ухото ѝ. — Млъквай, че нещата ще загубеят.

Вече са груби, или поне ужасената Клеър си мислеше така. Тя млъкна, а мъжът, който я държеше, я пусна леко, за да стъпи на земята. Но не съвсем.

Вече се бе досетила кой е — този, който говореше, а не който я държеше — преди бащата на Шейн да се появи пред погледа ѝ и да се наклони опасно близо към нея.

— Къде е синът ми? — попита той. Дъхът му бе отвратителен, вонеше на алкохол. Още от сутринта се бе наливал яко. — Просто кимни с глава. В къщата ли е? — Тя бавно помръдна глава. Ръката, която затискаше устата ѝ, я остави да кимне. — На горния етаж ли е? — Тя кимна отново. — Тези в дневната полицаи ли са? — Тя закима силно и се опита да се сети с какво би могла да привлече вниманието на инспектор Хес. Ако се разпищи, няма да помогне особено, вратата на кухнята бе много плътна, а и бе безполезно да се опитва да издаде някакъв звук, когато дебела два инча ръка затискаше устата ѝ. Ако я бяха сграбчили, докато държеше чашите, поне можеше да ги изпусне...

— Моят син те харесва — заяви бащата на Шейн. — Само това ти спасява кожата, схващаш ли? Така че не насилвай късмета си. Винаги мога да променя решението си и да те погребя в задния двор при приятелчето ви Майкъл. А сега моят човек ще ти освободи устата и не се опитвай да пициш, защото, ако се разпициш, ще трябва да убием някого — първо теб, после и полицаите. И тази приятелка, дето прилича на вампир. Схващаш ли? Интересува ме само синът ми.

Клеър едва преглътна и пак кимна. Ръката бавно се отмести от устата ѝ.

Тя не изпищя. Стисна устни, за да потисне желанието си.

— Добро момиче — каза бащата на Шейн. — А сега ми кажи какво правят полицаите тук. Нас ли търсят?

Тя поклати глава и отвърна:

— Те мислят, че сте си заминали. Дошли са, за да закарат мен и Ева до университета.

— Университета — той изрече думата с презрение. — Това не е университет, а кошара за добитък.

Клеър облиза устни и усети вкуса от потта на оня, който я бе държал. Отвратително.

— Трябва да си вървите. Веднага.

— Или?

— Не можете да изпълните това, за което сте дошли, ако всички ви търсят — каза тя. Тя си съчиняваше, но изведнъж думите ѝ добиха смисъл. — Ако убиете мен и другите, те ще обърнат града наопаки, докато не ви открият. И ще вкарат Шейн в затвора, или нещо по-лошо. Ако ме пуснете и вземете Шейн, аз пък ще им разкажа всичко и те пак ще обърнат града наопаки.

— Момиченце, да не би да се опитваш да ме изплашиш?

— Не — прошепна Клеър. Едва произнасяше думите. — Опитвам се да ви кажа какво ще стане. Те почти са се отказали да ви търсят, но ако ме убиете, губите. А ако ме пуснете, ще им разкажа всичко.

— Тогава защо да не те убия?

— Защото няма да кажа нищо, ако обещаете да оставите Шейн на мира.

Той я зяпна, но тя виждаше, че мисли върху думите ѝ.

— Шефе — обади се мъжът, който я държеше. Имаше дрезгав и груб глас, сякаш в гърлото му дращеше чакъл. — Кучката няма да удържи на думата си.

— Не ви ли е хрумвало, че и аз не харесвам вампирите? — рязко отвърна тя. — Шейн разказвал ли ви е за Брандън? Видях ви в кафенето „Комън Граундс“, него ли търсехте? Защото, ако не сте го търсили, трябва. Той е гадняр.

Франк Колинс почти затвори очи и това ужасно ѝ напомни за Шейн.

— Сега пък ми казваш кои вампири да убия, така ли?

— Не — тя пак преглътна, като съзнаваше, че всеки момент вратата на кухнята може да се отвори, да нахълта някой и всичко да отиде по дяволите. — Просто намеквам. Защото, доколкото знам, той е най-лошият. Но и знам, че ще правите, каквото си решите. Просто не искам да замесвате мен и приятелите ми.

При тези думи бащата на Шейн се усмихна. Усмихна се. За пръв път това беше истинска усмивка, а не просто някакво идиотско кривене на устните.

— По-твърда си, отколкото изглеждаш, хлапе. Това е добре. Трябва да си такава, ако ще се застояваш тук. — Той отмести поглед от нея и погледна рокера. Поне тя така си помисли, понеже, когато се размърда, чу, че зад гърба ѝ изскърца кожа. — Пусни я, човече. Тя не е проблем.

Рокерът я пусна. Клеър залитна, завъртя се и опря гръб в хладилника. Порови с ръка в чекмеджето до нея за нож, намери един касапски сатър с ужасен вид и го вдигна пред себе си.

— Трябва да си вървите — каза тя. — Веднага. И не се връщайте тук, или, кълна се, ще им разкажа всичко.

Той вече не се усмихваше. Или поне не колкото преди. Рокерът зад него обаче се хилеше.

— Момиче, ти май изобщо не познаваш сина ми, нали? — попита той. — Не е необходимо да се връщам тук. Той ще дойде при мен. Рано или късно.

Направи знак с ръка, сякаш казваше „хайде“ на почти двуметровия си бодигард, и двамата излязоха през страничната врата на кухнята. Клеър изтича, затвори и заключи и двете ключалки плюс новопоставените плъзгащи се резета. Което я накара да се зачуди защо вратата не бе заключена... Ами, да, разбира се. Ченгетата бяха влезли през кухнята.

Няколко пъти вдиша и издиша дълбоко, изми вкуса от потната ръка по устните си и взе чашите за кафе.

Ръцете ѝ толкова силно трепереха, че ѝ бе невъзможно да носи нещо течено. Остави чашите, отиде до вратата и извика:

— Приготвям прясно кафе!

Изсипа останалото кафе от кафеварката, зареди я отново и докато стане готово, вече почти се бе успокоила.

* * *

Клеър имаше почивка между занятията, която не можеше да послужи за обяд, защото се падаше в 10,00 ч. и тя отиде до Университетския център за кафе. Университетският център беше голям и мърляв, килимът бе стар, мебелите бяха най-малко от осемдесетте, а може би и от седемдесетте. Беше голямо открито помещение с дивани, столове и дори сбутан в единия ъгъл роял. Плакати за студентски дейности, повечето зле нарисувани, висяха над главите им и се развяваха, подухвани от климатика.

Повечето дивани вече бяха заети от студенти, някои разговаряха, други учеха. Клеър хвърли око на една свободна масичка в ъгъла, но трябваше да побърза — твърде много хора търсеха места да се настанят.

Забързано приближи бара в дъното на помещението, усмихна се и помахала, когато забеляза Ева зад машината за еспreso. Ева също ѝ помахала, пушна две кафета едновременно и ги изсипа в топло мляко. Пред нея на опашката стояха петима души и Клеър имаше достатъчно време да поразмишлява върху думите на бащата на Шейн. Какво бе казал и какво не бе казал.

Какво всъщност търсеше там днес? Може би бе дошъл да вземе Шейн, но не бе сигурна. Изглежда, имаше план, но тя и представа си нямаше какъв е. Може би Шейн ще знае, но Клеър не искаше да го пита.

Майкъл. Ще разкаже на Майкъл всичко веднага щом се появи.

— Голямо, мока — каза Клеър и измъкна нужните три и петдесет от джоба на дънките. За нея това бе огромен разход, но реши, че е редно да отпразнува първия работен ден на Ева. Момчето на касата, което имаше отегчен вид, вероятно си мечтаеше да е някъде другаде, но ѝ взе парите и ѝ посочи опашката за напитките.

Тя се нареди и запрелиства учебника си по английска литература, когато чу приглушен смях, нещо тупна и една напитка се обърна на

тезгяха. Вдигна поглед и видя няколко момчета, които стояха около разлятата напитка, докато тя се стичаше от двете страни на плота.

— Хей, зомбирано маце — едно от момчетата се обърна към Ева, която стоеше до плота и правеше кафета, като се опитваше да не им обръща внимание. — Искаш ли да почистиш това?

По челюстта на Ева потрепна един мускул, но тя тихо взе няколко хартиени салфетки и започна да попива разлятото. Когато почисти плота, вдигна капака на тезгяха и почисти пода и от двете страни.

Момчетата продължиха да се хихикат:

— Тука пропусна едно петънце — каза онзи, който бе разлял напитката. — Ей тука.

Ева трябваше да се наведе, за да достигне мястото, където сочеше той. Онзи бързо пристъпи зад нея и се престори, че я чука отзад. — Ооо, скъпа! — каза и всички се засмяха. Голям смях. — За мъртво момиче си толкова секси.

Ева спокойно се изправи, обърна се и се втренчи в тях. И дума не пророни. Клеър трябваше да признае, че готическият грим поне скриваше изчервяването. Тя самата жестоко се бе изчервила заради Ева. И трепереше.

— Извинете — промълви най-после Ева и го отмести, като сложи ръка на гърдите му. Тя отново отиде зад бара, затръшна капака, взе две кафета еспreso, изсипа ги в чиста чаша, сложи капаче отгоре и ги постави на бара. — Заповядайте. Заведението черпи.

Гаднярът се протегна, сграбчи чашата и я стисна. Капачето хвъркна. Навсякъде се разплиска кафе, опръска Ева, плота, пода и момчето, което стискаше чашата. Приятелчетата му отново избухнаха в смях, когато той каза:

— Май не си знам силата.

Ева погледна към момчето на касата, но той просто сви рамене. Тя пое дълбоко дъх, усмихна се, но Клеър забеляза, че това не бе обичайната ѝ усмивка, и каза:

— Тогава отиди на лекар, животни такива. И за обрива по чатала си. Следващият! Имам мока за Клеър! — Тя постави друга чаша на плота и яростно започна да бърше.

Клеър бързо приближи.

— О, Боже! — прошепна тя. — Какво искаш да направя? Да извикам ли някой?

— Кого? — Ева направи гримаса. — Това е първият ми работен ден, малко раничко е да търча да се оплаквам като някоя глезла. Остави, Клеър. Просто си вземи кафето и заминавай. Ще се оправя. Дисертация съм защитила как се понасят обиди от простаци.

— Ами... Шейн? Да се обадя ли на Шейн?

— Само ако искаш да бършеш кръв, а не кафе...

— Хей, кучко, къде ми е кафето? — високо попита момчето зад Клеър. Тя почувства как той се натиска в нея, след което я притисна силно с тялото си към бара. — Опа, съжалявам, момиченце, не те забелязах — но не отстъпи. Откога имаме забавачница тук?

Кафето ѝ, разбира се, се бе изхлузило от ръката ѝ и се търкаляше по плота, като се разливаше навсякъде. Ева хвана чашата и я изправи.

— Хей! — Клеър се опита да се освободи, но онзи продължаваше да я притиска.

— Хей! Задник! — повтори Ева по-силно и посочи с пръст над главата на Клеър, като гледаше свирепо. — Дръпни се, момче, или ще извикам ченгетата.

— Да бе, те пък ще дотичат! — Въпреки това се отдръпна и остави Клеър да се измъкне, стиснала кафето си. Дори не я погледна. Беше едро момче, като Шейн, с черна коса, намазана с гел по последна мода и със свирепи сини очи. Хубаво лице, сочни устни, високи скули. Твърде хубав за собствената му безопасност, помисли си Клеър. — Дай ми проклетото кафе. Някои хора имат занятия.

Клеър грабна няколко хартиени салфетки и започна да бърше от своята страна на плота, така че на Ева да не ѝ се налага да излиза. Ева я погледна с благодарност и започна да прави кафета. Бързо приготви латето, сложи капака на чашата и го подаде на мъчителя си.

Той се ухили, опита кафето и го остави на плота.

— Гадно е — отсече. — Задръж си го.

Поздрави се с приятелите си, като си плеснаха ръцете, и всички се отдалечиха.

— Какъв гадняр! — каза Клеър, а Ева просто повдигна вежди, взе кафето и го изля в мивката.

— Не, прав беше, кафето наистина е гадно — каза тя. — Но пък си плати три долара за него, така че аз печеля. Как е твоята мока?

Клеър отпи, преглътна и вдигна палец одобрително.

— Съжалявам. Ще ми се да можех...

— Трябва сами да се оправяме, малка Клеър. Върви. Сигурна съм, че имаш да учиш.

Клеър се отдалечи, а Ева продължи да приготвя напитки. На касата все още имаше опашка.

Следващото момче, което си взе кафе — високо, с тромав вид, кръгло лице и големи кестеняви очи, — учтиво благодари на Ева, а тя се усмихна и му намигна.

Той изглеждаше много по-мил от гаднярите с атлетични тела, които току-що си бяха заминали, макар Клеър да забеляза, че носи тениска на студентско братство.

— Епсилон Епсилон Капа? — прочете тя на глас. — ЕЕК?

Той ѝ се усмихна извинително:

— Да, е, това е шега. Заради града. Нали знаеш, зловещ е. — Примигна, загледа се в нея и се усмихна по-широко. — Аз съм Йън, между другото. Йън Джеймсън. От... ъ-ъ-ъ... Рино.

— Много си далеч от дома, Йън Джеймсън — каза Клеър и протегна ръка. Здрависаха се. — Клеър Денвърс. От Лонгвю.

— Бих казал, че ти не си далеч от дома, но от това място всичко е далеч — отвърна момчето. — Значи си... първокурсничка?

— Да. — Тя почувства, че ужасната руменина отново залива лицето ѝ. — Предварителен прием.

— Така ли? Колко предварителен?

Тя се опита да отклони въпроса.

— Два семестъра. Не е кой знае какво.

— Каква специалност? — Йън махна капачката на кафето и започна да духа, за да го охлади, после отпи и се обърна към Ева. — Благодаря ти отново, наистина е добро.

— Няма защо — отвърна Ева. Тя вече звучеше по-ведро и със слънчева и малко пресилена усмивка даде на момичетата от женското общежитие техните кафета лате без захар и с малко кофеин.

Досега никой не бе питал Клеър каква специалност е избрала. Разбира се, за първокурсниците е обичайно да сменят избора си три-четири пъти, преди да решат със сигурност, но Клеър винаги е била категорична по въпроса. Физика.

— Така ли? — Йън примигна. — Леле! Много е сериозно. Сигурно си адски добра по математика.

Тя сви рамене:

— Предполагам. — Скромност в действие, никога не бе получавала по-малко от отличен.

— Сигурно ще се преместиш в друг университет. Искам да кажа, диплома по физика от неизвестен университет няма да ти свърши много работа, нали?

— Надявам се на Техническия университет в Масачузетс — каза Клеър. — Ами ти?

Йън поклати глава.

— Строително инженерство. Да, трябва да изкарам курс по физика, но няма да се задълбочавам повече. И имам още един семестър. После се местя в Тексаския университет в Остин.

Много студенти се прехвърляха в Тексаския университет, в него имаше голям брой специалности. Клеър кимна. И тя го бе обмисляла, но Техническия университет в Масачузетс... Калифорнийския технически... Ако има възможност, щеше да приеме.

— И така, какво е ЕЕК? Професионално братство ли е? — Защото в Студентския град имаше такива — плащаш си членски внос, ходиш на някои сбирки и после си го пишеш в автобиографията.

— Всъщност са група момчета, които обичат да купонясват. — Йън изглеждаше смутен. — Аз членувам, защото имам няколко приятели. Както и да е, те организират жестоко парти всяка година, голямо купонясване пада. Наричат го ТАНЦЪТ НА МЪРТВИТЕ МОМИЧЕТА. Всички приличат на страховити, смахнати зомбита. — Той погледна към Ева, която правеше пяна на млякото. — Приятелката ти много ще се впише на този купон. Повечето хора са с маскарадни костюми.

Той на среща ли я канеше? Не, не може да бъде. Първо, току-що се запознаха. Второ, ами, никой не я бе канил на среща. Наистина.

— Звучи прекрасно — каза Клеър и си помисли: Току-що използвах думата „прекрасно“ в разговор с готино момче и трябва да отида да се гръмна.

— Купонът е в къщата на братството утре вечер. Виж, ако ми дадеш номера си, мога да ти пратя SMS с подробностите...

— Хм... добре. — Никой преди не бе искал номера ѝ. Тя измърмори цифрите, той ги записа в телефона си и ѝ се усмихна. Хубава усмивка. Всъщност много хубава. — Не знам обаче дали ще мога да дойда.

— Е, ако дойдеш, ще ми спасиш живота. Ние, особняците, трябва да се подкрепяме, докато другите щурят, прав ли съм? Ще се видим утре вечер в осем, нали?

— Добре — повтори тя. — Е, добре. Ще дойда. Благодаря. Хм, Йън, нали?

— Йън.

— Клеър — каза тя и се посочи. — О, май вече го казах.

Той се засмя и тръгна, като отпиваше от кафето си.

Чак когато той се отдалечи, тя осъзна, че се е съгласила да излезе на среща. Истинска среща. С друго момче, а не с Шейн. Как се случи? Искаше само да прояви любезност, защото ѝ изглеждаше добро момче, но пък той се оказа твърде очарователен, особено в сравнение с другите момчета...

Имаше среща.

С друго момче, а не с Шейн.

Това не беше добре.

— Хей — каза Ева и ѝ помахаше да се приближи. — Какво беше това? Този притесняваше ли те?

— Ами-и-и... — Клеър не знаеше какво да каже. — Не. Той просто... няма значение.

От загрижен погледът на Ева стана пронизателен.

— Сваляше ли те?

Клеър само сви рамене. Всъщност не знаеше как да ѝ обясни.

— Мисля, че просто беше любезен.

— Момчетата не са любезни — каза Ева. — Ти какво му отговори?

Е, страшно бе колко бързо позна. Клеър неловко запристъпва от крак на крак и подръпваше тежката раница.

— Ами, май казах, че мога да отида на купона. Ама това не е среща.

— Ооо, със сигурност не е — съгласи се Ева и направи гримаса. — Следващият! Лате с ванилия! Това, между другото, много ти подхожда на характера.

— Аз ще съм ей там — каза Клеър, — и ще уча.

На Ева ѝ се искаше да я спре, но поръчките валяха и Клеър успя да се измъкне и да отиде да си търси маса за учене, която по чудо, все още да не е заета. Тръшна раницата си на ожуленото дърво и седна, като отпиваше от моката. Университетският център изглеждаше по-безопасно място от повечето в Морганвил. Всяко място, претъпкано с хора, които четат, не може да е лошо.

Почти като истински университет.

Клеър четеше текстове в учебника по история, когато на страницата падна сянка. Вдигна поглед и видя едно момиче, което бегло познаваше от старото общежитие Хауърд Хол — първокурсничка като нея. Лиза? Лесли? Нещо такова.

— Здравсти — каза момичето. Клеър кимна към празния стол срещу нея, но Лиза/Лесли не седна. — Онази с готическия вид на бара, дето работеше в кафенето „Комън Граундс“, приятелка ли ти е?

Клюките се носеха бързо. Клеър кимна отново.

— Може би ще я предпазиш да не я убият — каза Лиза/Лесли, — защото току-що на бара дръпна предпазителя на гранатата Моника.

Клеър трепна и затвори учебника. Погледна часовника. Е, май вече беше време да тръгне за занятия. Бе лошо и детинско, но ѝ се прииска Лиза/Лесли да не бе вършила добрини този ден. Щеше да е хубаво да си тръгне без друга кризисна ситуация.

Клеър прибра учебника в раницата и се върна на бара. Просто ще ѝ кажа довиждане, мислеше си тя. Никакви действия. Няма да се намесвам.

Моника, Джина и Дженифър се бяха облегли на бара и пречеха на другите да си вземат кафетата. Само барът ги делеше от Ева, която упорито не им обръщаше внимание.

— Ей, ходещ труп, на теб говоря — тъкмо казваше Моника. — Вярно ли е, че брат ти се е опитал да те убие?

— Преди или след като се опита да те изчука, се случи? — с жестове допълваше думите си Дженифър. Леле, това бе подло дори и за нея.

— Опитал се? — Джина се изкикоти. — Аз чух друго. Чух, че са се чукали, докато са учили в гимназията. Нищо чудно, че и двамата са откачалки.

Лицето на Ева бе бяла маска, но в очите ѝ имаше... налудничав поглед. Все още се владееше, но бе на косъм. Ръцете ѝ не трепереха, докато правеше еспreso и смесваше напитките. Тя остави готовите поръчки на тезгяха — три на брой, и каза:

— Ако не си тръгнете, ще извикам управителя.

— Охо — каза Моника. — Управителят. Леле, колко съм уплашена. Мислиш ли, че някакъв мозъчен донор, малоумник с минимална заплата, достатъчно тъп, за да работи тук, ще ме изплаши? Мислиш ли? — Тя се наведе, като се опитваше да срещне погледа на Ева. — На теб говоря, откачалке.

Джина забеляза, че Клеър стои на няколко крачки, и привлече вниманието на Моника, като я потупа по рамото.

— Две откачалки вместо една — каза тя. — Днес сигурно имат специална промоция.

— Клеър — Моника се усмихна широко. — О, разбира се, защо не? Ядосана си, че се заяждам с приятелката ти лесбийка?

— Решавай — каза Клеър. Гласът ѝ прозвуча овладян и хладен. Може би ѝ бе по-лесно да се разправя на обществено място, където се чувстваше по-спокойна. А може би всъщност вече започваше да свиква да се опълчва на Моника. — Лесбийки ли сме, или тя е спала с брат си? Защото в глупостите, които говориш, няма логика.

Моника примигна. Логиката не бе силната ѝ черта. Клеър почти виждаше как на челото ѝ е изписано: не ме обърквай с факти.

— Ти присмиваш ли ми се?

— Да — отговори Клеър. — Малко.

Моника се усмихна. Голяма, истинска усмивка.

— Какво ще кажете? — възкликна тя. — Клеър си е намерила другарче. Сигурно те успокоява фактът, че имаш свиреп защитник, който бди над теб. — Тя хвърли поглед към Ева. — Но няма да е задълго. Моето семейство има голямо влияние в този град. Вашето време, откачалки, скоро ще изтече. А и сте жалки.

Тя отметна коса през рамо, взе си латето и се отдалечи. Момчетата я огледаха, като мина край тях, а Джина и Дженифър я следваха като ескорт.

— Ха! — каза Ева, като забърсваше кафе машината по-енергично, отколкото бе нужно. — Тя обикновено не се предава толкова лесно.

— Може би има достойнство.
Ева изсумтя:
— Да бе. Това момиче няма никакво достойнство.

* * *

— Странно ли е, че получаваме персонално обслужване с полицейска лимузина? — попита Ева. Двете с Клеър стояха на тротоара пред Университетския център, а Студентският град бе обезлюдял — беше седем часът и се спускаше здрач. По небето се виждаха няколко звезди. Слънцето току-що бе залязло, но на запад хоризонтът още бе облян в оранжево-жълта светлина. — Искам да кажа, не е като да нямам кола. Мога да шофирам.

— Не смятам, че това ще продължи дълго — предположи Клеър.
— Искам да кажа, това е изключение. Докато хванат този, който е убил момичето.

Ева въздъхна и не отговори. Една синя кола зави и мина по алеята, като спря пред тях. Джоу Хес шофираше, а Травис Лоу излезе и отвори задната врата с ироничен клоунски поклон. Всъщност бе забавно. Клеър влезе в колата и мина навътре, а Ева се качи след нея.

— Здравейте, момичета — рече Хес и се обърна да ги види. Имаше тъмни кръгове под очите и вид, сякаш въобще не бе спал. — Благодаря за кафето.

Клеър и Ева се спогледаха.

— Извинявай — каза Ева. — Аз винаги мириша на кафе, това е парфюмът на всеки барист. Всъщност не ви донесох кафе. Но ако искате, мога да се върна...

— В никакъв случай! — отсече Лоу и се настани на мястото до шофьора. — Вече е тъмно. Хайде да ви закараме вкъщи, а Джоу и аз ще си вземем кафе по-късно.

— Благодаря за возенето — каза Клеър.

Никой от полицаите не отговори. Детектив Хес продължи по алеята, излезе на главната улица в университетския град и след две пресечки го напусна и подкара в тъмната нощ през Морганвил. Повечето магазини вече бяха затворили. Когато минаха край „Комън Граундс“, и Клеър, и Ева погледнаха нататък. Кафенето бе пълно,

разбира се — оазис от светлина на тъмната пуста улица. И помен нямаше от Оливър. Нито от бащата на Шейн, което накара Клеър да почувства силно угризение. Трябва да кажа на Шейн. Скоро. Не виждаше как би помогнало, ако го сподели с Ева, освен че ще я разтревожи още повече. А от замисления начин, по който Ева се визираше в мрака, бе очевидно, че е много разтревожена.

Бяха само на една пряка от къщата, когато лъскава черна кола с перки като акула с изненадваща скорост спря пред тях и им препречи пътя. Хес натисна рязко спирачките и звукът от свирещи гуми заприлича на воя на дух, който вещае смърт. Той не удари другата кола... но за малко. Клеър се блъсна назад в тапицерията, задъхана от шока, и с Ева се спогледаха с широко отворени очи.

На предните седалки Хес и Лоу правеха същото. Само дето погледите им бяха мрачни и напрегнати.

— Какво става? — попита Ева и се наведе напред. — Инспектори?

— Вие стойте тук — каза Хес и отвори вратата. — Травис, остани с тях.

— Джоу...

— Всичко е наред.

Той излезе, тръшна вратата и тръгна към другата кола. Тъмното стъкло на прозореца се смъкна и на светлината на фаровете Клеър разпозна бледото лице, което видя.

— Ханс — прошепна тя. Инспекторът вампир. Погледна към инспектор Лоу и забеляза нещо странно. Бе извадил пистолета си и го държеше в скута. А в лявата ръка държеше кръст. — Нали? Ханс е.

— Вие, момичета, не мърдайте отгук — нареди Лоу. Очите му не се отделяха от сцената, която се разиграваше пред него. — Просто рутинна проверка.

Клеър не разбираше много от полицейски процедури, но бе сигурна, че не бе рутинна проверка, когато един полицаи се изпречи пред друг на пътя, нали? Дори и за Морганвил.

А и не бе рутинна процедура инспектор да си вади пистолета, нали?

Какъвто и разговор да водеше Хес, очевидно не му доставяше удоволствие. Разговорът бе кратък. Той поклати глава няколко пъти, после кимна.

Когато се върна в колата, Клеър вече имаше лошо предчувствие. Изражението му бе твърде сериозно и твърде гневно, за да вещае добри новини. Шейн. О, Боже, може би е за Шейн, нещо се е случило с Шейн...

Хес отвори задната врата откъм Клеър и се наведе.

— Момичета — каза той. — Трябва да дойдете с мен.

— По дяволите! — изръмжа Лоу. — Мислех, че ги водим вкъщи.

— Промяна в плана — отговори Хес. Той се опитваше да не изглежда ядосан или обезпокоен, но Клеър го виждаше в погледа му. — Трябва да дойдете в града, момичета. Аз ще ви придружа. Травис, ти прибери колата.

Мъжете си размениха продължителен поглед и Лоу бавно въздъхна.

— Да — каза той. — Разбира се. Грижи се за тях.

— Знаеш, че ще го направя.

Клеър слезе от колата, като се чувстваше уязвима и изложена на опасност повече от обикновено. Хес бе тук, едрата му фигура действаше успокоително, но... тя усети погледа на Ханс върху себе си и от него тръпки я побиха.

Неговият партньор, Гретхен, излезе от колата, приближи се и отвори задната врата.

— Качвайте се — рязко каза тя. Клеър преглътна с мъка и пристъпи напред, но Ева беше по-бърза, влезе в колата и седна. Хес се качи в колата след Клеър. Когато Гретхен тръшна вратата, тримата едва се събраха на задната седалка.

— Не се обаждайте, докато не ви попитат — рече Ханс и когато Гретхен се качи, включи колата на скорост. Той обърна голямата кола със свистене и мирис на изгоряла гума, и бързо даде газ по улицата.

Минаха край № 716 на улица „Лот“. Всички лампи светеха, вратата бе отворена, някой стоеше на прага и ги наблюдаваше, когато профучаха. Минаха твърде бързо, за да разпознае дали бе Шейн, или Майкъл, но Клеър се надяваше да е Шейн. Надяваше се, че ако нещо се случи, поне го бе зърнала преди края.

* * *

— Мислех, че отиваме в полицейския участък — прошепна Ева, докато колата минаваше през лабиринт от непознати улици.

— А не отиваме ли? — отвърна шепнешком Клеър.

— Току-що го подминахме. Предполагам, че отиваме другаде. — Ева звучеше направо изплашена, а когато Клеър се пресегна и я хвана за ръката, тя бе студена и трепереше. Държаха се за ръце, когато колата взе още няколко завоя, после намали пред някаква бариера. — О, Боже. Отиваме към площада.

— Площада?

— Площадът на Основателя. Тук е центърът на вампирите по това време на нощта. — Ева преглътна и стисна още по-силно ръката на Клеър. — Не се сещам за нещо хубаво, което това да вещае.

— Шшт — обади се тихо инспектор Хес. — Вие сте в безопасност. Повярвайте ми.

Клеър му вярваше. Но не изпитваше същото към двамата вампири инспектори, които седяха на предните седалки и очевидно командваха парада.

Барьерата се вдигна. Ханс мина с колата, после спря на един неосветен паркинг и се обърна да ги огледа. Първо Клеър, после Ева и най-после — Хес.

И Гретхен се обърна. Тя се усмихваше.

— Има нещо, което искаме да видите — каза Ханс.

Гретхен излезе от колата и отвори задната врата от страната на Ева.

— Излизай.

Те слязоха от колата в захладнялата вечер. Луната бе изгряла, хвърляше бледа жълта светлина, която не осветяваше много. Тъмнината изглеждаше непрогледна, макар че на хоризонта все още имаше някаква светлинка. Все още не бе настъпила истинска нощ...

Студена, силна ръка стисна Клеър над лакътя. Тя изненадано изпищя и чу Ева също да издава изненадан звук. Гретхен се бе промъкнала между тях и ги държеше и двете.

Ханс хвърли поглед към инспектор Хес:

— Остани при колата!

— Идвам с момичетата.

— Като добър представител на неутралните, ти изпълняваш заповеди — каза Ханс. — Освен ако не искаш да загубиш този статут

— и ти, и партньорът ти. Това не е дребен инцидент. Старейшините наблюдават. Ако момичетата не създават неприятности, ще се върнат невредими, а ти оставаш тук.

Гретхен каза:

— Не, Ханс. Нека дойде. Добре ще е да присъства и той.

Ханс я изгледа намръщено, после сви рамене.

— Добре, но ако се намесиш, Хес, с теб е свършено.

Гретхен поведе момичетата напред.

— Какво става? — попита Ева.

Вампирите не отговориха. Клеър извърна глава и видя, че Хес е зад тях, но някак си това не я успокои особено. Гретхен ги поведе край безлична тухлена сграда и после навлязоха в... парк.

Клеър изненадано примигна, защото всъщност паркът бе хубав. Зелена трева, големи сенчести дървета, които шумоляха в мрака. Имаше и лампи, които светеха между клоните на дърветата и осветяваха цветята, храстите и пешеходните пътеки.

Пространството около парка бе по-оживено от всякъде другаде в Морганвил. Докато магазините, които бяха около Студентския град бяха мръсни и порутени, тези край площада бяха лъскави, осветени и чудесно поддържани. Красиви по един старомоден начин, направени от камък, мрамор и с колони. По тях имаше и готически фигури на чудовища, изградени около покрива като водоливници.

Това напомни на Клеър за картини от европейски градове, които бе виждала, само че по-хубави.

Всички заведения около площада бяха отворени. Два ресторанта на открито сервираха на клиентите и от миризмата на печено месо и пресен хляб на Клеър й потекоха лигите. Този ден бе пила само кафе, при това отдавна.

После се сети какво бе казала Ева. Ако центърът на града нощем беше център на вампирите, защо имаше ресторанти?

Разбра, когато минаха край един от тях. Групи хора вечеряха, сред тях имаше и вампири, и човеци, пред вампирите имаше чинии с храна и те ядяха с такъв апетит като обикновените хора.

— Вие се храните! — изтърси Клеър изумена. Гретхен я погледна със студените си, странни очи.

— Разбира се — каза тя. — Това не ни храни, но вкусът все още ни харесва. Но ще разбереш, че ако търсиш начин да ни убиеш,

отровата няма да свърши работа.

Клеър всъщност не бе стигнала чак дотам в мислите си. Просто бе... странно заинтригувана.

Витрините, край които минаха, бяха невероятни. Бижутерийни магазини, които показваха скъпоценни камъни и златни бижута. Книжарници, които продаваха антикварни издания и нови бестселъри. Много магазини за дрехи с изискан и скъп дизайн. Приличаше на богат квартал на голям град, сякаш Далас, Хюстън или Остин бяха преместени тук.

Странно.

Всички продавачи бяха вампири. Всъщност наоколо имаше много вампири, повече, отколкото Клеър си мислеше, че живеят в Морганвил. Колкото повече виждаше, толкова по-уплашена се чувстваше. Те зяпаха двете момичета, сякаш са крави на път за кланицата, и тя се почувства ужасно самотна. Искам у дома. Кълна се, че ако ме освободят, ще си отида при мама и татко, няма да ги напускам повече...

Гретхен ги поведе към черна мраморна сграда, със златни букви отгоре.

„СЪВЕТ НА СТАРЕЙШИНИТЕ“ — пишеше там.

— Всичко е наред — тихо каза Хес зад тях. — Няма страшно, момичета. Просто изпълнявайте, каквото ви кажат. Ако задават въпроси, кажете истината.

Клеър почти не усещаше краката си върху лъскавите черни мраморни стъпала. Движеше се като на сън, безпомощна и изтръпнала, но съвсем осезателно и болезнено усещаше ръката на Гретхен, която я стискаше. Ох! Щяха да ѝ се появят синини!

Ханс отвори голямата лъскава врата и те влязоха.

Клеър очакваше да види много неща, но не и телевизор, а такъв имаше и бе включен на канал, който предаваше денонощно новини, и в момента вървяха репортажи за война — избухваха бомби, стреляха войници. Със скръстени ръце, пред телевизора стоеше Оливър. Не бе облечен с хипарските си момчешки дрешки, които носеше в кафенето, бе облякъл черен костюм, шит по поръчка, адски изтупан. Прошарената му коса бе прибрана назад, сресана на опашка и бе сложил вратовръзка. Не, не бе точно вратовръзка. Нещо като шалче, с

диамантена игла, забодена на него. Може би е било модно, когато Оливър е бил млад.

— Някои неща не се променят — каза той с вперен в телевизора поглед. — Хората продължават да се избиват по възможно най-глупавите поводи. А нас наричат чудовища.

При последната дума премести поглед върху Клеър и тя потръпна. Очите на Оливър бяха хубави, но я плашеха дори повече от ледените очи на Гретхен. Може би, защото все още искаше да го харесва, независимо какво бе направил. Той бе убил Майкъл!, припомни си тя. Е, почти го бе убил.

— Здравей — каза Оливър и кимна. Премести поглед върху Ева. — Ева. Липсваш ни в кафенето.

— У... — Ева преглътна думите си неизречени, но Клеър бе почти сигурна, че бяха „Ухапи ме“! — Благодаря. — От страна на Ева бе учудващо предпазливо. Тя бе най-изненадана и най-гневна от всички, когато разбра, че Оливър е вампир.

Оливър кимна и прекоси голямата празна стая — в нея имаше само този телевизор, който работеше без звук, и дебел кафяв плюшен килим — и отвори една двойна врата. Но не изпълняваше ролята на портиер, а продължи и влезе в следващата стая. Гретхен бутна двете момичета напред. Килимът меко проскърцваше под краката им и Клеър усети едва доловимо ухание на цветя. На рози, много рози.

Уханието изведнъж стана силно, когато влязоха в следващата стая — голяма и кръгла, навсякъде с червени плюшени завеси и с колони между тях. Един полилей хвърляше мека светлина. Килимът бе същият, но в стаята имаше мебели — столове, подредени в прави редици, на три секции, с пътеки между тях.

Само след секунда Клеър осъзна, че влиза в салон на погребална агенция. Тя спря и се спъна, когато Гретхен продължи безмилостно да я дърпа край редиците от сгъваеми столове, на които никой не седеше. Отидоха отпред, където Оливър стоеше пред една плюшена завеса.

— Сър — каза Джоу Хес, като се приближи иззад Клеър и Ева. — Аз съм инспектор Хес.

Оливър кимна.

— Знам кой си.

— Не трябва ли и други да присъстват на това? — Напрежението в гласа и тялото му предупредиха Клеър, че е много лошо, ако Оливър

ги разпитва насаме.

— И други присъстват, инспектор Хес — чу се тих, хладен глас от другия край на стаята, а Клеър можеше да се закълне, че до преди секунда там нямаше никого. Тя ахна и се огледа. Там стоеше Амели, сякаш издялана от камък още преди да построят сградата около нея. И телохранителите ѝ — или слугите ѝ — стояха скупчени около нея. Водеше четирима. Клеър се зачуди дали това не е знак, че я очакват големи неприятности.

— И трети идва — каза Амели и се настани на стола, сякаш е златен трон.

И тя бе облечена в черно като Оливър, но нейният костюм бе елегантен, от велур, със снежнобяла риза под ушитото по поръчка сако. Тя кръстоса крака, бледи и свършени, и склочи ръце в скута си.

Оливър не изглеждаше доволен.

— Кого чакаме? — запита той.

— Познаваш законите, Оливър, макар че предпочиташ да ги нарушаваш — натърти Амели. — Чакаме господин Морел.

Не се наложи да чакат дълго. След по-малко от минута Клеър дочу гласове в преддверието и тракане на ключове. Не бе виждала мъжа, който влезе, придружаван от двама униформени полицаи от двете му страни, но познаваше единия полицаи. Ричард Морел, братът на Моника. Значи едрият оплешивяващ мъж със самодоволното изражение вероятно е баща ѝ.

Баща ѝ, кметът на Морганвил.

И той бе в костюм — син, на тънко райе, с широки ревери. Малко своднически вид, наистина, и панталоните бяха въздълги. Имаше твърде много пръстени по ръцете си, все златни, и се усмихваше.

— Оливър — каза той весело. Усмивката му бързо изчезна, като зърна Амели, която тихо си седеше встрани с антуража си. Лицето му доби много по-различно, почтително изражение. — Основателю!

— Кмете — кимна му тя. — Добре. Да започваме.

Гретхен пусна Клеър. Тя примигна, когато кръвообращението в изтръпналата ѝ ръка се възстанови, и разтри мястото, където я бе стискала Гретхен. О, да, наистина ще остане синина. Тя крадешком погледна към Ева, която правеше същото. Ева изглеждаше много уплашена.

Оливър се пресегна и дръпна един скрит шнур, и тъмночервената плюшена завеса зад него се отвори.

На мраморния под лежеше тяло, около него имаше посипани наситено червени рози, а букети от рози бяха сложени и във вазите на пода. Трупът имаше посинял вид, като гума, ужасно мъртъв. Клеър усети, че я обгръща облак, ушите ѝ забучаха, едва не се свлече, но някак си успя да не припадне.

— О, Боже! — прошепна Ева и с две ръце закри устата си.

— Това е Брандън — промълви Клеър и погледна към Оливър. — Брандън е, нали?

Това студено и побеляло лице вече не приличаше на човешко и тя не можеше да го сравни с лицето на човека вампир, от когото се страхуваше. Онзи, който я бе заплашил и преследвал до дома, който едва не ги уби с Ева.

Оливър кимна. Той дръпна покроя, който покриваше тялото на Брандън от шията надолу, и се видяха черни отворени рани. Някои от тях още пушеха. Клеър долови миризма на печено месо и коленете ѝ поддадоха. Инспектор Хес я хвана под ръка и я задържа.

— Измъчвали са го — обясни Оливър. Звучеше равнодушно, сякаш въобще не го интересуваше. — Дълго е продължило. Някой много се е забавлявал. Сякаш лично си е откъщавал.

Кметът Морел даде знак на сина си да се приближи. Ричард не бе толкова откачен като сестра си. Всъщност Клеър донякъде го харесваше, доколкото можеш да харесваш някой от неговото семейство, който работи за вампирите. Изглеждаше свестен.

Ричард огледа раните по тялото на Брандън. Той дори го докосна, от което на Клеър ѝ се повдигна, само дето не повърна наистина.

— Прилича на прободна рана от някакво оръжие, право в сърцето. По всяка вероятност кол — рече Ричард и вдигна поглед към баща си. — Който го е направил, не се е шегувал. И не е по невнимание, извършено е бавно. Не знам какво са искали от него, но каквото и да е то, получили са го. Виждам белези от рани, които са се затворили преди да умре. Поне часове са минали оттогава.

Последва тишина. Мрачна, дълбока тишина. Ричард се изправи и погледна Клеър и Ева. Дори и да ги бе познал, не се издаде.

— Тези две момичета са замесени, така ли?

— Може би — отвърна Оливър. Клеър не го видя да се движи, но изведнъж се озова пред нея, като гледаше надолу. — Може би знаят нещо. Ти не харесваше Брандън особено, нали, Клеър?

— Аз... — Не знаеше какво да каже. Не лъжи!, бе казал Хес. Вампирите да нямаха способностите на детектор на лъжата? А може би четяха мисли? — Не, не го харесвах. Но не бих искала това да се случи на никого. — Дори и на теб. Това обаче си го каза на ум.

Имаше толкова добри очи. Това му бе ужасното — топлото чувство, че може да му се довери, че трябва да му се довери, че някак го разочарова, като не...

— Недей! — каза рязко Ева и я ощипа по ръката. Клеър извика и я погледна. — Не го гледай в очите.

— Ева — въздъхна Оливър. — Много ме разочароваш. Не разбираш ли, че като покровител на Брандън е моя отговорност да разнищя тази работа? Да открия виновните. Ти не си така невежа като Клеър и знаеш какво е наказанието, ако убият някой от нас. И ти е ясно, че пред нищо няма да се спрем, за да открием истината. Ако мога да я науча от нея безболезнено, не искаш ли да го направя?

Ева не отговори. Тя гледаше съсредоточено в гърдите му.

— Мисля, че ще постъпиш, както си решил — каза мрачно. — Както вие, вампирите, винаги постъпвате. Не си ме питал, но се радвам, че Брандън е мъртъв. И се радвам, че е страдал. Колкото и да е било, не е било достатъчно.

В този момент добрият Оливър изчезна. Просто... се изпари. Клеър усети само някакво движение, нищо повече, и после го видя да държи Ева за боядисаната черна коса и да я дърпа назад болезнено.

В погледа му нямаше нищо човешко. Освен ако не смятаме истинския бушуващ гняв за човешки.

— О! — прошепна той в ухото на Ева. — Благодаря ти за казаното. Вече не трябва да съм толкова внимателен.

Детектив Хес пристъпи напред със свити юмруци, Ричард Морел го спря.

— Спокойно, Джоу — каза той. — Всичко е под контрол.

На Клеър не й изглеждаше така. Тя дишаше твърде учестено, пак бе готова да припадне и виждаше как коленете на Ева се огъват. Надвисналата заплаха в стаята, тялото на масата — всичко бе направо потресаващо.

Бащата на Шейн го е направил. На Клеър ѝ прилоша, ужаси се още повече при тази мисъл, защото сега не трябваше да я споделя с никого.

А знаеше, че ще питат.

Оливър прошепна във врата на Ева.

— Работиш в кафене — каза той. — В Студентския град, предполагам. Странно. Не ме питаха за препоръки.

— Пусни ме! — каза тихо Ева.

— О, не мога. Тогава ще ми е по-трудно да те нараня. — Оливър се усмихна, отвори уста и кучешките му зъби се показаха — смъртоносно остри, като на змия. Те всъщност не приличаха на зъби, по-скоро бяха като излъскана кост и изглеждаха много здрави.

Той близна Ева по врата, точно там, където се усещаше пулсът ѝ.

— О, Боже! — прошепна тя. — Моля те, недей! Моля ви, не му позволявайте!

— Задай въпрос на момичето, Оливър. Нямаме време за твоите любими занимания — нареди кметът Морел с отегчен глас, сякаш това му пречеше да върши нещо по-важно. Той огледа ноктите си и ги оттри в самото си. — Хайде да продължим по-делово.

Амели не казваше и не правеше нищо.

— Аз имам закрила — каза Ева. — Нищо не можеш да ми сториш. — Не звучеше обаче особено уверена и Клеър погледна към Амели, която седеше на предния ред и наблюдаваше внимателно сцената, сякаш бе представление в нейна чест. Изражението ѝ бе любезно, но хладно.

Моля те, помогни, помисли си Клеър. Бледите златисти вежди на Амели леко се повдигнаха. Чуваш ли ме?

Дори да чуваше, Амели не даде знак. Седеше си спокойна като Буда.

— Нека просто кажем, че Амели и аз имаме договорка по този въпрос — каза Оливър. — И Ева, скъпа, тази договорка предвижда, че мога да използвам всякакви методи, когато преследвам хора, нарушили реда. Независимо от закрилата. Независимо от кого е осигурена тази закрила. А сега мисля, че трябва да си поговорим за тези, които нахлуха в дома ви.

— В дома ни... какво? — Ева се мъчеше да не го гледа в очите, но той бе толкова близо, че бе почти невъзможно да избегнеш погледа

му. — Не знам кои бяха.

— Не знаеш ли? Сигурна ли си? — попита той. Гласът му се бе снишил до тих смъртоносен шепот и Клеър се опита да измисли какво да каже или да направи, с което да помогне на Ева. Защото Ева очевидно не бе в състояние да си помогне, а тя не можеше да стои безучастно и да гледа как я нараняват. Не можеше.

— Аз знам — каза тя и почувства как вниманието на всички се съсредоточава върху нея. Страшничко! Клеър се прокашля. — Бяха рокери.

— Рокери. — Оливър пусна косата на Ева и се обърна към Клеър. — Разбирам. Опитваш се да ми отклониш вниманието с очевидното, а това не е добра идея, Клеър. Изобщо не е добра идея. Това вече го знаем, разбираш ли? Знаем и кога са дошли в града. Дори знаем кой ги е повикал.

Клеър почувства как всичката кръв изтича от главата ѝ. Стомахът ѝ се преобърна и продължи да се бунтува, а Оливър се отдалечи от Ева и дръпна друг шнур.

Друга завеса се отвори, до трупа на Брандън.

Двама мъже на колене, вързани, със запушени уста. Двама ужасни вампири ги държаха. Единият от пленниците бе рокер. А другият бе Шейн.

Клеър изпищя.

8

Накрая я сложиха да седне на един стол, а Гретхен я държеше със силните си железни ръце, впити в раменете ѝ. Клеър продължи да се бори, но страхът и шокът надделяха над гнева. А Шейн не помръдваше. Наблюдаваше я, но от превръзката на устата не можеше да каже нищо и сигурно не се съпротивляваше, защото със съпротива нямаше да спечели нищо.

Ева се обърна и зашлеви Оливър. Силна плесница, която прозвуча като изстрел в мраморната стая. Всички ахнаха изненадани.

— Кучи син! — просъска тя. — Пусни Шейн! Той няма нищо общо!

— Така ли?

Това дори не бе истински въпрос, а по-скоро категоричен отговор. По лицето на Оливър, за разлика от човешкото, не остана следа след плесницата, а тя бе доста силна. Изглеждаше така, сякаш изобщо не е усетил удара.

— Седни, Ева, докато ти разкажа подробности от доста жалкия ти живот.

Тя не седна. Оливър сложи ръка на гърдите ѝ, точно на ключицата, и я бутна. Ева се просна на стола, като го гледаше яростно.

— Инспектор Хес — обърна се Оливър към него, — предлагам да обясниш на скъпата ми бивша служителка точно какво рискува, когато следващия път реши да ме докосне в изблика си на гняв. Или, като се замисля, когато изобщо ме докосне.

Хес се бе раздвижил, седна на стола до Ева и се наведе към нея. Той бързо и напрегнато ѝ зашепна нещо, което Клеър не можа да долови. А Ева яростно поклати глава. Пот се стичаше от разрошената ѝ коса и отстрани по лицето и отмиваше белия грим по пътя си.

— Така — продължи Оливър, щом Хес спря, а Ева вече седеше мирно. — Ние не сме невежи по отношение на техниката, Ева. А и телефонните услуги в района са наша собственост, особено мобилните оператори. Шейн е провел разговор от вашия дом с номер, който за

наша голяма изненада, открихме, че принадлежи на телефон, който намерихме в приятеля му, господин Уолъс. — Оливър посочи към рокера. — Джипиесът е чудесно изобретение, между другото. Благодарни сме за усилената работа, която хората полагат, за да се следят един друг. Сега много по-лесно откриваме хората, отколкото в миналото.

— Шейн не е направил нищо — каза Клеър. — Моля те. Трябва да го пуснеш.

— Шейн бе открит на местопрестъплението — възрази Оливър. — При тялото на Брандън. И не мисля, че можем да твърдим, че не е бил замесен, ако е бил такъв приятел с господин Уолъс, че са си говорили по телефона.

— Не, той не...!

Оливър я зашлеви. Тя не видя как стана, просто почувства удара и пред очите ѝ причерня. Цялото ѝ тяло се разтърси от силното желание да отвърне на удара. Усещаше смъдящата следа от ръката му по бузата си като жигосване.

— Виждаш ли, Ева? — попита Оливър. — Око за око. Разбира се, моето тълкуване е доста по-различно от това в Светото писание.

Шейн крещеше въпреки превръзката и сега се съпротивляваше, но вампирите го притискаха на пода на колене без особени усилия. Очите на Ева бяха огромни и тъмни и Хес я притискаше на стола, докато тя се опитваше да нападне Оливър.

Недейте, помисли си Клеър обезумяла. Защото двамата ѝ приятели току-що бяха казали на Оливър това, което искаше да знае: че ако я нарани, ще научи нещо от тях.

— Оливър — обади се Амели. Гласът ѝ бе тих и внимателен. — Въпрос ли задаваш на децата? Или просто се забавляваш? Каза, че вече ти е известно, че момчето се е обадило на този мъж. Какво повече искаш да знаеш?

— Искам да знам къде е отишъл баща му — каза Оливър. — Един от тях знае.

— Момичетата? — Амели поклати глава. — Изглежда невероятно човек като господин Колинс да се довери на някоя от тях.

— Тогава момчето знае.

— Възможно е. — Тя докосна устните си с бледи пръсти. — Но пък се съмнявам, че ще ти каже. А смятам, че няма нужда от

жестокост, за да разбереш истината.

— Какво искаш да кажеш? — Оливър се обърна към нея и скръсти ръце.

— Искам да кажа, че баща му ще дойде при нас, Оливър, и ти много добре знаеш. За да спаси момчето от последиците от действията си.

— Значи ти оттегляш закрилата си от момчето?

Амели погледна тялото, което лежеше на пода. След минутка мълчание грациозно се изправи и приближи останките от Брандън, прокара призрачнобели пръсти по изкривеното му лице и каза:

— Роден е преди крал Джон, знаехте ли това? Роден е принц. А сега тези времена са отминали. Тъгувам за загубата на всичко, което е видял и което ние никога няма да узнаем. Всички онези спомени, които никога няма да ни обогатят.

— Амели! — в гласа на Оливър прозвуча нетърпение. — Не можем да оставим убийците му да се разхождат на свобода. Знаеш го.

— Той беше твой, Оливър. Можеш да отделиш малко време да почетеш паметта му, преди да хукнеш в кръвожадно преследване.

Амели бе с гръб към него, така че не успя да види, но Клеър видя: в очите на Оливър имаше омраза, лицето му бе изкривено от нея. Овладея изражението си, преди Амели да се обърне към него.

— Брандън си имаше недостатъци — каза Оливър. — Той единствен от нас се наслаждаваше безкрайно на лова. Не мисля, че някога се примири с правилата в Морганвил. Но тъкмо тези правила сега трябва да съблюдаваме, като осъдим престъпниците.

Да осъдим? Ами съдебен процес? Клеър понечи да запита, но една студена ръка запуши устата ѝ. Тя погледна и видя Гретхен наведена над нея, с оголени зъби, която бе сложила пръст върху устните си, за да ѝ покаже да мълчи. Ханс бе запушил устата на Ева. До тях инспектор Хес бе скръстил ръце. Изглеждаше много обезпокоен, но не говореше.

Амели погледна Оливър, после погледът ѝ се премести върху Шейн.

— Предупредих те — каза тихо тя. — Моята закрила се простираше дотук. Ти предаде доверието ми, Шейн. Само от добрина няма да оттегля доверието си от приятелите ти. Те остават под моя

закрила. — Погледна отново Оливър и бавно и царствено наклони глава. — Твой е. Оттеглям закрилата си.

Клеър изпищя в протест, но заради ръката на Гретхен нищо не се чу. Амели се наведе и целуна Брандън по восьчнобледото чело.

— Сбогом, дете — промълви тя. — Колкото и несъвършен да беше, все пак беше вечен. Няма да те забравим.

Клеър чу вик отвън, а Амели се обърна и се отмести толкова бързо, че образът ѝ се разми като в мъгла. Там, където бе стояла преди миг, нещо се разби и избухна.

Бутилка. Клеър подуши газ, после чу плътен свистящ звук.

После завесата избухна в пламъци.

Амели изръмжа, пребледняла, изведнъж загубила човешки облик, а скупчените около нея телохранители я изведоха от стаята. В помещението започна престрелка и някой... инспектор Хес?... събори Клеър на килима и я прикри. Ева също бе на пода, свита на топка, за да се предпази, ръцете ѝ с дълъг, черен маникюр, бяха склучени над главата ѝ.

Последва битка — ръмжене, юмруци и разни дървени предмети се удряха в стените и се разбиваха на трески в боя. Клеър не разбираше какво става, знаеше само, че е жестоко и че приключи бързо, а когато задушавачият дим започна да се разсейва, Хес най-после се отдръпна и ѝ позволи да седне.

На вратата на стаята имаше двама мъртви мъже. Грамадни, облечени в кожа. Имаше и един, който още мърдаше.

Амели отмести с ръка телохранителите и мина край Клеър, сякаш тя не съществуваше. Плавно се отправи по пътеката и отиде при рокера, който немощно се опитваше да изпълзи, оставяйки тъмна следа по червеникавокафявия килим. Клеър бавно се изправи на крака, благодарна на инспектор Хес, че я подкрепя с ръка, и отправи ужасен поглед към Ева, която стоеше от другата ѝ страна.

Амели не стигна до рокера. Оливър я изпревари, изправи ранения мъж и преди Клеър да мигне, му счупи врата с тъп звук.

Тялото тупна глухо на килима. Клеър се обърна и зарови лице в якето на Хес, като се опитваше да не повърне.

Когато погледна отново, Амели се бе вторачила в Оливър. Той също я гледаше втренчено.

— Няма смисъл да рискуваме — каза той и бавно и широко ѝ се усмихна. — Можеше да те убие, Амели.

— Да. И това нямаше да е в ничий интерес, нали, Оливър? Какъв късмет извадих, че ти беше тук да ме спасиш.

Не помръдна, но телохранителите ѝ се спуснаха, обградиха я и всички вкупом излязоха, като минаха край (или прескочиха) мъртъвците.

Оливър я гледаше как се отдалечава, после огледа цялата стая и погледът му се спря върху Шейн.

— Баща ти смята, че може да действа, без да има последствия — каза той. — Жалко за теб. Поставете тези двамата, където им е мястото. В клетки.

Рокерът и Шейн бяха изправени на крака и завлечени зад завесите. Клеър се втурна напред, но Гретхен я сграбчи и отново запуши устата ѝ с ръка. Клеър примигна, когато ѝ извиха ръката зад гърба, и осъзна, че плаче. Не можеше да диша от натиска на ръката върху устата и носа ѝ.

Ева не плачеше. Гледаше Оливър и дори когато инспектор Хес я пусна, тя не помръдна.

— Какво ще правите с тях? — попита тя. Звучеше неестествено спокойна.

— Знаеш законите — отвърна Оливър. — Нали, Ева?

— Не можеш. Шейн няма нищо общо с това.

Оливър поклати глава:

— Няма да обсъждам решението си с теб. Кмете? Ще подпишеш ли документите? Ако си свършил с криеницата, разбира се.

Кметът бе клекнал зад една урна за прикритие. Той се изправи, зачервен и ядосан.

— Разбира се, че ще подпиша. Колко са дръзки тези негодници! Да нападнат тук? Да заплашват...

— Да, травмиращо — каза Оливър. — Документите.

— Доведох нотариус. Всичко ще е спокойно и законно.

Гретхен пусна Клеър, като усети, че желанието ѝ за борба намалява.

— Законно? — възкликна Клеър. — Но дори нямаше процес! Ами съдебни заседатели?

— Имаше съдебни заседатели — отговори инспектор Хес. Тонът му бе внимателен, но думите резки. — Съдебни заседатели от себеподобни на жертвата. Тук законът е такъв. Същото се отнася и за хората. Ако срещу вампир има обвинение в убийство, хората решават дали да живее, или да умре.

— Само дето срещу вампир не са повдигани обвинения — каза Ева. Тя изглеждаше толкова хладна и бледа, че самата приличаше на вампир. — И никога няма да се повдигнат. Не се заблуждавай, Джоу, тук само хората страдат от прилагането на закона. — Тя погледна към мъртвите мъже на килима до входа на стаята. — Изкараха ви акъла от страх, нали?

— Не ги ласкай. Нямаше никаква надежда да успеят — озъби се Оливър. Погледна Ханс. — Тези двете вече не ми трябват.

— Чакай! Искам да говоря с Шейн! — извика Клеър.

Гретхен я поведе към изхода, като я блъсна. Трябваше да тръгне или щеше да падне върху мъртвите окървавени тела.

Клеър пристъпи напред. Чу, че зад нея Ева прави същото.

Примигна, за да прогони сълзите, ядосано избърса лицето и носа си и се опита да измисли какво да прави по-нататък. Бащата на Шейн, помисли тя. Бащата на Шейн ще го спаси. Макар че, разбира се, мъртвите мъже, чиито тела прескачаше, свидетелстваха, че направеният опит за спасение не мина успешно. Освен това бащата на Шейн не бе там. Не бе наблизил, когато хванаха Шейн. Може би не го бе грижа. Може би само тя се вълнуваше.

— Спокойно — каза инспектор Хес и пристъпи до нея, като я хвана за лакътя. Успя да я накара да се чувства сякаш я ескортира, а не че я арестува. — Все още има време. В закона се казва, че затворниците ще бъдат изложени на площада в продължение на две нощи, така че всички да ги видят. Ще бъдат в клетки, значи ще са в безопасност. Не е хотел „Риц“, но клетките няма да позволят на приятелите на Брандън да ги разкъсат без процес.

— Как... — Клеър се задави. Прокашля се и опита пак: — Как ще...?

Хес я потупа по ръката. Той изглеждаше уморен, разтревожен и мрачен.

— Няма да си тук, когато се случи. Така че не мисли за това. Ако искаш да разговаряш с него, можеш. Сега ги слагат в клетките в

центъра на парка.

— Оливър нареди да приберете момичетата у дома — обади се зад тях Гретхен. Хес сви рамене.

— Е, но не каза кога, нали?

* * *

Паркът на Основателя представляваше голям кръг с алеи като спиците на колело, които водеха към центъра.

В центъра имаше две клетки на колела. Толкова високи, че да може човек да стои изправен, но не достатъчно широки, за да легне. Шейн трябваше да спи седнал или свит като зародиш, ако изобщо можеше да спи.

Когато Ева и Клеър пристигнаха, той седеше с прибрани колене, подпрял глава с ръце. Рокерът крещеше и блъскаше по решетките. Но не и Шейн. Той бе... тих.

— Шейн! — Клеър почти прелетя през откритото пространство, сграбчи студените железни решетки с две ръце и притисна лицето си между тях. — Шейн!

Той вдигна поглед. Очите му бяха зачервени, но не плачеше. Поне не в момента. Успя да се придвижи в малката, тясна клетка, така че да седне по-близо до нея, протегна се през решетките и сложи ръка на бузата ѝ, като я погали с палец. По тази буза я бе зашлевил Оливър, сети се Клеър. Запита се дали все още е зачервена.

— Съжалявам — каза Шейн. — Баща ми... трябваше да отида. Не можех да го оставя да извърши това. Трябваше да опитам да го спра, Клеър, трябваше...

Тя отново плачеше безмълвно. Той изтри с палец сълзата, която капна. Клеър усети, че ръката му трепери.

— Не си го извършил ти, нали? Това с Брандън?

— Не харесвах кучия син, но не съм го наранил, нито съм го убил. Когато отидох там, някой вече го бе направил. — Шейн се засмя, но прозвуча пресилено. — Лошият ми късмет, нали? Хукнах да стана герой, а се превърнах в злодей.

— Баща ти...

Той кимна.

— Татко ще ме спаси. Не се тревожи, Клеър. Всичко ще е наред.

Но от начина, по който го каза, разбра, че и той не си вярва. Прехапа устни, за да не се разплаче отново, и изви глава да целуне дланта му.

— Хей — рече той тихо. Приблужи се до решетките, като притисна лице между тях. — Винаги съм казвал, че си опасна малка изкусителка, но това е смешно.

Тя наистина се опита да се засмее.

Шейн се усмихна отчаяно.

— Ще гледам на клетката като защита. Поне така няма да си навлека неприятности, нали?

Клеър се наведе и го целуна. Устните му бяха същите, меки, топли и влажни, и тя не искаше да се откъсва от тях. Никога.

Той пръв се дръпна, като я остави развълнувана и готова да избухне в сълзи. По дяволите! Шейн не е виновен за това. Не е честно!

— Ще говоря с Майкъл — каза тя.

— Да — кимна Шейн. — Кажу му... О, по дяволите! Кажу му, че съжалявам, става ли? Може да вземе Плейстейшъна.

— Престани! Престани, няма да умреш, Шейн!

Погледна я и тя видя, че в очите му проблесна страх.

— Да — каза той тихо. — Да бе!

Клеър стисна юмруци, докато усети болка, и погледна към Ева, която тихо стоеше зад нея. Когато Ева се приближи към клетката, Клеър се обърна и отиде при инспектор Хес.

— Как? — запита тя отново. — Как ще го убият?

Той изглеждаше силно смутен, сведе поглед и отговори:

— Клада. Винаги е кладата.

Това едва не я разплака отново. Шейн вече знаеше, помисли си тя, както и Ева. Те са знаели през цялото време.

— Трябва да му помогнеш — каза тя. — Трябва! Той не е направил нищо!

— Не мога. Съжалявам.

— Но...

— Клеър. — Хес постави ръце на раменете ѝ и я прегърна. Тя осъзна, че трепери, после сълзите ѝ рухнаха като порой. Държеше се за реверите на якето му и плачеше, сякаш сърцето ѝ се къса. Той я погали по косата. — Донеси ми доказателства, че няма нищо общо със

смъртта на Брандън, и се кълна, че ще направя всичко, каквото мога. Но дотогава ръцете ми са вързани.

Мисълта, че Шейн ще гори в тази клетка, бе най-ужасното нещо, което можеше да си представи. Стегни се, каза си яростно тя. Той има само теб! Разтреперана, пое дълбоко дъх и се отдръпна от прегръдката на Хес, като изтри сълзите си с ръкава на тениската. Хес ѝ предложи кърпичка. Тя я взе и си издуха носа. Чувстваше се глупаво, усети ръката на Ева върху рамото си, но не бе разбрала кога тя се е озовала зад нея.

— Да вървим — каза Ева. — Имаме работа за вършене.

* * *

Майкъл бе стоял на вратата, когато минаха с колата на път за площада на Основателя, и пак Майкъл стоеше на вратата, когато колата спря на номер 716, улица „Лот“. Гретхен отвори задната врата и остави Ева и Клеър да излязат. Клеър се обърна. Хес седеше на задната седалка и ги наблюдаваше. Не понечи да излезе с тях.

— Инспекторе? — заговори тя.

Ева бе стигнала до средата на алеята, като се движеше бързо. Клеър знаеше, че първото правило в Морганвил е да не се мотаеш в тъмното, но го пренебрегна.

— Аз се връщам в участъка — каза той. — Ханс и Гретхен ще ме закарат. Всичко е наред.

Не ѝ се нравеше идеята да оставя някого насаме с Ханс и Гретхен, но той бе голям и знаеше какво прави, нали? Кимна, отстъпи, после се обърна и хукна по алеята към стълбите и влезе в къщата.

Майкъл бе дръпнал Ева в къщата, но не много навътре. Тя едва не се блъсна в тях, когато профуча през прага. Тръшна вратата и я заключи... Шейн или Майкъл пак бяха сменили ключалките и бяха добавили нови. Като се обърна, видя, че Майкъл е прегърнал Ева и я притискаше толкова плътно до себе си, че тя едва се виждаше. Много нещастно погледна Клеър през рамото на Ева.

— Какво, по дяволите, става? Къде е Шейн?

О, Боже, той не знаеше. Защо не знаеше?

— Какво се случи? — изтърси тя. — Защо му разреши да излезе?

— Шейн? Не съм му разрешавал да прави нищо. Както не съм разрешавал и на теб да тичаш посред бял ден без защита. Баща му се отби. Шейн просто... излезе. Все още бе светло. Нищо не можех да направя. — Майкъл отдръпна Ева от себе си и я погледна. — Какво е станало?

— Брандън е мъртъв — рече Ева. Тя не се опита да смекчи новината, гласът ѝ бе твърд като желязо. — Заключиха Шейн в една клетка на Площада на Основателя заради убийството.

Майкъл се облегна на стената, сякаш го бе ударила с юмрук в стомаха.

— О! — прошепна той. — О, Боже.

— Ще го убият — включи се Клеър. — Ще го изгорят жив.

Майкъл затвори очи.

— Знам. Спомням си.

О, по дяволите, и преди е виждал такова нещо. Ева също. Тя се сети, че са го споменавали, макар да бяха спестили подробностите. Известно време Майкъл просто се опитваше да си поеме дъх, после каза:

— Трябва да го измъкнем.

— Да — съгласи се Ева. — Знам. Но като казваш „ние“, имаш предвид аз и Клеър, нали? Защото ти изобщо не си от полза.

Все едно отново го бе ударила, помисли си Клеър. Майкъл зяпна и тя видя мъквата в очите му. Ева не биваше да го прави. Тя се обърна и се отдалечи бързо и енергично.

— Клеър! Хайде! Живо!

Клеър погледна Майкъл нещастно.

— Съжалявам. Ева не искаше да каже това.

— Напротив — тихо отвърна той. — И е права. Не съм ви от полза. Нито на Шейн. За нищо не ставам. Все едно съм умрял.

Той се обърна и удари стената с ръка толкова силно, че можеше да си счупи някоя кост. Клеър извика, отстъпи назад и хукна след Ева. Когато Майкъл изпаднаше в настроение на ангел отмъстител, определено ставаше страшно. А и той не искаше да има свидетели на душевните му терзания.

Ева вече се качваше по стълбите.

— Чакай! — каза Клеър. — Майкъл... не трябва ли...

— Забрави за Майкъл. Ще участваш ли, или не?

Ще участва. Така си мислеше. Клеър пак хвърли поглед към коридора, откъдето се чуваха юмручни удари в дърво, и потръпна. Майкъл не можеше да се нарани, не и за постоянно, но звучеше болезнено.

Може би не чак толкова болезнено, колкото се чувстваше.

Когато Клеър стигна до стаята на Ева, тя с трясък отваряше чекмеджета, вадеше разни финтифлюшки с дантели и ги мятеше встрани. Черна дантела. Прозрачни неща. Мрежест чорапогащник.

— А! — каза тя и извади голяма черна кутия. Сигурно бе тежка, защото тупна здраво, когато я остави на скрина, а сбирката ѝ от комични човечета заклатиха обезпокоено глави. — Ела тук!

Разтревожена, Клеър приближи. Това бе една съвсем друга Ева, която не бе сигурна, че харесва. На нея ѝ допаднаше уязвимата Ева, която плачеше за щяло и нещяло. Тази беше сурова и строга и обичаше да командва хората.

— Дай ръка! — нареди Ева.

Клеър внимателно го направи. Ева шляпна в ръката ѝ нещо дървено. Остро в единия край. Ръчно направен кол.

— Най-добрият приятел на убиеца на вампири — обясни Ева. — Направих няколко, когато Брандън ми досаждаше. Казах му, че когато пак дойде да се навърта около мен, ще получи един дървен кол. Истински.

— Тези... не са ли незаконни?

— Заради тях ще те пратят в ада. Или ще те убият и захвърлят на някое пусто място. Така че гледай да не те хванат, че държиш такъв кол.

Тя извади още колове и ги подреди върху скрина. После извади и няколко груби, ръчно направени кръстове, много големи. Подаде един на Клеър, която го пое с изтръпнали пръсти.

— Но, Ева, какво ще правим?

— Ще спасяваме Шейн. Какво, не искаш ли?

— Разбира се, че искам! Но...

— Виж! — Ева извади още предмети и ги хвърли върху купчината колове — запалка, гориво за запалка. — Мина времето на доброто поведение. Ако искаме да измъкнем Шейн от там, трябва да умрат вампири. Това означава, че започваме война, при това свирепа, която никой не иска. Няма да гледам как изгарят Шейн. Не искам да

правя това. Но те го искат. Оливър го иска. Добре, ще го има. Да се задави дано!

— Ева! — Клеър остави кръста и кола, хвана я за раменете и я разтърси. — Не можеш! Знаеш, че това е самоубийство, и преди си ми го казвала! Не можеш просто... да убиваш вампири! Ще свършиш в клетка до...

О, Боже! Не бе го забелязала преди, но сега знаеше какво се е променило у Ева. Какво липсва в погледа ѝ.

— Искаш да умреш! — бавно каза Клеър. — Нали?

— Не се страхувам — отвърна Ева. — Не е кой знае какво, нали? Тра-ла-ла, и хоп в рая, както винаги са ми казвали родителите ми, райски двери и тем подобни. Освен това никой няма да ни помогне, Клеър. Трябва да се подкрепяме. Трябва сами да си помогнем.

— Ами ако намеря доказателства? — попита Клеър. — Инспектор Хес каза...

— Инспектор Хес стоя там и нищо не направи. Така ще е с всички. Нищо няма да направят. Като Майкъл.

— Боже, Ева, престани! Не е честно. Майкъл не може да напусне къщата! Знаеш го!

— Да. Не ни помага, нали? — Ева започна да тъпче приспособленията за убиване на вампири в черен спортен сак. — Време е за малко разчистване на сметки. Има още хора, на които им е писнало да се подмазват на вампирите. Може и да ги потърся, ако ти ме изоставиш. Трябват ми хора, на които да разчитам.

— Ева!

— Или си с мен, или се махни от пътя ми.

Клеър се отдръпна към вратата и се блъсна в топло тяло. Извика и побягна, после се обърна и видя... Майкъл.

Лицето му приличаше на восъчна маска, а очите му бяха големи, наранени и ядосани. Хвана Клеър за ръката и я издърпа в коридора. После хвана топката на вратата и погледна Ева.

— Никъде няма да ходиш. Не и ако мога да те спра.

Той затръшна вратата и я заключи със старомоден ключ. Само след секунди Ева заудря силно по нея от вътрешната страна и започна яростно да натиска бравата.

— Хей! — извика тя. — Отвори! Веднага!

— Не — каза Майкъл. — Съжалявам, Ева. Обичам те. Няма да ти позволя да го направиш.

Тя се разпищя и заудря по-силно.

— Ти ме обичаш? Задник такъв! Пусни ме!

— Можеш ли наистина да я задържиш в стаята й? — попита разтревожено Клеър.

— Мога, поне за тази вечер — каза Майкъл с вперени във вратата очи, а тя се тресеше от силата на ударите и ритниците. — Прозорците не се отварят, вратите също. Тя е в капан. Но когато слънцето изгрее... — Той се обърна и погледна Клеър. — Ти каза, че ако намериш доказателства, инспектор Хес ще се застъпи за Шейн.

— Той така каза.

— Не е достатъчно. Трябва и Амели да е на негова страна. И Оливър.

— Тъкмо Оливър го сложи в клетката! А Амели... тя просто си отиде. Не мисля, че ще се застъпи, Майкъл.

— Опитай — настоя той. — Върви. Трябва да опиташ.

Клеър примигна.

— Искаш да кажеш... да излезе навън? Посред нощ? Изведнъж Майкъл й се стори много изтощен. И много млад.

— Аз не мога. Нямам достатъчно доверие на Ева да я пусна от стаята, камо ли да я оставя да излезе и да разговаря с най-влиятелните вампири в града. Обади се на инспектор Хес или Лоу. Не отивай сама... и, Клеър, нужна си ми за тази работа. И трябва да я свършиш добре. Аз не мога...

По лицето му бе изписана мъка заради всичко, което не можеше да направи. Яростният сблъсък с ограниченията го бе смазал и съсипал.

— Знам — каза Клеър. — Ще опитам.

* * *

Навън бе тъмно. Градът бе Морганвил, а тя на шестнадесет. Не бе най-блестящата идея да излезе пак от къщата, но Клеър си облече най-тъмните дънки, черна тениска и си сложи големия пищен кръст,

който Ева ѝ бе дала. Догади ѝ се, като си помисли за коловете. Още по-зле ѝ стана, като си представи как наръгва някого с кол.

Още имам Защита. Така каза Амели.

Надяваше се това да ѝ помогне.

Клеър се обади на телефонния номер от визитката на инспектор Хес, която Ева бе забола на таблото в кухнята. При второто позвъняване той отговори — звучеше уморено и потиснато.

— Трябва ми някой да ме закара — каза Клеър. — Ако имаш желание. Трябва да говоря с Амели.

— Дори аз не знам къде да открия Амели — каза Хес. — Това е най-добре пазената тайна в Морганвил. Съжалявам, хлапе, но...

— Аз знам къде да я открия. Просто не искам да вървя пеша. Като се има предвид... часът.

Последва секунда мълчание, а после се чу шумът от химикалка, която стърже по хартия.

— Изобщо не бива да излизаш — рече Хес. — Освен това не мисля, че ще постигнеш нещо. Трябва да намериш някой, който да потвърди историята на Шейн. Това означава някой от рокерите, приятелчета на баща му. Може би са останали един-двама на свобода, но едва ли със сладки приказки ще изтръгнеш много от тях.

— Ами баща му?

— Повярвай, няма да откриеш Франк Колинс. Силните на деня ще те изпреварят. Тази вечер са излезли всички вампири, обикалят улиците и го търсят. Рано или късно ще го намерят. Няма много места, където може да се скрие, когато всички са мобилизирани в търсенето.

— Но ако го хванат, ще е добре. Може да им каже, че не го е направил Шейн.

— Би могъл — съгласи се Хес. — Но той е толкова луд, та може да си помисли, че да изгори в клетка до сина си е велика и славна работа. Да го приеме като някаква победа. Може да каже, че Шейн е съучастник, само за да го накаже. Няма как да знаем.

Не можеше да отрече думите му. Клеър с мъка преглътна.

— Е, ще ме закараш ли, или не?

— Ти твърдо си решила да излезеш — каза Хес. — В тъмното.

— Да. И ако трябва, ще вървя пеша. Просто се надявам да не ми се наложи.

Въздишката му се чу шумно в телефонната слушалка.

— Добре. Десет минути. Остани в къщата, докато не ти свирна с клаксона.

Клеър затвори телефона и се обърна, като едва не се блъсна в Майкъл. Извика, а той се пресегна и я задържа. Продължи да я държи за ръцете дори когато вече нямаше нужда от подкрепата му. Чувстваше го истински и топъл и си помисли — не за първи път — колко е странно, че изглежда толкова жив, когато всъщност не е. Не съвсем. Не през цялото време.

Очевидно имаше да ѝ казва нещо, но не знаеше как да го направи. Накрая отмести поглед.

— Хес ще дойде ли?

— Да. Каза след десет минути.

Майкъл кимна.

— Ще се видиш ли с Амели?

— Може би. Имам само един коз. Ако не проработи, тогава... — Тя разпери ръце. — Тогава ще говоря с Оливър.

— Ако... наистина видиш Амели, кажи ѝ, че искам да говоря с нея — каза той. — Ще ми направиш ли тази услуга?

Клеър примигна.

— Разбира се. Но защо?

— Бе ми казала нещо преди време. Виж, очевидно аз не мога да отида при нея. Тя трябва да дойде тук. — Майкъл сви рамене и се усмихна едва-едва. — Не е важно защо.

Това събуди някакво опасно подозрение в съзнанието ѝ.

— Майкъл, нали няма да направиш нещо идиотско?

— И това го казва шестнадесетгодишна, която възнамерява да излезе навън в тъмното, за да се види с вампир. Не, Клеър. Няма да направя нищо идиотско. — В погледа на Майкъл изведнъж проблесна някаква ярост. Гняв, болка, може би, или отровна комбинация от двете. — Мразя това. Неприятно ми е да те пусна навън. Мразя и Шейн, че се остави да го хванат. Мразя тази...

Това, което Майкъл искаше да каже, според Клеър, бе мразя се. Колко ѝ бе познато. Тя най-редовно се мразеше.

— Не удрай нищо, става ли? — Защото пак имаше същото изражение. — Грижи се за Ева. Не я оставяй да полудее, разбра ли? Обещавах ли? Ако я обичаш, трябва да се грижиш за нея. Сега тя има нужда от теб.

Свирепият израз в погледа му се смекчи и това я накара да се отпусне и стопли.

— Обещавам — каза той и потри внимателно ръцете ѝ, после я пусна. — Ти кажи на Хес, че ако ти се случи нещо, каквото и да е, жестоко ще го убия.

Тя леко се усмихна.

— Ооо, суров мъжкар.

— Понякога. Виж, не те попитах преди. Шейн добре ли е?

— Добре ли? Питаш дали са го наранили? — Тя поклати глава. — Не, изглеждаше непокътнат. Но е затворен в клетка, Майкъл. И ще го убият. Така че, не е добре.

По погледа му пролича, че се ядоса.

— Това е единствената причина, поради която те пускам. Ако имах избор...

— Имаш. Можем да си останем тук и да го оставим да умре. А можеш да оставиш Ева да се заеме с щурата си спасителна мисия и да я убият. Или пък можеш да оставиш милата, спокойна, разумна Клеър да проведе няколко разговора.

Той поклати глава. Дългите му изящни ръце, които изглеждаха така добре, когато държаха китарата, се свиха в юмруци.

— Всъщност това означава, че нямаме избор.

— Така е — съгласи се Клеър. — Малко поизлъгах за избора.

* * *

Инспектор Хес се изненада, когато Клеър му каза адреса.

— Това е къщата на старата дама Дей — рече той. — Тя живее с дъщеря си. Какво искаш от тях? Доколкото знам, те нямат нищо общо с това.

— Трябва да отида там — отвърна твърдо Клеър.

Тя и представа си нямаше къде е къщата на Амели, но знаеше коя врата води към нея. Бе разсъждавала по въпроса как може да се обясни фактът, че като отвориш вратата към тоалетната, се озоваваш в къща на другия край на града, но се сещаше само за теорията за огънатото пространство, а и най-лудите физици твърдяха, че това е невъзможно.

Но на нея огънатото пространство ѝ допаднаше повече като обяснение, вместо налудничавата вампирска магия.

— Подготвена ли си за неприятности? — попита той. Когато тя не отговори, бръкна в жабката на колата и извади малка кутийка, като тези за бижута.

— Вземи. Винаги нося резервен.

Тя я отвори и откри фин сребърен кръст на дълга верижка. Безмълвно го сложи на врата си и го пусна в деколтето на тениската. Тя си имаше защита, един от ръчно направените дървени кръстове на Ева, но този изглеждаше някак истински.

— Ще ти го върна — каза тя.

— Няма нужда. Както казах, имам още.

— Не вземам бижута от по-възрастни мъже.

Хес се засмя.

— Знаеш ли, че когато те видях за пръв път, те взех за плахо хлапе, Клеър. Но ти не си такава, нали? Не и по характер.

— О, аз съм си плаха. Всичко това ужасно ме плаши. Но не знам как иначе да постъпя, сър, освен да опитам. Дори и плахите мишки хапят.

Хес кимна, а веселото изражение изчезна от лицето му.

— Тогава ще опитам да ти осигуря шанса да си покажеш зъбите.

Той измина останалия път от около половин миля през тъмните улици с лекота. Тук-там тя зърна хора, които се движеха в тъмното, бледи и забързани. Бе ѝ казал, че вампирите са се развихрили, и се оказа прав. Тя усети изгарящи погледи, когато колата сви зад ъгъла. Очите на вампирите отразяваха светлината като котешки очи. Крайно притеснително!

Хес спря пред старата къща във викториански стил.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Само ще ги изплашиш — отговори Клеър. — Мен ме познават. Освен това не представлявам заплаха за тях.

— Защото не те познават — каза Хес. — Не влизай в алеята.

Тя спря, с ръка на вратата.

— Защо?

— В края на алеята живее вампир. Лудо дърто копеле. Той не излиза от там, но и този, който влезе, не излиза. Така че просто не влизай.

Тя кимна и слезе от колата в тъмната нощ. Навън сенките на Морганвил живееха свой живот. Квартал, който имаше западнал вид денем, нощем се превръщаше в парк за чудатости на природата, осветен от студената сребриста лунна светлина. Сенките приличаха на огромни дупки, толкова бяха черни. Клеър погледна къщата и усети присъствието ѝ. Много си приличаха със Стъклената къща.

И тя имаше жива душа, само че, докато Стъклената къща проявяваше някакъв интерес към обитаващите я същества, то това място... тя дори не бе сигурна, че на тази къща ѝ харесва това, което се случва в нея.

Потръпна, отвори дървената порта и забързано отиде и почука на вратата. Продължи да чука настойчиво, докато един глас не извика през вратата:

— Кой е, по дяволите?

— Клеър! Клеър Денвърс, идвах тук, спомняш ли си? Почерпи ме с лимонада. — Не последва отговор. — Моля те, пусни ме да вляза. Трябва да използвам тоалетната!

— Какво? Момиче, махни се от верандата на баба ми!

— Моля те! — Клеър знаеше, че звучи отчаяно, но тя наистина беше отчаяна. Да не споменаваме, че още малко и щеше да полудее. — Моля те, не ме оставяй навън в тъмното!

Честно казано, преувеличаваше само малко, защото мракът навън ставаше все по-наситен и я обгръщаше все по-плътнo. Не преставаше да мисли за алеята, за лудия вампир, който се криеше в края ѝ, като някаква гигантска тарантула, готова да нападне.

Тя едва не изпищя, когато вратата изведнъж се отвори и една ръка хвана нейната.

— О, за Бога, влизай! — рязко каза Лиза. Изглеждаше раздразнена, уморена и чорлава. Клеър очевидно я бе извадила от леглото. Носеше атлазена розова пижама и бе обула пухкави чехли със зайчета, което обаче не променяше факта, че бе ядосана. Тя я дръпна, Клеър се препъна през прага, а Лиза затръшна вратата и заключи многото ключалки зад нея.

После се обърна, скръсти ръце и намръщено погледна Клеър. Изражението ѝ бе заплашително, но розовата пижама и чехлите със зайчета намаляваха ефекта.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Знаеш ли кое време е? — попита сериозно Лиза.

Клеър пое дълбоко въздух, отвори уста, но не ѝ се наложи да казва нищо. Защото на вратата в коридора стоеше бабата на Лиза, а с нея бе Амели.

Контрастът бе потресаващ. Амели приличаше на великолепна, съвършена ледена кралица — от внимателно сплетената и навита коса до гладкото лице и елегантната бяла рокля, с която бе облечена. Бе сменила черния костюм, който носеше в сградата на Съвета на старейшините. Приличаше на гръцка статуя, изваяна от мрамор. До нея бабата изглеждаше древна, изтощена и чуплива.

— Гостенката е дошла при мен — каза Амели спокойно. — Очаквах я. Много ти благодаря за любезността, Катрин.

Коя е Катрин? Клеър се огледа и след няколко секунди осъзна, че това сигурно е бабата. Странно, не си представяше, че тя можеше да има малко име, или че е била млада. И Лиза изглеждаше някак изненадана.

— И оценявам твоята бдителност, Лиза, но тази предпазливост не е нужна — продължи Амели. — Моля те, върни се в... — За секунда Амели се поколеба, а Клеър не се сети защо, докато не видя, че погледът на вампирката е прикован в чехлите със зайчета на Лиза. Всичко продължи само секунда, мраморът за малко се пропука, очите на Амели се разшириха леко, а устните ѝ се извиха. Има чувство за хумор. Това най-много обърка Клеър. Нима вампирите имат чувство за хумор? Дали е възможно това?

Амели бързо се овладя.

— Можете да се върнете в леглото — каза тя и грациозно кимна с глава към Лиза и бабата. — Клеър, последвай ме.

Не изчака да види дали Клеър я следва, или пък да ѝ обяснява какво означава това. Просто се обърна и се понесе по коридора. Клеър и Лиза се спогледаха — този път Лиза изглеждаше разтревожена, а не ядосана — и Клеър забърза след отдалечаващата се фигура на Амели.

Амели отвори вратата на тоалетната и пристъпи в същия кабинет, който Клеър бе посетила преди, само че сега бе нощ и огънят буйно гореше в огромната камина, за да стопли хладната стая. Стените бяха от дебел камък и изглеждаха много стари. Гоблените също изглеждаха стари — избелели, овехтели, но все още внушаваха

усещане за великолепиe. На светлината от огъня мястото изглеждаше още по-призрачно. Ако имаше електрически лампи, те не бяха светнати. Дори и книгите, натрупани по лавиците, не правеха мястото по-уютно.

Амели отиде до един стол до камината и изискано посочи на Клеър да седне на стола срещу нея.

— Можеш да седнеш — каза тя. — Но те предупреждавам, Клеър, това, което мисля, че искаш от мен, не е по силите ми.

Клеър внимателно се настани на стола, но не посмя да се отпусне.

— Ти знаеш защо съм тук.

— Бих била глупачка, ако смятам, че причината е друга, а не младият Шейн — каза Амели и се усмихна много тъжно. — Мога да разпозная лоялността, когато я срещна. И любовта. Тя грее от двама ви и това е една от причините, поради които ти се доверих след такова кратко познанство. — Усмивката изчезна и светлите ѝ очи отново станаха ледени. — И затова не мога да простя стореното от Шейн. Той разруши доверието ми в него, Клеър, и това е непоносимо. Морганвил се основава на доверие. Без доверие бихме имали само отчаяние и смърт.

— Но той не е направил нищо! — Клеър знаеше, че звучи като хленчецо момиченце, но нямаше представа какво друго да направи. Или това, или да плаче, а не искаше да плаче. Имаше чувството, че каквото и да се случи, ще ѝ се наложи много да плаче. — Той не е убил Брандън. Опитал се е да го спаси. Не може да го накажете само защото се е оказал на неподходящото място!

— Имаме само думата на Шейн. И не се съмнявай, дете, че не знам основната причина, поради която Шейн се върна в Морганвил. Жалко, че сестра му е била така жестоко и ненужно убита. Опитахме се да компенсирате семейството му, както правим обикновено. Дори им позволихме да напуснат Морганвил, което, сама разбираш, не е обичайно, с надеждата, че в по-различна обстановка Шейн и родителите му ще могат да преодолеят своята скръб. Но не стана. Майка му разби стената на забвението и върна спомените си.

Клеър се размърда неудобно в стола, който бе твърде голям и твърде висок, пръстите ѝ едва достигаха до земята. Тя сграбчи

облегалките здраво, опита се да си напомни, че е силна и храбра и че трябва да е такава заради Шейн.

— Ти ли уби майката на Шейн? — попита тя с цялата си прямота. Въпреки това въпросът прозвуча плахо, но поне бе успяла да го зададе.

За момент си помисли, че Амели няма да ѝ отговори, но вампирката отмести поглед и се загледа в огъня. От отблясъците на пламъците очите ѝ придобиха оранжев оттенък. Сви рамене — почти недоловимо движение, което Клеър едва забеляза.

— Не съм вдигала ръка над човешко същество стотици години, малка Клеър. Но ти не питаш това, нали? Дали съм отговорна за смъртта на майка му? В по-широк смисъл, аз отговарям за всичко, което става в Морганвил или дори извън Морганвил, ако се отнася за вампири. Но мисля, че ти питаш дали съм разпоредила изрично.

Клеър кимна. Вратът ѝ се бе схванал, а ръцете ѝ щяха да треперят, ако не бяха сграбчили стола толкова силно, че кокалчетата ѝ пукаха.

— Да — каза Амели и извърна глава, за да срещне погледа на Клеър. Изглеждаше сдържана, безмилостна и без никаква съвест. — Разбира се, че го направих. Майката на Шейн бе от онези редки случаи, които, ако се съсредоточат върху едно събитие в миналото си, могат да преодолеят психическата стена, наложена им, когато напускат това място. Тя си спомни за смъртта на дъщеря си, а след това и за други неща. Опасни неща. Щом разбрахме, че това се случва, ми обърнаха внимание и аз разпоредих да я убият. Трябваше да стане бързо и безболезнено и това бе проява на милост, Клеър. Майката на Шейн страдаше от толкова болка и толкова дълго, разбираш ли? Тя бе болна, а някои болести не се лекуват.

— Нищо не се лекува, ако си мъртъв — прошепна Клеър. Спомни си как, седнал на дивана, Шейн разказваше за ужасните неща в живота си и ѝ се прииска да повърне в скута на Амели. — Не можеш да вършиш такива неща. Ти не си Бог!

— Да, Клеър, мога. И трябва. Заради безопасността на всички, които живеят тук. Съжалявам, че не одобряваш решенията ми, но въпреки това те са мои. Мои са и последиците. Шейн е последица. Тогава агентите ми ме предупредиха, че смятат момчето за заразено от майка си и че неговата стена също се пропуква, но аз предпочетох да

не увеличавам трагедията, като убия едно момче, което може и да не се окаже заплаха. — Амели отново сви рамене. — Не всичките ми решения са жестоки, виждаш ли? Но тези, които не са, обикновено са грешни. Ако тогава бях убила и Шейн, и баща му, сега нямаше да сме изправени пред този... кървав и болезнен фарс.

— Защото щеше да е мъртъв! — Клеър усети, че сълзи напират в очите ѝ и я задавят. — Моля те. Моля те, не позволявай това да се случи. Ти можеш да откриеш истината, нали? Имаш власт. Ти можеш да кажеш, че Шейн не е убил Брандън...

Амели не отвърна нищо. Тя отново се загледа в огъня.

Клеър я наблюдава няколко секунди, изпълнена с мъка, и почувства как сълзите ѝ рукват по бузите. Леденостудени в затоплената стая.

— Ти можеш да кажеш — повтори тя. — Защо поне не опиташ? Защото си му сърдита ли?

— Не се дръж детински — каза Амели сдържано. — Не върша нищо от гняв. Твърде стара съм за капана на емоциите. Върша всичко от целесъобразност и заради бъдещето.

— Шейн е бъдещето! Той е моето бъдеще! И е невинен!

— Знам. Но той е без значение.

Клеър млъкна изумена. Стоеше с отворена уста, усети вкуса на пушека от огъня по езика си и преглътна.

— Какво?

— Знам, че Шейн е невинен за престъплението, в което е обвинен — повтори Амели. — И да, мога да отменя заповедите на Оливър. Но няма да го направя.

— Защо? — Въпросът на Клеър прозвуча като вик, но всъщност бе просто хленч, на който липсваше желанието за битка.

— Няма да обяснявам действията си. Достатъчно е да кажа, че съм предпочела да сложа Шейн в тази клетка с определена цел. Той може да живее или да умре. Това вече не е в моята власт и можеш да си спестиш молбите и надеждите. Няма да се изправя драматично, за да спасявам любимия ти в последния момент, когато запалят кладата. Ако се стигне дотам, Клеър, трябва да си подготвена за суровата действителност, че светът не е справедливо място и няма да стане такъв, колкото и да го желаеш. — Амели въздъхна съвсем тихо. — Урок, който научих много, много отдавна, когато океаните току-що се

бяха появили и скалите още не се бяха превърнали в пясък. Аз съм стара, дете. Много по-стара, отколкото можеш да си представиш. Достатъчно стара, че да си играя с живота като с жетони за игра. Ще ми се да не е така, но проклета да съм, ако мога да променя себе си или света.

Клеър не каза нищо. Нямаше какво повече да каже, просто плачеше, тихо и безнадеждно, докато Амели не извади бяла копринена кърпичка от ръкава си и внимателно ѝ я подаде. Клеър избърса лицето си с нея, издуха носа си и се зачуди какво да прави с копринената кърпичка, която стискаше в ръка. Бе свикнала с кърпичките за еднократна употреба. Никога не бе имала истинска. Не и като тази, с красива бродерия и монограм.

— Тези нали не се хвърлят?

Устните на Амели пак се извиха в познатата сдържана усмивка.

— Изпери я и ми я върни някой ден — каза тя. — А сега си върви. Уморявам се, а ти няма да промениш решението ми. Върви.

Клеър се смъкна от стола, застана права, обърна се и ахна от изненада. Двама от телохранителите на Амели стояха там, а тя дори не бе разбрала, че са зад нея през цялото време. Ако бе опитала нещо...

— Върви да спиш, Клеър — додаде Амели. — Остави нещата да се развият от само себе си. Ще видим как ще се разпределят картите в тази игра.

— Не е игра, става дума за живота на Шейн — отвърна Клеър. — И аз не мога да спя.

Амели сви рамене и скръсти ръце в скута си.

— Тогава продължи мисията си. Но не се връщай при мен, малка Клеър. Следващия път няма да съм така благоразположена.

Клеър не погледна назад, но знаеше, че телохранителите я следват до вратата.

— Има ли още нещо, което искаш да ми кажеш? — попита Амели, преди Клеър да излезе. Клеър погледна назад, вампирката се взираше в огъня. — Нямаше ли и друга молба?

— Не знам за какво говориш.

Амели въздъхна.

— Някой те помоли за услуга.

Майкъл. Клеър преглътна с мъка.

— Майкъл иска да говори с теб.

Амели кимна. Изражението ѝ не се промени.

— Какво да му кажа? — попита Клеър.

— Това си е само твоя работа. Кажи му истината: че не си се постарала да предадеш съобщението му. — Амели махна с ръка, без дори да я погледне. — Върви.

* * *

Лиза седеше в дневната, намръщена и със скръстени ръце, когато Клеър се върна по коридора. Въпреки смешните чехли тя все още изглеждаше ядосана, когато стана да отвори ключалките на входната врата. Принцесата войн в отпуск, помисли си Клеър. Тя предположи, че в Морганвил човек свиква да е суров, особено ако живее в къща, където Амели може да дойде на гости винаги, когато си пожелае.

— Лоши новини — каза Лиза. — Така ли?

Толкова ли си личи?

— Да — рече Клеър и пак избърса очите си с кърпичката. Пъхна я в джоба си и подсмръкна нещастно. — Но няма да се откажа.

— Добре — каза Лиза. — А сега, когато отворя тази врата, ще трябва да побързаш. Върви право към колата, не поглеждай наляво или надясно.

— Защо? Има ли нещо...?

— Правилата на Морганвил, Клеър. Научи ги, живеј с тях, надживеј ги. А сега върви! — Лиза рязко отвори вратата, сложи ръка на гърба на Клеър и я изтика на верандата. След секунда затръшна вратата и Клеър чу как ключалките изщракват, докато ги заключва. Съвзе се, хукна по стълбите, мина бързо по тъмната пътека и през дървената порта и отвори вратата на колата. Влезе в колата, заключи вратата и после се отпусна.

— Добре съм — каза тя и се обърна към инспектор Хес.

Него го нямаше.

Мястото на шофьора бе празно. Ключовете бяха на място, двигателят не бе изключен и радиото тихичко свиреше. Но в колата нямаше никой освен нея.

— О, Боже! — прошепна Клеър. — О, Боже, о, Боже, о, Боже! — Защото тя можеше да шофира, но това би означавало да зареже

инспектор Хес, ако той е отишъл по някакви полицейски дела. Да го изостави без партньор, който да му помогне. Бе гледала достатъчно филми с полицаи, за да знае, че идеята не е добра. Може просто да е отишъл да говори с някого и веднага да се върне, а може да е бил отвлечен от колата от някой гладен вампир. Но Хес нямаше ли някаква специална защита?

Представа си нямаше какво да прави.

Докато размишляваше върху това, чу гласове. Не силни, а неспирен поток от думи. Сякаш говореше инспектор Хес и не бе далеч. Клеър предпазливо смъкна стъклото на прозореца и се заслуша напрегнато — не разбираше думите, но определено чуваше гласове.

Клеър отключи вратата и я отвори, като се напругаше да долови думите, но чуваше само звуци, без да разбере значението им. Поколеба се, после се измъкна от колата, внимателно затвори вратата и забърза към мястото, откъдето идваха гласовете. Да, това бе инспектор Хес, разпозна гласа му. В това нямаше съмнение.

Дори не разбра накъде върви, толкова се бе съсредоточила върху това да слуша, когато осъзна колко е тъмно, и че думите не се чуват ясно и вече изобщо не бе сигурна, че това е гласът на инспектор Хес.

А вече бе изминала половината път по алеята с високата груба дървена ограда от двете страни, която бе като капан.

Бе влязла в алеята. Защо, по дяволите, бе постъпила така? Хес я бе предупредил. Бабата я бе предупредила. А тя не бе послушала!

Клеър се опита да се върне, наистина опита, но тогава отново чу шепота и гласът със сигурност бе на инспектор Хес. Да се върне обратно в колата, не означаваше безопасност, колата бе капан, готов да щракне, но ако можеше да се добере до края на алеята, щеше да е в безопасност, инспектор Хес щеше да я защити и тя щеше...

— Клеър.

Гласът бе студен, ясен, докосна я по гърба като лед и я извади от транса, в който бе изпаднала. Клеър вдигна поглед. На прозореца на втория етаж на къщата на бабата, която се намираще до алеята, стоеше слаба бяла фигура и гледаше надолу.

Амели.

— Връщай се — каза тя, след което на прозореца вече не се виждаше никой, а завесите се вееха от вятъра.

Клеър зяпна от учудване, обърна се и побягна от алеята, колкото я държаха краката. Тя го усещаше зад гърба си, дърпаше я — каквото и да бе това, не бе вампир, доколкото познаваше вампирите в Морганвил. Беше нещо друго, по-лошо. Смъртоносен паяк, както бабата и Лиза го бяха описали. Паниката завладя съзнанието ѝ и тя успя някак да се добере до края на алеята и изтича на улицата.

Детектив Хес стоеше до колата и гледаше право към алеята. Бе извадил пистолета и го държеше отстрани до тялото си. Като я видя, видимо се отпусна, дойде при нея и набързо я натика в колата на мястото до шофьора.

— Това бе тъпо — каза той. — А ти извади късмет.

— Стори ми се, че те чух — обясни Клеър тихо.

Той повдигна вежди.

— Повтарям. Тъпо. — Затвори вратата след нея, заобиколи, седна зад волана и включи колата на скорост.

— Ти къде беше?

Той не отговори. Клеър погледна към алеята. В сенките имаше нещо, но не можеше да разбере какво е.

Само видя, че очите му отразяват светлината.

* * *

Ноцта напредваше и повечето разумни хора вече дълбоко спяха в леглата си, със заключени врати и плътно затворени прозорци, а Клеър чукаше на вратата на „Комън Граундс“. На витрината на кафенето имаше табела „ЗАТВОРЕНО“, но в дъното се виждаха светлини.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това? — попита Хес.

— Сякаш чувам съвестта си — каза Клеър и продължи да чука. Щорите помръднаха и се разтвориха. Изцракаха ключалки.

Оливър отвори вратата на кафенето и миризмата на еспресо, какао и горещо мляко я заля. Бе топло, приветливо и внушаваше грешно впечатление, като се има предвид какво знаеше за него.

Той изглеждаше по човешки притеснен от пристигането ѝ.

— Късно е. Какво има?

— Трябва да поговоря с теб за...

— Не — каза той простичко и погледна над главата ѝ към Хес. — Инспектор Хес, трябва да заведеш това дете вкъщи. Късметлийка е, че все още е жива. Ако иска късметът да не ѝ изневери, трябва да е по-предпазлива, а не да обикаля из Морганвил посред нощ и да чука на вратата ми.

— Пет минути — обеща Клеър. — После си отивам. Моля те. С нищо не съм те обидила, нали?

Той се втренчи в нея за няколко мига, после отстъпи и широко отвори вратата.

— Ти също, инспекторе. Не ми е приятно тази вечер да оставя някой с пулс без подслон.

Обзалагам се, помисли си тя. Номерът на Оливър „хипито за мир и любов“ вече не минаваше при нея. Амели имаше някакво благородно достойнство, на което тази престорена загриженост повече отиваше. Оливър бе различен. Опитваше се да прилича на Амели, но не му се удаваше.

Обзалагам се, че това също го вбесява.

Хес я побутна през прага и я последва. Оливър заключи, отиде зад бара и без да го молят, започна да приготвя три питиета — какао за Клеър, силно черно кафе за инспектор Хес и слаб чай за себе си. Ръцете му бяха спокойни и уверени, а това, което вършеше, изглеждаше толкова нормално, че успокои Клеър и тя се отпусна малко, като седна на една маса. Цялото тяло я болеше от изтощението и напрежението, на което се бе подложила при срещата с Амели.

— Много работа имаш, преди да си легнеш — каза Оливър, като бъркаше какаото. — Заповядай. Горещо мляко и какао с подправки. Люти чушки. Има удивителен ефект.

Той го донесе до масата и ѝ го подаде, остави кафето на Хес и донесе и своя чай, преди да седне. Всичко беше нормално и обичайно.

— Тук си заради момчето, предполагам — продължи Оливър. Той потопи пакетчето с чай и критично наблюдаваше резултата. — О, трябва да си намеря нов доставчик. Този чай е ужасен. Американците нищо не разбират от чай.

— Той не е момчето. Казва се Шейн — обади се Клеър. — И не е виновен. Дори Амели го знае.

— Така ли? — Оливър вдигна поглед и се загледа в нея. — Много интересно, защото аз всъщност не знам. Брандън е бил зверски

и жестоко измъчван и после убит. Може да е имал недостатъци...

— Какви, да тормози деца?

— Но е роден в друго време и някои от навиците му трудно се променят. Той си имаше и хубави страни, Клеър, като всички нас. Сега те вече не съществуват, отидоха си заедно със злото, което може би е причинил. — Оливър не ѝ позволяваше да отмести поглед. — Стотици години спомени и опит, заминали на вятъра. Похабени. Мислиш ли, че за мен е толкова просто да забравя подобно нещо? Че е просто за който и да е от нас? Когато погледнем трупа на Брандън, виждаме себе си, оставени на благоволенieto на хората. И на твоето благоволение, Клеър. — Той погледна инспектор Хес. — Или пък на твоето, Джоу. Трябва да признаеш, че е ужасяваща перспектива.

— Значи ти просто ще убиеш всеки, който те плаши? Който може да те нарани?

— Е... да. — Оливър извади пакетчето чай от чашата, остави го в чинийката и отпи. — Един навик, на който всъщност се научихме от вас. Хората винаги са готови да избият невинните наред с виновните и ако беше по-голяма, Клеър, щеше да го знаеш. Джоу не е толкова наивен, сигурен съм.

Хес се усмихна леко и отпи от кафето.

— Не обяснявай на мен. Аз съм просто шофьорът.

— А? — каза Оливър. — Колко великодушно. — Те размениха погледи, които Клеър не знаеше как да изтълкува. Това гняв ли беше? Забавляваха ли се? Или може би бе желание да станат и на място да се претрепят от бой? Дори не можеше да разбере какво мислят Шейн и Майкъл, а ги познаваше. — Тя знае ли цената на твоите услуги?

— Опитва се да те подразни, Клеър. Няма цена.

— Колко интересно. И каква промяна. — Оливър остави Хес и се върна към Клеър, която бързо отпи от какаото. Ох... устата ѝ пламна — гъсто какао, топло мляко и лютивост, която не очакваше. Леле! Примигна и пак отпи внимателно. — Виждам, че какаото ти харесва.

— Хм... да. Да, сър. — Защото някак си, когато Оливър се държеше цивилизовано, тя се чувстваше принудена да го нарича сър. Мама и татко са виновни за много неща, реши тя. Дори не можеше да се държи грубо с лошите вампири, които бяха затворили приятеля ѝ в клетка и се готвеха да го опекат жив. — Ами Шейн?

Оливър се облегна и леко сведе поглед.

— Тази тема вече я обсъдихме, Клеър. Подробно. Мисля, че синините по ръцете би трябвало да ти напомнят за мнението ми.

— Но той не го е извършил.

— Хайде да се занимаем с фактите. Факт е, че момчето се върна в Морганвил най-малко с ясното намерение да нарушава реда, а вероятно да избива вампири, което автоматично му осигурява смъртно наказание. Факт е, че се е укрил от нас и е скрил намеренията си. Факт е, че се е свързал с баща си и приятелите му още преди да дойдат в Морганвил, а и след това. Факт е, че е бил на местопрестъплението. Факт е, че не може да предложи нищо в своя защита. Да продължавам ли?

— Но...

— Клеър — Оливър бе тъжен и наскърбен. Наведе се напред, опря лакти на масата и подпря брадичка на скръстените си ръце. — Млада си. Разбирам, че имаш чувства към него, но не бъди глупава. Той ще те повлече със себе си. Ако ме принудиш да го направя, аз със сигурност ще намеря доказателства, че си знаела за присъствието на баща му в Морганвил, както и за плановете им. А това, мило момиче, означава край на безценната ти защита и веднага ще бъдеш поставена в клетка до приятеля си. Това ли искаш?

Хес постави предупредително ръка на рамото ѝ.

— Достатъчно, Оливър.

— Не е достатъчно. Ако си дошла да се пазариш, мисля, че не предлагаш нищо, което да не мога да получа другаде — каза Оливър. — Така че, омитайте се...

— Ще подпиша каквото поискаш — изтърси Клеър. — Ще се закълна на теб, не на Амели. Ако искаш. Просто пусни Шейн.

Не възнамеряваше да постъпва така, но когато той спомена пазаря, думичката породя други мисли и предложението просто излезе от устата ѝ. Хес изпъшка и прокара ръка през косата си, после закри уста, очевидно, за да не ѝ каже, че я смята за глупачка.

Оливър продължаваше да се взира в нея със спокоен и любезен поглед.

— Разбирам — каза той. — Значи е любов. От любов към момчето си готова да се обвържеш с мен за цял живот. Даваш ми правото да те използвам, както намеря за добре. Имаш ли представа какво предлагаш?

Защото няма да ти предложи обикновените договори, които повечето в Морганвил подписват, Клеър. Не, за теб ще важат старите традиции. Суровите традиции.

Ще притежавам душата и тялото ти. Ще ти нареждам кога да се омъжиш и за кого да се омъжиш, ще притежавам децата ти и техните деца. Роден съм във време, когато обичайно са постъпвали така и сега не съм особено благоразположен. Това ли искаш?

— Недей! — троснато рече Хес. Той сграбчи Клеър за ръката и я накара да се изправи. — Ние си тръгваме, Оливър. Веднага.

— Тя има право да направи избора си, инспекторе.

— Тя е дете! Оливър, тя е на шестнадесет!

— Бе достатъчно голяма да заговорничи срещу мен. Достатъчно голяма да открие книгата, на чието издирване посветих половин век. Достатъчно голяма да унищожи единствения ми шанс да спася хората си от непоносимото, сурово господство на Амели. Мислиш ли, че ме е грижа на колко години е? — Приятелската вежливост на Оливър се бе изпарила и той приличаше на змия с човешки облик. В очите му проблясваше жестокост и зъбите му предупредително лъснаха. Клеър остави Хес да я помъкне от масата към вратата. Извадил бе пистолета си.

— Мога и да не ви пусна да си тръгнете. Съзнавате това, нали?

Хес се обърна, вдигна пистолета и го насочи към гърдите на Оливър.

— Сребърни куршуми, измити със светена вода, с кръст във водата. — Той освободи предпазителя. — Искаш да ме изпробваш ли, Оливър? Бих понесъл много от гадостите ти, но не и това. Не и този договор, не и с дете.

Оливър дори не си бе направил труда да стане.

— Приемам, че не искаш да ти опаковам кафето за вкъщи? Жалко. Пази си гърба, инспекторе. С теб трябва да си поговорим някой ден. И, Клеър... върни се, когато поискаш. Ако времето те притиска и искаш да склучиш този договор, ще те изслушам.

— Не си го и помисляй — каза Хес. — Клеър, отвори вратата. — Държеше вампира на мушка, дори не мигаше, докато Клеър отключи трите ключалки и отвори вратата. — Влизай в колата. Живо. — Отстъпи зад нея, тя хукна към колата и се мушна вътре. Хес затръшна вратата на „Комън Граундс“ толкова силно, че можеше да счупи

стъклото, и сложи гюрука на колата с толкова бързо движение, каквото бе виждала само в екшън филмите. Влезе в колата и включи двигателя, преди тя да успее да си поеме дъх.

Отпращаха в нощта. Клеър се обърна да провери задната седалка, ужасена изведнъж, че може да се обърне и да види, че Оливър ѝ се хили, но там нямаше никой.

Хес се потеше обилно. Избърса потта с опакото на ръката си.

— Ама ти наистина умееш да си навличаш неприятности, признавам ти го — отбеляза той. — Целият си живот съм прекарал тук и никога не съм виждал някой така да вбеси Оливър. Никога.

— Хм... благодаря.

— Не е комплимент. Слушай, при никакви обстоятелства не бива да се връщаш в „Комън Граундс“, разбираш ли? Избягвай Оливър на всяка цена. И каквото и да се случи, не сключвай тази сделка. Шейн не би го искал, а и ти ще съжаляваш. Ще живееш дълго и ще ненавиждаш всеки миг от живота си. — Хес поклати глава и пое дълбоко дъх. — Така. Стига ти толкова за тази вечер. Отиваш си у дома, ще те заведе невредима и аз се връщам вкъщи да се скрия, докато това отmine. Предлагам ти да сториш същото.

— А Шейн...

— Шейн е мъртъв — каза Хес толкова тихо и делово, че тя го прие на сериозно, реши, че някой се е промъкнал и е убил Шейн, а тя дори не бе разбрала... но после той продължи: — Не можеш да го спасиш. Сега никой не може да го спаси. Откажи се и бъди внимателна, Клеър. Това е, което можеш да направиш. Ти вбеси и Амели, и Оливър за една вечер. Стига толкова. Сега малко здрав разум би ти се отразил добре.

Тя потъна в мрачно мълчание през останалата част от пътя.

* * *

Хес си спази обещанието. Той я изпрати от колата до стълбите, наблюдава я, докато отвори входната врата, и уморено кимна, когато тя влезе вътре.

— Заклучи! — нареди той. — И за Бога, почини си.

Когато Клеър затвори вратата, видя Майкъл, чието присъствие предлагаше топлина и утеха. Той държеше китарата за грифа, очевидно бе свирил. Очите му бяха зачервени, а лицето напрегнато.

— Е? — каза той.

— Здравей, Клеър, как си? — попита иронично Клеър. Нямаше смъртни заплахи, нали? Благодаря, че излезе в тъмното да преговаряш с двама от най-страшните хора на земята.

Той се почувства неловко и прояви добро възпитание, като каза:

— Извинявай, добре ли си?

— Уф! Е, поне нямам следи от зъби. — Тя потръпна. — Не ги харесвам тези хора.

— Вампирите ли?

— Вампирите.

— Всъщност те не са хора, но пък, като се замисля, и аз не съм. Така че, няма значение. — Майкъл я прегърна и я поведе към дневната, където я накара да седне и метна върху раменете ѝ едно одеяло. — Предполагам, не е минало добре.

— Изобщо не мина — сопна се тя. По пътя към дома бе ужасно потисната, но сега, когато трябваше да съобщи за неуспеха си, ѝ стана още по-гадно. — Няма да го освободят.

Майкъл не каза нищо, но очите му помръкнаха. Той коленичи до нея и започна да намества одеялото, като я увиваше цялата в него.

— Клеър, добре ли си? Трепериш.

— Те са студени — каза тя. — От тях ми става студено.

Той бавно кимна.

— Направи, каквото можа. Почини си.

— Ами Ева? Тя тук ли е?

Той погледна към тавана, сякаш виждаше през него. Може би виждаше. Клеър всъщност не знаеше какво може и какво не може Майкъл, в края на краищата той вече на няколко пъти умира. Няма да е редно да подценява такъв човек.

— Спи — отвърна той. — Разговарях с нея. Разбира. Няма да извърши някоя глупост. — Той не гледаше Клеър, когато каза това, и тя се зачуди какъв ли разговор са водили.

Майка ѝ винаги бе казвала: когато се съмняваш, питай.

— В този разговор ти ѝ даде надежда, с която да живее? Като например, себе си?

— Аз... за какво, по дяволите, говориш?

— Мислех си, може би ти и тя...

— Клеър, Боже! — каза Майкъл. Тя го бе шокирала. Леле. Това бе нещо ново. — Мислиш ли, че ако ме изчука, ще забрави да хукне да убива вампири най-хладнокръвно? Не знам какво ти е мнението за секса, но май си вдигнала летвата много високо. Освен това, каквото и да има между мен и Ева... е, то си е между мен и нея. — Докато тя не ми разкаже после, помисли си Клеър. — Все едно, не това исках да кажа. Убедих я. Това е всичко.

Убедил. Добре. Настроението, в което Клеър остави Ева, не вдъхваше големи надежди...

После Клеър се сети за гласовете, които ѝ шептяха в алеята, и за нейното сляпо и глупаво усещане за безопасност, което всъщност я водеше в капан. Може ли Майкъл да прави това? Би ли го направил?

— Ти не си... — Тя посочи с пръст слепоочието си.

— Какво?

— Не си ѝ промил мозъка? Както те могат.

Той не отговори. Продължаваше да си играе с одеялото, донесе ѝ възглавница и каза:

— Легни, почини си. До сутринта остават само два часа, а ще ми трябваш.

— О, Боже, Майкъл. Не си го направил! Тя никога няма да ти прости!

— Поне ще е жива да ме мрази по-късно. Почини си. Сериозно говоря.

Тя не възнамеряваше да спи. Съзнанието ѝ бучеше, сякаш джанти стържат по паважа и хвърлят искри във всички посоки. Много енергия изразходваше, но тя не бързаше за никъде. Трябва да измисли нещо. Трябва...

Майкъл започна да свири нещо тихичко, меланхолично, в минорна тоналност, и тя почувства, че се унася...

... И после, без да се усети, заспа.

* * *

Одеялото ѝ миришеше на Шейн.

Клеър се уви в него, за да усети топлината му, и когато се събуди, май повтаряше името му. Чувстваше се добре, отпочинала и в безопасност в прегръдките му. Както се бе чувствала онази нощ, когато се целуваха на дивана... Всичко това бързо изчезна, когато я връхлетяха спомените за събитията от изминалия ден, които ѝ отнеха спокойствието и я изплашиха. Стиснала одеялото, Клеър седна и се огледа. Китарата на Майкъл бе в калъфа, слънцето бе изгряло на хоризонта. Значи той пак бе изчезнал и те с Ева... те с Ева бяха сами.

— Добре — прошепна тя. — Време е да се захващам за работа.

Все още ѝ трябваше някаква успешна стратегия да измъкне Шейн от клетката на Площада на Основателя. Което означаваше проучване... Може би инспектор Хес можеше да ѝ каже нещо за броя на пазачите и къде са позиционирани. Очевидно имаше някакъв охранителен план, който да предпазва от такива човешки неудачници като нея, но всяка охранителна система може да се пробие, нали? Поне така бе чувала. Може би Ева знае нещо, което да ѝ е от помощ.

Ако не се бе захванала с нещо самоубийствено тази сутрин. Клеър си помисли с копнеж за горещ душ, реши, че това може да почака, и влезе в кухнята да сложи кафе. Ева сигурно не бе щастлива, но без кофеин щеше да е направо нещастна. Изчака да стане кафето, напълни голяма черна чаша и го занесе на горния етаж. Ключът за вратата ѝ висеше на кукичка, с бележка, залепена за него. Почеркът на Майкъл. В бележката пишеше: Не ѝ разрешавай да напуска къщата. Подразбираще се, естествено, че и Клеър трябва да остане там.

И дума не можеше да става за това. Последните часове от живота на Шейн изтичаха и кой знае какво му се случваше сега. Сети се за свирепия гняв на Оливър, за безразличието на Амели и стомахът я сви. Грабна ключа, завъртя го в ключалката и отвори вратата на спалнята на Ева.

Ева седеше на края на леглото напълно облечена и гримирана, в цялото великолепие на зомби. Бе вързала косата си на две опашки и много внимателно се бе гримирала. Приличаше на страшна порцеланова кукла.

На вбесена страшна порцеланова кукла. От онези, които те ръгат с ножове и за които правят филми на ужасите.

— Кафе? — предложи Клеър тихо. Ева я погледна за миг, взе кафето, стана, излезе от стаята и тръгна към стълбите. — О, Боже!

Докато Клеър стигне до долния етаж, Ева вече стоеше в средата на дневната и погледът ѝ се рееше в пространството. Бе оставила чашата с кафе и сложила ръце на кръста. Клеър спря с ръка на парапета и наблюдаваше Ева, която бавно се завъртя, сякаш търсеше нещо.

— Знам, че си тук, страхливец такъв — каза тя. — Сега ме чуи, побъркано нечовешко същество. Ако още веднъж ме прецакаш, кълна се, че ще изляза оттук и няма да се върна никога, схващаш ли? Едно за да, две за не.

Сигурно е казал да, защото раменете на Ева се отпуснаха леко. Но все още бе ядосана.

— Не знам кое е по-гадно — да ми играеш вампирски номера, или да ме заключваш в стаята, но и в двата случая ще те смачкам, човече. Това, че си мъртъв, няма да те спаси. Когато се върнеш довечера, ще ти сритам задника.

— Той съжالياва — обади се Клеър. Седна на първото стъпало, когато Ева ѝ отправи гневен поглед. — Той знаеше, че ще се вбесиш, но не можеше... той те обича, Ева. Не можеше да те пусне да излезеш и да те убият.

— Със сигурност знам, че съм над осемнадесет и не съм ничия собственост! — извика Ева и тропна с крак. — Не ме интересува дали съжالياваш, Майкъл. Много трябва да се потрудиш, за да ми се извиниш! Наистина много!

Клеър видя как косата на Ева се развя. Ева затвори очи за миг, като се поклащаше, и задържа устата си отворена.

— Добре — каза тя тихо. — Това е друго.

— Какво? — попита Клеър и скочи на крака.

— Нищо. Хм, съвсем нищо — Ева се прокашля. — Какво стана снощи? Накара ли ги да освободят Шейн?

Гърлото на Клеър се сви от болка. Тя поклати глава и сведе поглед.

— Няма смисъл да ходим там с колове и кръстове — каза тя. — Те ще са подготвени. Трябва ни друг план.

— Ами Джоу? Детектив Хес?

Клеър пак поклати глава.

— Той не може да направи нищо.

— Тогава да отидем да разговаряме с други, които могат — разумно предложи Ева. Тя си взе кафето и го изпи на големи шумни глътки, остави чашата и кимна. — Готова ли си?

— С кого ще се срещнем?

— Може да те изненада, но не съм пропиляла напълно целия си жалък живот в Морганвил. Познавам някои хора. А част от тях са куражлии.

Клеър примигна.

— Хм... добре. Две минути.

Тя хукна към горния етаж, за да си вземе душ и да се преоблече за рекордно най-краткото време в живота си.

9

Напълно логично бе Ева да е ходила на места, които Клеър не познава, но кой знае защо, се изненада от естеството на тези места. Обществена пералня, например. Фотостудио. Всеки път Ева я караше да чака в колата, докато разговаря с някого. Клеър бе почти сигурна, че разговаряше с хора. Но никъде нищо не научи.

Ева се върна в големия си пращен кадилак посърнала и клюмнала в утринната жега.

— Отец Джонатан е в командировка — съобщи тя. — Надявах се да го убедим да говори с кмета, те се разбират.

— Отец Джонатан? В града има свещеник?

Ева кимна.

— Вампирите не се интересуват дали той отслужва литургии, стига да няма кръстове. Даването на причастие е интересно, вампирите следят за хляба и виното. О, забравих и за светената вода. Ако някога го хванат да прави кръст над нещо течно, със сигурност следващата сбирка на паството му ще бъде зад вратите на рая.

Клеър примигна, като се опитваше да проумее смисъла на думите.

— Но той е в командировка. Извън града?

— Заминал е за Ватикана. Специална мисия.

— Във Ватикана знаят за Морганвил?

— Не, глупачке. Когато напусне града, той е като всички други; няма спомени за вампирите. Затова не мисля, че можем да разчитаме отрядът за бързо реагиране на Ватикана да нахлуе и да спаси Шейн, ако това ти се върти в главата.

Тя не си мислеше такива неща, но някак си й действаше успокоително да си представя военизирани свещеници в бронежилетки с кръстове върху тях.

— И сега какво ще правим? Щом не можеш да се свържеш с отец Джонатан?

Ева запали колата. Бяха паркирали на малкия паркинг на фотостудиото, до един огромен контейнер за боклук. Бяха единствената кола, макар че един бял микробус току-що влизаше в паркинга и гумите му изсвистяха, като спря на мястото до тях. Все още бе много рано — преди 9:00 ч. сутринта — и движението по улиците на Морганвил бавно започваше да се оживява. Фотостудиото работеше денонощно — е, Клеър си помисли, че не иска такава работа. Вампирите правят ли си снимки? Какви? Може би номерът е да не гледаш снимките, които излизат от машината, а просто да ги тикаш в плика и да ги даваш... но пък сигурно така правеха и извън Морганвил.

Тя отново погледна часовника.

— Ева! Ами работата ти?

— Мога да си намеря друга.

— Но...

— Клеър, това не беше кой знае колко хубава работа. Спомни си с какво трябваше да се примиря. Спортисти. Тъпанари. Моника.

Ева потегли на заден, за да излезе от паркинга, после натисна спирачките, когато друга кола спря зад нея и ѝ препречи пътя.

— По дяволите! — каза тя и потърси телефона си. Подаде го на Клеър. — Обади се на полицията.

— Защо? — Клеър се извърна да погледне назад, но не успя да види кой кара колата.

Но гледаше в грешната посока. Заплахата не идваше от колата зад тях, а от белия микробус от нейната страна на кадилака и когато започна да набира 911, плъзгащата се врата на микробуса се отвори, някой се протегна и се опита да отвори вратата на Клеър.

Тя бе заключена. Клеър не бе чак такъв идиот. Но само след две секунди това нямаше значение, защото един железен лост удари прозореца зад нея и го разби на хиляди малки блестящи парченца, а Клеър инстинктивно се дръпна напред и сложи ръце на главата си. Тя бе изтървала телефона на пода и трескаво се опитваше да го намери. Ева задъхано ругаеше.

— Измъкни ни оттук! — извика Клеър.

— Не мога! Заклециха ни!

Клеър грабна победоносно телефона, довърши набирането на 911 и натисна бутона за избиране тъкмо когато една ръка се протегна

от задната седалка и блъсна главата ѝ в таблото.

След това някак си нещата се размиха. Спомняше си, че я изведоха от колата. Спомняше си, че Ева крещеше и се съпротивляваше, после утихна.

Спомняше си, че я натикаха в микробуса и вратата се затвори.

Остана ѝ страхотното главоболие, което най-силно усещаше над очите си, когато съзнанието ѝ се проясни и тя си спомни микробуса. Бе го виждала и преди. Бе се возила в него.

Както и преди, Дженифър шофираше, а Моника и Джина седяха отзад. Джина я държеше. Момичетата изглеждаха възбудени. Пощурели. Това не бе добре.

— Ева — прошепна Клеър.

Моника се наведе по-близо.

— Коя, откачалката ли? Не е тук.

— Какво направихте с нея?

— Малко я порязахме, нищо сериозно — каза Моника. — Ти трябва да се тревожиш за себе си, Клеър. Татко искаше да ти предадем съобщение.

— Кой?

— Татко. Какво, вие нямате ли си татковци? Или просто не знаете кой пич е донорът на сперма? — Моника се изхили подигравателно. Тя бе облечена в плътно прилепнали дънки, оранжева блузка и изглеждаше бляскава като излязла от списание. — О, не се притеснявай, мишко такава. Стой мирна и няма да пострадаш.

Джина силно ощипа Клеър. Клеър изпищя, а Моника се ухили в отговор.

— Е — добави тя, — може би само малко. Но издръжливо маце като теб може да го понесе, нали, гений?

Джина отново ощипа Клеър, но тя стисна зъби и този път успя само да изскимти. Беше по-лесно, тъй като сега очакваше болката. Джина се разочарова. Може би трябваше да креци с всичка сила, за да си спести старанието на Джина да влага повече усърдие...

— Вие сте ни следили — каза Клеър. Повръщаше ѝ се, вероятно от удара в таблото, но бе силно разтревожена за Ева. Леко порязване. Моника не бе от хората, които вършат нещата половинчато.

— Виждате ли? Казах ви, че е гений, нали? — Моника седеше, кръстосала крака, на една от тапицираните с кожа седалки,

разположени от двете страни на микробуса. Бе обула хубави обувки с платформа, които отиваха на оранжевата блузка, и оглеждаше ноктите си, лакирани също в оранжево, за да провери дали не ги е повредила. — Знаеш ли какво, генийче? Права си. Следях ви. Виждаш ли, исках да те вкарам тук тихичко, но не, ти и онази приятелка зомби трябваше да усложните нещата. Защо не си на занятия, между другото? Това не противоречи ли на твоето верую да не бягаш от час?

Клеър се опита да седне. Джина погледна Моника, която кимна. Клеър се дръпна от Джина и притисна гърба си към плъзгащата се врата на микробуса. Разтри мястото, което я смъдеше от щипането на Джина.

— Заради Шейн — каза тя. — Баща ти иска да ме види заради Шейн, нали?

Моника сви рамене.

— Предполагам. Виж, не обичам Шейн, това не е тайна. Но никога не съм искала сестра му да загине в пожара. Беше някакъв тъп ученически номер, разбираш ли? Нищо особено.

— Нищо особено? — От всичко, което Моника бе казвала, а тя бе казвала потресаващи неща, това май бе най-лошото. — Нищо особено? Едно дете умира, ти унищожаваш цялото им семейство! Не схващаш ли? Майката на Шейн...

— Вината не е моя — Моника изведнъж се ядоса. Не бе свикнала да я обвиняват, предположи Клеър. Може би никой никога не я бе обвинявал, освен Шейн. — Дори и като си е спомнила, ако си бе затваряла устата, всичко щеше да е наред! А Алиса беше нещастен случай!

— Да — каза Клеър. — Сигурна съм, че така нещата звучат по-добре. — Чувстваше се уморена, въпреки че бе поспала и си бе взела душ. Подът на микробуса бе мръсен. — Какво, по дяволите, иска баща ти от мен?

Моника я гледа мълчаливо няколко мига, после каза:

— Той не смята, че Шейн е убил Брандън.

— Майтапиш се.

— Не. Той смята, че е бил бащата на Шейн. — Съвършено начервените устни на Моника се разтеглиха бавно в усмивка. — Искан да кажеш това на бащата на Шейн и да видим какво ще стане. Защото,

ако онзи има някакви бащински чувства, няма да стои и да гледа как синчето му го отнася заради него. В най-буквалния смисъл.

— Значи той иска аз да кажа на бащата на Шейн, че кметът е готов на сделка?

— Животът на Шейн срещу този на баща му — отговори Моника. — Истинският баща не би устоял на такава сделка. Шейн не е важен, но татко иска да приключи с тази работа. Сега.

Стомахът на Клеър се бунтуваше, сякаш бе погълнала червеи.

— Не вярвам. Те никога няма да освободят Шейн! Не и ако Оливър има думата.

Моника сви рамене.

— Просто предавам съобщение. Кажи на Франк каквото си искаш, но ако си умна, ще му кажеш нещо, което да го накара да се предаде. Схващаш ли? Защитата на Амели стига само дотук. Все още можеш да бъдеш наранена. Джина вероятно много ще се зарадва, дори ако после я пошляпнат за наказание.

— Помисли и за приятелката си, която е съвсем сама — включи се Джина. Усмихна се с някаква лигава, налудничава усмивка. — Всичко може да се случи с момичета, които са сами навън в този град. Много лоши неща могат да им се случат.

— Да. Е, Ева би трябвало да го знае — каза Моника. — Я виж кой е брат ѝ.

Главата на Клеър се удари в метал, когато микробусът се раздруса, сякаш мина по релси, и от това в главата ѝ избухна болка, по-силна от предишната.

— И така — продължи Моника, — знаеш какво трябва да направиш, нали? Да отидеш при бащата на Шейн. Да го убедиш да се размени със сина си. Или... ще откриеш наистина колко неприветлив може да е Морганвил.

Клеър си замълча. Предположи, че заради нещата, които ѝ се искаше да каже, можеха да я убият. Независимо дали Моника и Джина щяха по-късно да бъдат наказани, което не я утешаваше особено.

Най-после им кимна рязко и с неохота.

— Да тръгваме! — извика Моника на Дженифър, която направи знак ОК и зави на ъгъла. Клеър се опита да погледне навън, но не разпозна улицата. Бе някъде близо до Студентския град. От дясната ѝ

страна се издигаше часовниковата кула, която бе близо до Университетския център.

Тя успя да се хване за една дръжка, когато Дженифър рязко удари спирачките. Моника нямаше този късмет и се изгърси от седалката, тупна на пода, като крещеше и ругаше.

— По дяволите! Какво бе това, Джен? Да не караш чували с картофи?

Джен не каза нищо. Ръцете ѝ бавно се вдигнаха, все едно казваше „предавам се“.

Вратата зад Клеър се отвори с плъзгане, една грамадна ръка я сграбчи за врата и я издърпа на слънце. Не е вампир, помисли си тя, но това не бе голяма утеха, защото видя, че едрата мускулеста ръка, която се протегна до нея, държи пушка. Разпозна татуировката от сини пламъци, които покриваха почти цялата ръка до китката.

Един от рокерите.

Огледа се и видя още трима, всичките въоръжени, насочили оръжия към микробуса... и после видя бащата на Шейн да се приближава, толкова спокойно, сякаш целият град и всички вампири не го търсеха цяла нощ. Той дори изглеждаше отпочинал.

— Моника Морел — каза той. — Слез! Виж какъв късмет.

Моника замръзна на мястото си, като се държеше за една кожена ръкохватка. Тя погледна пушките, погледна Джина, която бе коленичила с вдигнати ръце, а после погледна безпомощно и Клеър.

Страхуваше се. Моника — лудата, странната, хубавата Моника, всъщност се страхуваше.

— Баща ми...

— По-късно ще говорим за него — отсече Франк. — Смъкни си сладкия задник от колата, Моника. Не ме карай да идвам и да те свалям.

Тя се отдръпна по-навътре в микробуса. Бащата на Шейн се ухили и смигна на двама от рокерите да влязат в микробуса. Единият сграбчи Джина за косата, измъкна я навън и я просна на улицата.

Другият сграбчи Моника, която се съпротивляваше и плюеше, и я завърза с белезници за кожената ръкохватка в задната част на колата. Удивена, тя престана да се съпротивлява.

— Но...

— Знаех, че ще направиш тъкмо обратното на това, което ти казвам — поясни Франк. — Най-лесният начин да те задържа в микробуса, бе да ти кажа да слезеш. — Той отвори вратата откъм шофьора и насочи пистолет в лицето на Дженифър. — Ти не ми трябваш. Вън!

Дженифър бързо се измъкна навън с вдигнати ръце, а Франк я бутна към рокерите. Тя седна на бордюра до Джина и я прегърна. Странно, Клеър никога не бе смятала, че тези двете са приятелки, а че са просто от антуража на Моника. Но сега ѝ се сториха... истински. И действително изплашени.

— Ти — бащата на Шейн се обърна направо към Клеър. — Качвай се отзад.

— Но...

Единият от рокерите насочи пистолет към главата ѝ. Тя преглътна и влезе в микробуса, като седна на мястото, от което Моника преди малко бе паднала. Бащата на Шейн се качи след нея, после и цялата банда потни рокери. Единият се настани на мястото на шофьора и микробусът потегли.

Не им отне и минута, прецени Клеър. По това време в Морганвил вероятно никой не ги бе видял. Улиците бяха пуссти.

Тя погледна към Моника, която отвърна на погледа ѝ, и за пръв път си помисли, че наистина разбира какво чувства Моника, защото и тя чувстваше същото.

А това бе много лошо.

* * *

Микробусът направи много завой и Клеър опита да намери лесен начин да се добере до телефона си, който бе в джоба на дънките. Бе изпуснала телефона на Ева в колата, когато Моника ѝ удари главата в таблото... Успя да вкара пръсти в джоба си, някак небрежно, и докосна металния панел на телефона. Само трябва да набера 911, помисли си тя. Ева вероятно вече е съобщила за отвличането, ако е в състояние да говори. Те могат да проследят клетъчен телефон, нали? Чрез джипиеса или нещо такова.

Сякаш прочел мислите ѝ, бащата на Шейн се приближи до нея, изправи я и я опипа. Направи го бързо, не се размотаваше като някакъв дърт перверзник, и откри телефона в джоба ѝ. Взе ѝ го. Моника отново крещеше и се опитваше да ритне, защото един от рокерите последва примера на Франк. Макар че, помисли си Клеър, той по-скоро опипва Моника, а не я претърсва. Все пак и рокерът откри телефон и отвори вратата на микробуса, за да ги изхвърли на улицата.

— Прегази ги! — извика той на шофьора, който направи обратен завой и се върна по пътя. Клеър не чу пукането, но си помисли, че телефоните им вече просто бяха малки парченца електроника.

Завоите и люшкането продължиха. Клеър стоеше с наведена глава и трескаво мислеше. Нямаше как да уведоми някого, но Ева можеше. Инспектор Хес, инспектор Лоу? Може би щяха да се притекат на помощ.

А може би Амели ще изпрати своите хора да осигурят защитата ѝ? Точно сега това би било разкошно.

— Хей — каза Моника на бащата на Шейн. — Тъп ход, задник такъв. Баща ми ще изпрати всички ченгета на Морганвил след вас след секунди. Никога няма да успеете да се измъкнете, а пипнат ли ви, ще ви хвърлят в толкова дълбока дупка, че канализацията ще ви се стори рай. Не ме докосвай, прасе такова! — Моника се изви, за да се освободи от опипващите я ръце на рокера до нея, който просто се хилеше и показваше златните си зъби.

— Не я закачай — нареди бащата на Шейн. — Ние не сме животни. — Клеър се зачуди откъде изведнъж се появи този синдром на „благородния рицар“, защото в Стъклената къща той бе готов да остави приятелчетата си да правят каквото си пожелаят с нея и Ева. — Вземи ѝ гривната.

— Какво? Не. НЕ! Тя не може да се свали, знаеш това!

Рокерът се пресегна и извади малки клещи от чантичката на колана си. Клеър ахна ужасена, когато рокерът сграбчи ръката на Моника. О, Боже, помисли си тя, ще отреже ръката ѝ...

Но той просто сръза металната гривна, дръпна я от китката ѝ и я хвърли на бащата на Шейн. Моника го изгледа свирепо, разтреперана, и го зашлеви силно. Онзи замахна, за да ѝ отвърне на плесницата.

— Остави — каза бащата на Шейн.

Той гледаше гривната. От външната страна, разбира се, бе изобразен символът. Клеър не можеше да го разчете, но се досети, че е символът на Брандън, а сега, когато бе мъртъв, тя се зачуди кой ли е поел неговите задължения по защитата. Може би Оливър...

От вътрешната страна бе гравирано пълното име на Моника: Моника Елън Морел. Бащата на Шейн изсумтя доволно.

— Искаш ли и един пръст? — попита рокерът, като потракваше с ножицата. — Не ми представлява трудност.

— Мисля, че това ще предаде посланието ни — каза бащата на Шейн. — Хайде да изчезваме, Кени. Побързай.

Онзи, който караше — Кени, сега поне Клеър знаеше името на един от тях, — кимна. Той бе висок, слаб, с дълга черна коса и синя бандана. Кожената му жилетка бе щампована на гърба с голо момиче на мотоциклет „Харли“ и се съчетаваше с татуировките, които Клеър виждаше по ръката му. Кени сръчно управляваше микробуса из обърканите улици и завои на Морганвил, като караше бързо, но не опасно бързо и после изведнъж... мрак.

Кени включи фаровете. Намираха се в някакъв бетонен тунел, който служеше за отводняване при бури, достатъчно голям, за да се скрие микробусът, пък и тунелът се спускаше под доста стръмен ъгъл в тъмното. Клеър с мъка дишаше. Тя не обичаше затворени или пък тъмни пространства. Сети се колко изплашена бе, когато преди няколко дни я затвориха в скрития килер в Стъклената къща. Не, изобщо не ѝ харесваше. Хич не ѝ харесваше.

— Къде ни водите? — попита тя. Искаше да прозвучи твърдо, но просто прозвуча, каквато си беше: изплашено шестнадесетгодишно момиче, което се опитва да прояви смелост. Чудесно.

Франк Колинс, който се държеше за една от кожените ръкохватки, я погледна със странно изражение, което тя реши, че наподобява уважение.

— Не те водим никъде — каза той. — Трябва да предадеш съобщение. — И той ѝ даде срязаната гривна на Моника. — Кажи на кмета, че ако не разбере, че са пуснали сина ми утре преди зазоряване, хубавата госпожичка тук ще разбере какво означава пожар. Хубава факла сме си намерили.

Тя не харесваше Моника. Всъщност почти я мразеше и си мислеше, че Морганвил би бил по-хубаво място, ако Моника просто...

изчезне. Но никой не заслужава това, за което той говореше.

— Не можете да го направите — каза тя. — Не можете. — Но като огледа ухилените, изпотени мъжаги с него, разбра, че може да направи дори и нещо по-лошо. Шейн бе прав. Баща му е луд.

— Кени скоро ще спре до една стълба — продължи Франк. — Клеър, искам да излезеш от микробуса, да се качиш по стълбата и да отвориш решетката. Ще се озовеш точно пред общината на Морганвил. Отиваш при първото ченге, което срещнеш, и му казваш, че искаш да се видиш с кмета относно Франк Колинс. Кажи му, че Франк Колинс държи дъщеря му в плен и тя ще плати за живота, който вече е отнела, а да не говорим за този, който те искат да отнемат. Разбра ли?

Клеър кимна вдървено. В ръцете си усещаше гривната на Моника студена и тежка.

— И още нещо — додаде Франк. — Трябва да им обясниш колко съм сериозен. И трябва да си убедителна, защото, ако не получа вест от кмета преди зазоряване, ще използваме тези клещи, за да му изпратим други послания. А гривните ѝ свършиха.

Микробусът рязко спря и Франк отвори плъзгащата се врата.

— Излизай! — каза той. — Гледай да се справиш, Клеър. Ти също искаш да спасиш сина ми, нали?

Той не каза нищо за спасяването на Моника, забеляза тя. Съвсем нищо.

Моника я погледна — вече не бе толкова изискана и блестяща. Изглеждаше дребна и уязвима, сама с всичките тези мъже в микробуса. Клеър се поколеба, после стана от мястото си и се вкопчи в една кожена ръкохватка, за да се закрепи. Чувстваше коленете си омекнали.

— Това е лудост — каза тя. — Дръж се. Ще доведе помощ.

В очите на Моника проблеснаха сълзи.

— Благодаря — отвърна тя тихо. — Кажи на баща ми... — Не довърши, но пое дълбоко въздух. Сълзите ѝ изчезнаха и отправи към Клеър идиотска усмивка. — Кажи на баща ми, че ако нещо ми се случи, може лично теб да държи отговорна.

Вратата се затръшна между тях и микробусът отпраши в мрака. Клеър се радваше, че вече се бе хванала за стълбата, защото светлините бързо се отдалечиха и тя остана в мрака, толкова непрогледен, горещ и мръсен, че ѝ се искаше да се свие на топка.

Но започна да се катери, като пипнешком налучкваше хлъзгавите стъпала на стълбата и очакваше всеки миг нещо... нещо със зъби... да ѝ скочи на гърба. Вампирите живеят тук, нали? Или поне използват тези тунели като пътища. Тя винаги се бе чудила как се придвижват през деня. Това не бяха отводнителни тунели от канализацията, а служеха за отводняване само при буря и бяха много големи. И тъй като Морганвил не бе място, което често се наводнява, сигурно, откакто са построени, водата в тях никога не бе достигала повече от глезен дълбочина.

Клеър продължаваше да се изкачва и когато присви очи, видя слаби проблясъци дневна светлина. Над главата ѝ имаше решетка, покрита с някакъв защитен материал, за да не прониква в тунела слънчева светлина. Тя се закрепил за стълбата, хвана се с лявата ръка за една от железните пръчки, а с дясната се опита да повдигне решетката.

Горещото тексаско слънце я заля с топла и лепкава жега, Клеър въздъхна и погледна нагоре с благодарност. След като няколко пъти пое дълбоко дъх, тя стъпи едно стъпало по-нагоре и отмести решетката, за да излезе.

Стоеше пред кметството на Морганвил, точно както бе казал бащата на Шейн, което за нещастие не бе на Площада на Основателя. Бе някаква огромна готическа крепост, цялата от грубо изрязани плочи червен пясъчник, а хората влизаха и излизаха по работа или пък завеждаха някакви документи. Просто си вършеха ежедневните дела, каквото и да означава това в Морганвил.

Тя се изгърколи на тревата и остана просната на земята, като дишаше тежко. Няколко лица се наведоха над нея и закриха слънцето. Едно от тях имаше униформена полицейска шапка.

— Здравейте — каза Клеър и си направи сянка с ръка. — Трябва да говоря с кмета. Кажете му, че имам информация за дъщеря му и за Франк Колинс.

* * *

Кметът бе сменил костюма, който носеше, когато предишната вечер затвори Шейн в клетката. Сега бе облякъл зелена риза за голф с черни панталони и маратонки. Много шик. Беше в коридора и

говореше по мобилния, изглеждаше напрегнат и ядосан. Двама от най-добрите полицаи на Морганвил — тя не познаваше никой от тях — преведоха Клеър край него и я заведоха в кабинета му. Настаниха я в голям, червен кожен фотьойл. Когато попита за инспектор Хес или Лоу, не получи отговор. Никой дори не показа, че е чувал имената им.

На Клеър леко ѝ се виеше свят. Не си спомняше откога не бе яла и светът започваше да придобива някакъв сюрреалистичен размазан вид, а това не бе добър знак. Щеше пак да ѝ прилошее от този стрес, липса на сън и храна.

Дръж се, Клеър. Представяй си, че зубриш за изпит. Веднъж не бе спала три дни, докато се готвеше за теста SAT, и освен чипс и кола не бе яла почти нищо. Можеше да се справи.

— Заповядай — чу глас до себе си и огромна мъжка ръка ѝ подаде червена кутийка кока-кола. — Добре ще ти се отрази нещо за пиене.

Клеър вдигна поглед. Беше Ричард, братът на Моника, който бе полицай. Готиният. Изглеждаше уморен и разтревожен. Той придърпа още един стол до нея и се наведе, опрял лакти в коленете си. Клеър се зае с колата, отвори я и отпи няколко големи глътки от леденото, сладко питие.

— Отвлекли са сестра ми — каза той. — Ти знаеш, нали?

Клеър кимна и преглътна.

— Аз бях там. Бях в микробуса.

— Точно затова исках да разговарям с теб, преди да се видиш с баща ми — обясни Ричард. — Ти си била в микробуса с Дженифър, Джина и Моника.

Клеър пак кимна.

— Нека те попитам тогава. Как ги уведоми?

Тя примигна.

— Как какво?

— Как планирахте акцията? Каква беше системата? SMS ли изпрати? Знаеш, че можем да получим тези данни, Клеър. Или пък подмами сестра ми в някакъв капан?

— Не знам за какво...

Ричард я погледна, тя млъкна, защото този път погледът му не бе дружелюбен. Изобщо не бе дружелюбен.

— Сестра ми е откачена, това си го знам. Но все пак ми е сестра. В този град никой не се закача с член от семейство Морел. А който го стори — дори и да са цяла тайфа, — си плаща. Схващаш ли? Така че, каквото и да знаеш, каквито и да са отношенията ти с тези нарушители, най-добре бързо да си признаеш или започваме разследване. И, Клеър, ще е много бърз и жесток процес.

Тя обгърна кутийката кола с две ръце и разтреперана я вдигна към устата си, за да отпие, после каза:

— Не ги заведох аз при сестра ти. Сестра ти отвлече мен. Направо от паркинга на фотостудиото. Попитай Ева. О, Боже... Ева... Джина я поряза. Тя добре ли е?

Ричард се намръщи.

— Ева е добре.

От думите му изпита известно облекчение.

— Ами Джина и Дженифър?

— Също са добре. Те съобщиха за отвличането. Джина каза... — Той се замисли, после много бавно каза: — Джина каза много неща. Но трябваше да се сетя с кого разговарям. Ако някой в Морганвил е по-луд от сестра ми, това е Джина.

Нямаше как да не се съгласи с него.

— Мъжете, които взеха микробуса...

— Бащата на Шейн — прекъсна я Ричард. — Това вече го знаем. Къде е той сега?

— Не знам. Кълна се! Той ме остави в канала за отводняване и ми каза да се изкача по стълбата и да говоря с баща ти. Затова съм тук.

— Остави хлапето на мира, Ричард. — Кметът Морел влезе, затръшна вратата на кабинета зад себе си и се втренчи в двамата полицаи, които пазеха. — Вие, вълн! Ако синът ми не може да се справи с някаква шестнадесетгодишна хлапачка, ще си получи заслуженото.

Те бързо излязоха. Клеър остави кутийката с кола на масата, а кметът се отпусна в големия си кожен фотьойл. Той вече не изглеждаше така самодоволен, както когато беше на Площада на Основателя, но определено бе ядосан.

— Ти — рязко каза той. — Говори. Започвай!

Тя започна и от устата ѝ се изля поток от думи. Бащата на Шейн отвлякъл микробуса и изхвърлил Джина и Дженифър. Унищожил

телефоните им. Заплашил Моника и изпратил Клеър като посланик на съдбата.

— Той не се шегува — завърши тя. — Искам да кажа, че съм го виждала в действие. Не се страхува да наранява хората и определено не харесва Моника.

— О, и изведнъж ти се превръщаш в най-добрата ѝ приятелка? Я стига, моля ти се. Ти я мразиш и в червата и сигурно си имаш причини — каза Ричард. Той стана и закрочи из стаята. — Виж, татко, остави на мен тази работа. Ще открия онези мъже. Ако изпратим всички мъже и вампири по улиците...

— Снощи го направихме, сине. Въпросните мъже ходят на места, където не можем да ги проследим. — Зачервените очи на кмета отново се спряха върху нея. Изпука с кокалчетата на пръстите си. Ръцете му бяха големи, като тези на сина му. Силни ръце. — Оливър иска това да приключи. Исква да продължи по план, довечера да изгори момчето и да ги накара да се покажат. Планът не е лош. Тяхното е блъфиране.

— Мислиш, че Франк Колинс блъфира? — попита Ричард.

— Не — отговори кметът. — Мисля, че ще постъпи, както заплашва, дори и по-зле, отколкото можем да си представим. Но това, което иска Оливър...

— И ще го оставиш да го направи? Ами Моника?

— Оливър не знае, че са я хванали. Когато му кажа...

— Татко — каза Ричард. — Това е Оливър. Не му пука и ти го знаеш. Допустими загуби. Но за мен не е допустимо, и за теб също не бива да е така.

Баща и син размениха погледи, Ричард поклати глава и продължи да се разхожда.

— Трябва да намерим начин да си я върнем. Някакъв начин.

— Ти! — Кметът посочи Клеър с дебелия си пръст. — Разкажи ми отново всичко. Всичко. Всяка подробност, независимо колко дребна е. Започни от когато за пръв път си видяла тези мъже.

Клеър отвори уста да отговори, но се спря навреме. Недей, идиотка такава! Не можеш да им кажеш истината! Заради истината със сигурност ще опекаат Шейн... Не бе добър лъжец, знаеше го, а и много време изтече, докато подреди нещата в главата си и се опита да подбере откъде да започне и какво от цялата история да разкаже...

— Мисля... видях някои от тях, когато нахлуха в къщата — каза тя предпазливо. — Знаете, че извикахме полицията за нахлуване у дома? И после видях...

Тя замръзна и затвори очи. Бе видяла нещо важно. Много важно. Какво ли бе? Нещо, свързано с бащата на Шейн...

— Започни с микробуса — каза Ричард и прекъсна опита ѝ да се рови в спомените си. Тя надлежно разказа всичко отново и после пак, като отговаряше на всички въпроси много бързо. Главата я болеше въпреки освежаващата кола, и гърлото я болеше. Трябваше ѝ сън, искаше да се увие в одеяла и да плаче, докато изпадне в кома. Оливър иска да продължи по план и да изгори хлапето довечера. Не. Не могат да позволят това, не могат...

Но несъмнено можеха.

— Хайде да започнем пак — каза Ричард. — От начало.

Отчаяна, тя избухна в сълзи.

* * *

Минаха часове, докато свършат с нея. Никой не предложи да я закарат вкъщи.

Клеър се прибра пеша, като изпитваше усещането, сякаш се носи като призрак. Добра се до дома, без да ѝ се случи нищо. Все още беше светло, което бе добре, но улиците изглеждаха неестествено тихи и пусти. Очевидно бяха пуснали предупреждение, предположи тя. Хората вървяха с наведени глави и се надяваха бурята да отминe.

Когато Клеър затръшна вратата, Ева се спусна по стъпалата, хукна към нея и я прегърна толкова силно, че дъхът ѝ спря.

— Кучка! — каза тя. — Не мога да повярвам, че така ми изкара акъла. О, Боже, Клеър. Можеш ли да повярваш, че онези тъпанари в полицейския участък дори не ми взеха показания? А аз даже имах рана! Истинска рана с кръв и тем подобни! Ти как се измъкна? Моника нарани ли те?

Ева не знаеше. В полицейския участък не ѝ бяха казали.

— Бащата на Шейн спря микробуса — рече Клеър. — Той взе Моника за заложница.

За миг и двете не помръднаха, а после Ева радостно извика и вдигна ръка за поздрав. Клеър просто я гледаше, а Ева компенсира отказа ѝ, като започна сама да си пляска с ръце над главата.

— Дааа! — каза тя и се впусна в щур танц на победата. — Чудесен избор на откачалка!

— Хей! — извика Клеър и Ева спря радостния си триумф. Беше глупаво, но Клеър се ядоса. Знаеше, че Ева е права, знаеше, че няма причина да се надява, че Моника повече няма да е такава огромна досадница, но... — Бащата на Шейн ще я изгори, ако те извършат екзекуцията. Той носеше факла.

Веселието изчезна от изражението на Ева.

— О — каза тя. — Е... все пак. Не че не си го е изпросила. Кармата е кучка, аз също.

— Оливър се опитва да ги накара да убият Шейн тази вечер. Нямаме време, Ева. Вече не знам какво да правя.

Това изцяло изтри самодоволството на Ева. Тя също не знаеше. Облиза устни и каза:

— Все още има време. Нека проведе няколко телефонни разговора. А ти трябва да хапнеш малко и да поспиш.

— Не мога да спя.

— Е, но можеш да ядеш, нали?

Можеше, пък и се оказа, че трябва. Светът бе придобил сив цвят, а главата я болеше. Хотдог — обикновен, без горчица, — чипс и бутилка вода решиха част от проблема, макар да не премахнаха болката в сърцето ѝ или тежкото чувство, което нямаше нищо общо с глада. Какво ще правим?

Ева бе на телефона, обаждаше се на разни хора. Клеър се отпусна на дивана, легна и се сви под одеялото. То още миришеше на парфюма на Шейн.

Сигурно е спала известно време, а когато се събуди, имаше чувството, че някой е натиснал някакъв бутон или пък е прошепнал в ухото ѝ: Събуди се! Защото моментално седна, сърцето ѝ препускаше, а умът ѝ се опитваше да го догони. В къщата бе тихо, освен обичайните скърцания и пропуквания, които старите къщи издават. Сухи листа шумоляха от вятъра навън.

Отне ѝ секунда да осъзнае, че не вижда дървото, което хвърляше сянка на прозореца, защото е тъмно.

— Не! — Тя скочи от дивана и се втурна да търси часовник. Точно от това се боеше. Нямахше затъмнение или внезапни неочаквани аномалии в нормалната продължителност на деня. Просто бе тъмно, защото бе нощ.

Бе спала с часове. Часове. А Ева не я бе събудила. Всъщност дори не бе сигурна дали Ева е все още в къщата.

— Майкъл! — Клеър обикаляше от стая в стая, но той не се виждаше никъде. — Майкъл! Ева! Къде сте?

Бяха в стаята на Майкъл. Той отвори вратата, полугол, с разтворена риза, а дънките му се бяха смъкнали и се виждаха гърдите и коремът, които Клеър нямахше как да не забележи... а Ева се бе свила на леглото под завивките.

Майкъл бързо излезе, като си закопчаваше ризата.

— Ти си будна!

— Да. — Клеър потисна изблика си на гняв. — Ако сте свършили с чукането, може би ще поговорим за това, че Шейн ще умре тази вечер.

Майкъл леко наведе глава и се взря в очите ѝ.

— Няма да ходиш там, Клеър — каза той категорично. — Няма! Мислиш ли, че аз не помня? Че не ме интересува? Мамка му. Какво, мислиш, прави цял ден Ева, докато ти...

— Спа? Да, заспах! Можехте да ме събудите!

Той пристъпи напред. Тя отстъпи крачка, после втора, защото погледът му... изобщо не бе обичайният поглед на Майкъл.

— За да седиш и да се тормозиш? — попита той тихо. — Стига толкова, Клеър. Трябваше да поспиш. Оставих те да поспиш. Преживей го.

— И какъв е блестящият план, който измислихте, докато спях? Какъв е, Майкъл? Какво, по дяволите, ще правим сега?

— Не знам — каза той и цялото му самообладание изведнъж рухна. — Не знам! — Това беше вик и той излезе от дълбините на душата му. Клеър отстъпи още веднъж и усети, че я облива ледена вълна. — Какво искаш да направя, Клеър? Какво?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Нещо — прошепна тя. — Боже, моля те. Каквото и да е.

Майкъл я хвана и я прегърна. Тя се отпусна в ръцете му, трепереше, уж не плачеше... но не съвсем... Обзе ги някаква

безнадеждност, сякаш се носеха свободно по течението и земя не се виждаше.

Сякаш бяха изгубени. Напълно изгубени.

Клеър подсмръкна, отдръпна се и тогава видя Ева да стои на вратата и да ги наблюдава. Това, което тя си мислеше, не бе нищо добро и Клеър не би искала да го види отново.

— Ева...

— Както и да е... — каза Ева тихо. — Има един вампир, който би могъл да ни помогне. Ако го открием и го накараме да се съгласи. Той може да отиде на Площада на Основателя без проблем. Дори би се съгласил да отвори клетката на Шейн, ако успеем да отвлечем вниманието.

Майкъл се обърна към нея:

— Ева — той поне не прозвуча виновно. Но бе разтревожен. — Не! Вече говорихме за това.

— Майкъл, това е единственото нещо, което можем да направим. Знам, че е така. Но ако изобщо се решим, трябва да действваме сега.

— Кой вампир? — попита Клеър.

— Казва се Сам — отвърна Майкъл, — и ще прозвучи странно, но той ми е дядо.

— Сам? Той е... твоят... твоят...

— Дядо. Да, знам. И мен ме вбесява. Цял живот ме е вбесявало.

Клеър трябваше бързо да седне.

* * *

Когато се съвзе, тя разказа на Ева и Майкъл как се бе натъкнала на Сам в „Комън Граундс“. За подаръка, който Сам се опита да ѝ предаде за Ева.

— Аз не го взех — каза тя. — Не знаех... е, просто не изглеждаше редно.

— Напълно правилно — отговори Майкъл.

Ева не го гледаше.

— Сам е готин — каза тя.

— Мислех, че мразиш вампирите.

— Мразя ги! Но... мисля, че ако има класация за най-мразен вампир, той със сигурност ще е на последно място. Винаги изглежда толкова самотен — каза Ева. — Идваше в „Комън Граундс“ почти всяка вечер и говореше с часове. Просто говореше. Оливър все го дебнеше като ястреб, но той никога не направи нещо, никога не заплаши някого. Не е като Брандън. Всъщност аз понякога се чудех...

— Чудеше се какво?

— Дали Сам не стоеше там, за да наблюдава Брандън. Може би и Оливър, макар че тогава не го знаех. Търсеше...

— Нас, останалите? — Майкъл кимна бавно. — Не знам колко е вярно, защото аз винаги съм го отбягвал, но в семейството постоянно се говореше, че Сам бил добър, преди да се промени. А той е най-младият сред тях. Той най-много прилича... ами, на нас.

Ева се бе приближила до тъмния прозорец и гледаше навън, с ръце зад гърба.

— Знаеш ли нещо друго за него? Семейни тайни, искам да кажа?

— Че се е борил с вампирите и е спечелил.

— Спечелил? Той е един от тях! Какво точно означава спечелил?

Майкъл поклати глава, отиде зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. Целуна я нежно по тила.

— Не знам, Ева. Просто ти казвам какво съм чул. Изтръгнал е някакво съгласие от вампирите. И то, защото Амели го обичала.

— Да, обичала го е достатъчно, за да го убие и да го превърне в кръвосмучещ злодей — каза Ева мрачно. — Колко мило! Романтиката не е мъртва. О, чакай. Мъртва е.

Тя се отскубна от Майкъл и отиде в кухнята. Майкъл мълчаливо погледна Клеър. Тя сви рамене.

Когато слязоха долу, видяха, че Ева прави сандвичи с леберкез и сирене. Клеър погълна един на шест хапки, после си взе втори. Другите двама я гледаха.

— Какво? — попита тя. — Прегладняла съм. Честно.

— Хапни си — каза Майкъл. — Аз мразя леберкез. Освен това няма как да умра от глад.

Ева изсумтя.

— За тебе направих с печено говеждо, гений. — Тя му подаде един. — Така че продължавай. За пръв път чувам от теб да разказваш

историята на Сам. Какво му е толкова специалното, че да е последният вампир?

— Наистина не знам — каза Майкъл. — Единственото, което майка ми е казвала, е това, което току-що ви разказах. Работата е там, че Сам никога не се е разбирал с вампирите. Амели не обича да ѝ напомнят за слабостите ѝ, а той бил като неонов надпис. Нея наистина я е било грижа за него. Но го отрязала — това чух последно, не иска да го вижда и не иска да говори с него. Той се навърта повече около хората, отколкото около другите вампири.

— И затова казах, че той може да ни помогне — обясни Ева. — Или поне ще иска да ни изслуша. Плюс е, че е от семейството.

— Къде можем да го открием? — Клеър погледна към Майкъл, после към Ева, после отново към Майкъл. — В „Комън Граундс“ ли?

— За теб е забранена зона — каза Ева. — Хес ми разказа какво се е случило между теб и Оливър.

— Какво се е случило? — измърмори Майкъл, докато дъвчеше сандвича си. — Аз защо не знам? Боже, имах нужда от това. Страхотен вкус.

Ева направи гримаса.

— Да, голямо умение е нужно за сандвичи. Мисля да започна да преподавам. Междувременно, да се върнем на темата. Клеър няма да се доближава до „Комън Граундс“. Аз командвам. Ако някой ще ходи, това съм аз.

— Не! — отсече Майкъл.

Ева го загледа свирепо.

— Този разговор вече го водихме — каза тя. — Ти може да си адски секси, искам да кажа, много мъртъв и много секси, но няма да ми нареждаш какво да правя. Разбра ли? И да не ми промиваш мозъка, или кълна се, ще си събера партакешите и ще се изнеса!

Клеър бутна назад стола си, отиде до безжичния телефон, сложен на плота, и набра номера от визитката, която бе залепена с магнитче на хладилника. Четири позвънявания и весел глас отговори от другия край, като ѝ съобщи, че се е свързала с „Комън Граундс“.

— Здравсти — каза Клеър. — Мога ли да говоря със Сам, моля?

— Сам? Момент. — Телефонът глухо изтропа, а до Клеър достигна шумът от кафенето — наливането на мляко, разговорите на хората, обичайното оживление на препълнено кафене. Тя почака, като

потропваше нетърпеливо с крак, когато гласът отново се чу в слушалката. — Съжалявам. Няма го тази вечер. Мисля, че е отишъл на партито.

— Парти?

— Знаете, онова парти за зомбита? Епсилон Епсилон Капа.

— Благодаря — каза Клеър. Затвори телефона и се обърна към Майкъл и Ева, които я гледаха с изумление. Показа им телефона. — Силата на технологиите. Възползвайте се.

— Ти го откри.

— Без да ходя в „Комън Граундс“ — подчерта Клеър. — Той е на парти в Студентския град. Големият купон на братството. Онова... — тя спря. Усети някакъв хлад, после ѝ стана горещо. — Онова, на което бях поканена. Нещо като среща. Там трябваше да се видя с онова момче, Йън Джеймсън.

— Познай — каза Ева. — И двете отиваме. Време е да се маскираме като мъртви, Клеър.

— Като какво?

Ева я гледаше критично, докато тя дъвчеше сандвича.

— Размер първи, може би втори, нали? Имам някои неща, които ще ти станат.

— Аз няма да се маскирам!

— Аз не създавам правилата, но всички знаят, че не можеш да отидеш на „Танцът на мъртвите момичета“, без да положиш усилия. Освен това ще си голяма сладурана като мъничко готическо момиченце.

Майкъл гледаше смръщено и двете.

— Не — рече за пореден път. — Твърде опасно е да сте навън през нощта без придружител.

— Е, придружителите свършиха. Мисля, че снощи Клеър умори инспектор Хес, а аз няма просто да седя и да чакам, Майкъл. Знаеш това. — Ева се втренчи в него, но омекна, когато той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. — Без промиване на мозъка. Ти обеща.

— Обещах — съгласи се той. — Няма да се повтори.

— Много си готин, когато се тревожиш, но това е просто купон, там ще има много хора. Безопасно е. — Ева твърдо устоя на погледа му. — По-безопасно е, отколкото за Шейн, който чака да умре в онази клетка. Освен ако не си се отказал от него.

Майкъл пусна ръката ѝ и се отдалечи. Излезе от кухнята.

— Предполагам, не — каза Ева тихо. — Добре. Клеър, трябва да открием какви са плановете за екзекуцията. За кога са я насрочили.

— Аз ще го направя — каза Клеър и набра номера от друга визитка. Беше личният номер на инспектор Хес, онзи, който той с молив написа на гърба на визитката. Телефонът иззвъня четири пъти, преди той да вдигне. Звучеше сънен и изтощен.

— Сър? Клеър е. Клеър Денвърс. Съжалявам, че ви събудих...

— Не спях — каза той и се прозя. — Клеър, каквото и да си мислиш, недей. Остани си вкъщи, заключи вратата и се покрый. Сериозно говоря.

— Да, сър — излъга тя. — Просто исках да знам... говори се, че екзекуцията е отложена?

— Кметът каза не — рече Хес. — Той каза, че иска съдебен процес и призова бащата на Шейн да се предаде. Прилича ми на безизходно положение. Той е хванал Шейн, бащата на Шейн е хванал Моника. Никой не иска да отстъпи.

— Кога...?

— Преди изгрев-слънце. В пет сутринта — отговори Хес. — Всичко ще свърши преди зазоряване. За Моника също, ако бащата на Шейн не блъфира.

— Той не блъфира — рече Клеър вцепенено. — О, Боже! Нямаме много време.

— По-добре е от това, което Оливър искаше: да извършат екзекуцията по залез-слънце тази вечер. Кметът отказа, но само в рамките на законната отсрочка. Няма да има отлагане на екзекуцията в последната минута. — Хес се размърда, столът му изскърца. — Клеър, трябва да се подготвиш. Няма да стане чудо, никой няма да си промени мнението. Той ще умре. Съжалявам, но така стоят нещата.

Нямаше сили да спори с него, защото дълбоко в себе си знаеше, че е прав.

— Благодаря — прошепна тя. — Сега трябва да вървя.

— Клеър, не се опитвай. Ще те убият.

— Довиждане, инспекторе.

Тя затвори, остави телефона на плота и се подготви за битка. Когато вдигна поглед, Ева я гледаше с блестящи странни очи.

— Добре — примири се Клеър. — Ако трябва да съм зомби, ще съм зомби.

Ева се усмихна.

— Най-готиното зомби.

* * *

Никога през живота си Клеър не се бе гримирала толкова силно, дори и на Все светии.

— Ти се гримираш така всеки ден? — попита тя, когато Ева се отдръпна да я погледне критично, като държеше четчицата за грим. — Чувствам се странно.

— Свиква се. Затвори очи. Време е за пудра.

Клеър се подчини и почувства лекото докосване на четчицата за пудра, докато тя се плъзгаше по лицето ѝ. Едва се сдържа да не кихне.

— Добре. А сега очите — каза Ева. — Стой мирна.

Продължи така известно време. Клеър седеше пасивно, а Ева прилагаше черна магия. Клеър не знаеше как изглежда. Нямаше огледало, а и нямаше желание да види какво ѝ се случва. Чувстваше се, сякаш губи самоличността си, макар че бе глупаво. Как изглеждаш, не отразява същността ти. Всъщност винаги бе смятала така.

Накрая Ева се отдръпна, огледа я и кимна.

— Дрехи — построи тя. Самата Ева бе облякла черен корсет, черна пола и огърлица от черепа с подходящи обеци. Черно червило. — Да действаме!

Клеър свали дънките и тениската си с огромно нежелание, после седна, за да обуе черния чорапогащник, който имаше шарки с черепа и тя не можеше да разбере дали са отпред, или отзад.

— Къде намираш тези дрехи? — попита тя.

— По интернет. Черепите са отзад.

След приключението с чорапогащника, черната кожена пола до коленете, по която потракваха ципове и верижки, бе лесна работа. Бе ѝ студено на краката и ги чувстваше голи. Не бе обличала пола... от кога ли? Май, откакто бе на дванадесет. Не харесваше полите.

Горната част беше нещо черно и мрежесто, еластично и тясно, прозрачно, с щамповани черен череп и кости.

— Няма начин — каза тя. — Това е прозрачно!

— Това се носи над потниче, гений — каза Ева и ѝ хвърли черна копринена дрешка. Клеър я нахлузи през глава, после се напъха в прилепналата ризка с черепа.

— Внимавай за грима! — предупреди я Ева. — Добре, изглеждаш чудесно. Отлично. Готова ли си да хвърлиш поглед?

Не бе готова, но Ева сякаш не забеляза. Заведе я в банята, светна лампата и сложи ръка на рамото на Клеър.

— Воала! — каза Ева.

О, Боже, помисли си Клеър. Не мога да повярвам, че правя това.

Приличаше на кльощава по-малка сестра на Ева. Същинска по-малка откачалка в процес на обучение.

Е, поне ще пасне на атмосферата и ако някой я търси, никога няма да я разпознае. Тя самата не можеше да се познае. И някак си подозираше, че в интернет ще се появят снимки.

Клеър въздъхна.

— Да вървим!

* * *

Ева влезе с черния кадилак в Студентския град и го паркира на местата за преподаватели — отявлено нарушение, но пък на Ева не ѝ пукаше за глобите за паркиране в Студентски град. Това бе най-близкият паркинг до общежитието на братството. Толкова близко всъщност, че Клеър виждаше ярките светлини от всеки прозорец, чуваше думкането на баса, което се усещаше дори в колата.

— Леле! — каза Ева. — Тая година направо са се престарали. Готините от ЕЕК.

Около къщата имаше гробище — наклонени надгробни плочи, големи страшни гробници и някои разрушени статуи по паметниците. Имаше и зомбита — или, както Клеър предположи — гости на купона, които вървяха, залитайки, и пародираха Нощта на живите мъртви пред фотоапаратите на приятелите си.

Приглушеният рев от купона се чуваше дори през затворените прозорци на колата.

— Не се отделяй от мен — каза Ева. — Да намерим Сам, става ли? Влизаме и излизаме.

— Влизаме и излизаме — кимна Клеър.

Те слязоха и изминаха на бегом разстоянието до гробището.

Отблизо видяха, че надгробните камъни са или от гума, или от стиропор, а гробницата беше маскиран склад, но изглеждаше чудесно. Ръце на зомбита се протягаха от боклука. Добро хрумване, помисли си Клеър. Тя се приближи до една ръка, която се обърна и я сграбчи за глезена. Клеър изпищя и отскочи назад, блъсна се в Ева и тя я задържа.

— Боже, момчета, пораснете — каза Ева и се наведе да погледне на земята. — Къде сте?

— Тук сме! — повдигна се капак, покрит с чим, и едно момче от братството с идиотски вид, което държеше някаква табела, си подаде главата. — Хм, съжалявам. Шегувах се. Трябва...

— Да опипваш момичетата и да им надничаш под полите. Браво! — Ева се изправи и почисти коленете си от прахта. — Продължавай.

Той се ухили и тръшна капака след себе си. Ръката му се появи през дупката на земята.

— Леле! — каза Клеър. — Колко от тях са там? Под земята?

— Само кандидатите — обясни Ева. — Хайде. Ако Сам е тук, той сигурно разговаря с хората. Обича да говори.

Ако Сам говореше и някой можеше да го чуе, Клеър просто не си представяше как става това. Музиката дънеше толкова силно, че я усещаше като физически вълни, които разтърсват тялото ѝ, и трябваше да потисне желанието да си запуши ушите. Ева бе сплела косата на Клеър на малки плитчици и нямаше как да скрие ушите си с коса, за да не чува музиката.

— Трябват ми тапи за уши! — извика тя в ухото на Ева. Ева направи мимика: Какво каза? — Няма значение!

Общежитието на братството Епсилон Епсилон Капа бе претърпкано. Клеър подозираше, че винаги е пълно, но този път бе нещо страшно — пластмасови чаши бяха разпилени наоколо, килимите бяха подгизнали от напитки, един стол бе счупен в ъгъла, пияни спяха на дивана. А бяха едва във фойето. Две момчета застанаха на пътя им и протегнаха ръце като жест: не си и помисляйте да влезете. Бяха огромни, мускулести мъжаги, гримирани с бяла боя и носеха черни тениски, на които бе написано НЕЖИВА ОХРАНА.

— Покани? — извика единият. Клеър и Ева се спогледаха.

— Йън Джеймсън ме покани! — изкрещя тя в отговор. — Йън Джеймсън!

Охраната имаше списък. Те провериха и кимнаха.

— На горния етаж! — извика единият. — Последната врата вляво!

Тя не възнамеряваше да търси Йън, но все пак кимна. С Ева се промъкнаха между двамата от охраната, застанали твърде близо един до друг, и се присъединиха към най-щурия купон, който Клеър бе виждала през целия си живот.

Не че имаше богат опит, но бе доста сигурна, че Парис Хилтън би определила купона като щур. Въпреки факта, че алкохолът бе забранен в Студентския град, тя бе също така сигурна, че пуншът, който се разливаше от големите купи, беше с алкохол (в него плуваха отрязани ръце, очни ябълки и разни гадни пластмасови части, а цветът му беше кървавочервен). На много от участниците вече издайнически им личеше, че са фиркани — спъваха се, смееха се твърде силно, ръкомахаха. Разливаха питиета върху себе си, върху другите, но това очевидно не ги притесняваше, защото нали затова бяха зомбита! Не бяха просто откачалки. Всички имаха бял грим и си бяха сложили някакви гумени, отвратителни маски (носеха ги предимно момчетата).

В голямата стая имаше нещо като дансинг, хората се натискаха един в друг и се поклащаха. Клеър се изправи на вратата, смразена от внезапен ужас. Изглеждаше, сякаш стаята бе пълна с мъртви хора. Дори по-лошо — мъртви, пияни и възбудени.

— Хайде! — извика Ева нетърпеливо и я сграбчи за ръката. Смеси се с тълпата без колебание, като въртеше глава и се оглеждаше.

— Поне е с рижа коса! — Всички на купона носеха черни перуки или си бяха боядисали косите като Ева. Косата на Клеър бе временно почернена с някакъв спрей, за който Ева я бе уверила, че лесно се отмива. Клеър се опита да се опази от ненужно докосване в телата на другите, но опитите ѝ бяха безполезни. Беше в непосредствена близост до огромна компания момчета, а това не ѝ се бе случвало досега.

Една ръка се промъкна под полата ѝ, докато минаваше през тълпата. Тя извика и подскочи, след което се забърза. Друг пък я шляпна по дупето.

— По-бързо! — извика тя на Ева, която бе забавила темпото, за да се ориентира. — Боже, тук не се диша!

— Насам!

Клеър се чувстваше омърсена — не само защото я опипваха, което продължаваше да се случва, но и защото се отъркваше в потта на другите, докато Ева с мъка успя да ги изведе на едно малко по-празно местенце в другия край на стаята, до стълбите. Там сигурно бе мястото за тези, които не танцуват. Имаше няколко срамежливи момичета, маскирани в готически дрешки, които стояха скупчени заедно за утеха и (Клеър подозираше) за защита. Изпита съчувствие към тях.

— Як купон! — извика силно Ева, за да надвие думкащия ритъм на музиката. — Да можех и аз да се впусна!

— Сам вижда ли се някъде?

— Не! Няма го тук! Хайде да проверим в другите стаи!

След суматохата в големия салон, кухнята изглеждаше като малък кабинет, макар че и тя бе претъпкана с хора, които разговаряха високо и бурно жестикулираха. Тук имаше още купи с пунш, което вбесяваше Клеър. Тя бе жадна, но сега не бе моментът да прибавя и напиване към проблемите си. Залогът бе твърде висок.

Ушите ѝ още кънтяха. Тук поне имаше място и можеше да диша. Клеър инстинктивно потърси мобилния си телефон, сети се, че колелата на белия микробус го бяха смачкали, и изруга тихо.

— Колко е часът? — попита тя Ева, която на свой ред погледна черния си часовник (украсен, разбира се, с черепи).

— Десет — каза тя. — Знам. Трябва да побързаме.

Някой сграбчи Клеър за ръката, тя се отдръпна изплашена, но после го позна под грима — Йън, момчето, което ѝ бе казало за купона. Онова, чието име бяха използвали, за да влязат.

— Клеър? — запита той. — Леле. Изглеждаш страхотно!

Сега не изглеждаше толкова идиотски, но бе по-нервен, с щръкнала черна коса и гримиран като вампир. Клеър разтревожено се зачуди колко ли истински вампири се бяха смесили с гостите тази вечер. Не бе приятна мисъл.

— О, здравей, Йън! — Ева оглеждаше стаята, но когато Клеър я погледна, тя поклати глава и посочи, че отива в другата стая. Клеър я помоли с поглед да не ходи, но тежкият грим вероятно скри отчаянието ѝ.

— Радвам се, че дойде — каза Йън. Той не трябваше да повишава глас, за да го чуят във врявата, просто гласът му си бе такъв, пък и тук не бе чак такава шумотевица. — Да ти донеса ли малко пунш?

— Има ли нещо, което не е...?

— Да, добре. Какво ще кажеш за вода?

— Вода звучи чудесно. — Къде, по дяволите, е Ева? Тя се бе скрила зад две високи момчета и Клеър не я виждаше. Почувства се сама и много уязвима, стоеше там с фалшивите си готически дрешки и, Боже, от този грим я сърбеше. Как го понася Ева? Клеър искаше да си вземе душ, искаше да си почисти лицето, да си облече обикновени дънки и тениска и никога вече да не се впуска в приключения.

Шейн. Мисли за Шейн. Усети неловко чувство за вина, че е престанала да мисли за него дори и за минута.

Йън се върна с бутилка вода, която вече бе отворена.

— Заповядай — каза той и й я подаде. Той също пиеше вода, а не пунш. — Щуро, нали?

— Щуро — съгласи се тя. В град, пълен с вампири, това бе най-щурата идея, която можеше да хрумне някому — да събере група пияни, възбудени колежанчета на място, където и вампирите можеха да се смесят с тълпата. — Видя ли къде отиде приятелката ми?

— Момичета — въздъхна Йън. — Все ходят на групички. Да, отиде в библиотеката. Хайде.

Клеър отпи малко вода, докато вървеше след него. Стъпваше внимателно, като прескочи краката на няколко души, които бяха решили, че подът в кухнята е добро място да седнат и да си побъбрят. И, о, Боже, какво правеше оная двойка в ъгъла? Страните й пламнаха под грима, тя бързо отмести поглед и го насочи към врата на Йън. Бе пропуснал едно местенце при гримирането. Там кожата бе розова.

В следващата стая също имаше хора, но не колкото в кухнята, а в сравнение със стаята за танци направо си бе пусто. Библиотека бе силно казано. Имаше книги, но не толкова, колкото Клеър предполагаше, и повечето бяха стари учебници. Някои от гостите си играеха, като драскаха по книгите с черни маркери и химикали и се забавляваха с резултатите.

От Ева нямаше и следа.

— Ха! — каза Йън. — Чакай. — Той отиде да пита друго момче, по-високо, облечено в наполовина разкопчана копринена черна риза, за да се виждат силните му мускулисти гърди. Забави се малко. Клеър отпи още вода, благодарна за влагата, защото дори в библиотеката бе голяма жега, и едва не си обърса лицето, но навреме се сети, че трябва да внимава с грима.

И в тази стая нямаше и следа от Сам. Докато Йън разговаряше, Клеър отиде при едно от момичетата, които драскаха книгите. Изглеждаше й някак позната — май бяха заедно в курса по химия? Анна някоя си?

— Здравей, Анна. — Май бе познала името й, защото момичето вдигна поглед. — Виждала ли си Сам? Рижа коса, може би е облечен с кафяво кожено яке...? — Макар че в тази жега сигурно му се е наложило да го свали. — Сини очи.

— О, да, Сам. Той е някъде на горния етаж. — Анна се върна към драскането на книгите, като рисуваше дяволи с вили. Горния етаж. Клеър трябваше да се качи на горния етаж, но по-важно бе бързо да намери Ева.

Йън се върна.

— Тя се е качила на горния етаж — каза той. — Търси някакво момче на име Сам, нали?

— Да — каза Клеър. — Имаш ли нещо против, ако...?

— Не, разбира се, ще дойда с теб. — Той погледа празната бутилка в ръцете на Клеър. — Искаш ли още вода?

Тя кимна. Той грабна една бутилка от кофата с лед и й я подаде. Тя отвори капачката и пое живителна глътка, докато Йън я водеше по стълбите.

Жегата я правеше бавна и разсеяна. Искаше да си наплиска лицето със студена вода, но отново навреме се сети за грима. Тъп грим.

Стъпалата сякаш продължаваха безкрай и всичко приличаше на танц в минирано поле. Хора седяха на почти всяко стъпало, някои разговаряха, други сами си мърмореха, трети пушеха трева. О, Боже! Трябваше бързо да се махне оттук.

Площадката на горния етаж й се стори райски широко място. Клеър се хвана за перилата и вдиша дълбоко няколко пъти. Йън се върна да я вземе.

— Добре ли си? — попита той. Тя кимна. — Не знам в коя стая е. Трябва да го търсим.

Тя го последва. Той отвори първата врата по коридора и застанала зад него, Клеър видя десетина души да разговарят разгорещено. Те вкупом погледнаха към Йън, сякаш му казваха: изчезвай! — и той затвори вратата. Клеър разбра, че всичките бяха вампири.

Сам го нямаше, но имайки предвид какво й бе казал той самият и какво бе чула от Майкъл и от Ева, това бе естествено. Той ще се навърта около хората, нали? Вампирите не искаха да общуват с него.

— Грешна стая — ненужно поясни Йън и тръгна към следващата. Тя не виждаше през рамото му, но той набързо затвори вратата. — Много грешна стая. Съжалявам.

В коридора имаше около десет врати, но те не отвориха всичките. На Клеър леко й се виеше свят, всъщност чувстваше се замаяна. Вероятно от жегата. Отпи вода от бутилката, но от това само й се повдигна. Когато Йън отвори четвъртата врата, тя каза:

— Не ми е добре.

Йън се усмихна и отвърна:

— Е, бързо стана. — И я натика в стаята. — Мислех, че ще трябва по-усилено да те свалям, но ти си лесна.

В стаята имаше още три момчета. Тя не познаваше никой... не, чакай, единият изглеждаше познат.

Оня тъпанар от университетското кафене, който се държа много гадно с Ева. Тя се обърна към Йън смутена, но той заключваше вратата.

Коленете й омекнаха, главата й се завъртя. Нещо не бе наред. Нещо никак, ама никак не беше наред... а тя не бе пила нищо, бе внимавала...

Е, не бе внимавала достатъчно. Първата бутилка вода, която й донесе, бе отворена.

Глупаво, Клеър. Глупаво, глупаво, глупаво! А той изглеждаше толкова мил.

— Не искаш да направиш това — каза тя и отстъпи, но друго момче се протегна към нея. Нямаше много място. Това бе нечия спалня, в която мястото бе запълнено от легло, скрин и полуотворени шкафчета. В ъгъла бе струпано мръсно пране. О, Боже! С ужас се сети,

че Ева няма представа къде е, че няма телефон и дори ако се разпищи, при тая силна музика никой няма да я чуе или пък да се разтревожи.

Тя си спомни какво направи Ева в онази ужасна вечер, когато рокерът се бе вмъкнал в стаята ѝ. Трябва ти оръжие. Да, но Ева бе по-голяма и по-едра и тогава не бе дрогирана...

Почти се спъна в бейзболна бухалка, която се подаваше под леглото, грабна я и зае несигурна поза за батиране.

— Не ме докосвай! — каза тя и се разпищя колкото сила има. — Ева! ЕВА! Помощ!

Замахна напосоки към Йън, който пристъпваше към нея, но той лесно избегна удара. Тя обърна бухалката и го цапна с дебелия край, и този път той не успя да се наведе. Улучи го право в устата, потече му кръв и той залитна назад.

— Кучка такава! — изрева той и изплю кръв. — О, ще ми платиш за това.

— Спри! — каза тъпанарят от бара, който се бе облегал на вратата и бе скръстил ръце. — Нали сложи цялата доза в бутилката? И тя я изпи?

Йън кимна. Той измъкна един чорап от купчината пране и го притисна към устата и носа си. Хубаво. Тя се надяваше чорапът да е мръсен. И да е от крак на спортист.

— Значи трябва само да изчакаме още няколко минути — отбеляза тъпанарят. — Тя няма къде да отиде, освен да легне. — Плесна длан с приятелите си за поздрав. Йън продължи да я гледа свирепо. Всички бяха между нея и вратата. Имаше прозорец, но той бе на втория етаж, а тя не можеше да се държи на краката си, камо ли да се катери. Клеър стискаше бухалката с изтръпналите си ръце и в ъгълчетата на очите ѝ заблестяха искри. Всичко изглеждаше размазано. Почувства как я обгръщат горещи вълни, а после — леденостудени. Майкъл? Майкъл тук ли е? Не, Майкъл не можеше да напуска къщата...

Не усети как се свлече и седна на пода. Още държеше бухалката в ръце, но бе уморена, много уморена и ѝ беше лошо и горещо...

Някой натисна дръжката на вратата. Клеър събра остатъка от силите си и изкрещя:

— Помощ! Извикайте помощ! Ева!

Като се ухили на Клеър с разкъравените си зъби, Йън каза:

— Някой си търси място за чукане. Не се тревожи, малката. Няма да ти сторим нищо лошо. Пък и няма да си спомняш нищо.

Тя се престори, че ѝ е по-зле, отколкото се чувстваше в действителност (макар че наистина бе зле) и като измърмори нещо, бавно затвори очи.

— Ето това е — каза тъпанарят от кафенето. — Загуби съзнание. Сложете я на леглото.

Тя никога не бе изпадала в такава ситуация, но се опитваше да си представи как би постъпила Ева. Остави бухалката да се изплъзне леко и да падне в скута ѝ, до крака, сякаш ѝ бе натежала твърде много (не съвсем, но достатъчно).

И когато Йън се приближи да я сграбчи, тя го цапардоса с колкото сила можа да събере. Улучи го там, където най-много боли, и Йън се преви на две с висок бездиханен писък.

Клеър с мъка се изправи на крака и остана права. Бе се подпряла на стената, имаше късмет, че е в ъгъла, където стените не ѝ позволяваха да се катурне. Ръцете ѝ трепереха и момчетата щяха да забележат това, ако се опиташе да вдигне бухалката, затова тя уж небрежно потупваше с нея по крака си.

— Някой иска ли? — попита тя. — Няма много да ви нараня.

Това си бе чисто представление и те само трябваше да изчакат. Тъпанарят от кафенето добре знаеше това и тя усещаше как наркотикът — какво, ли по дяволите, бе изпила? — отнема концентрацията ѝ, силите ѝ, прави я бавна, глупава и лесна плячка.

Шейн, помисли си тя и се насили да остане права още малко. Шейн има нужда от мен. Няма да позволя това да се случи.

— Блъфираш — каза тъпанарят и заобиколи леглото. Клеър замахна към него, не улучи и удари бухалката в дървото толкова силно, че зъбите ѝ изтракаха.

Той грабна бухалката и лесно я изтръгна от ръцете ѝ. Подхвърли я на едно от момчетата, което я хвана с една ръка.

— Това — каза той — бе наистина глупаво. Можеше да бъде лесно и хубаво, знаеш, нали?

— Имам защитата на Амели — отговори Клеър.

Той я сграбчи за гърлото, хвана я за яката на черната ѝ риза с щамповани черепи и я повлече напред. Краката ѝ се огънаха, когато се опита да се дръпне.

— Не ме интересува. Не съм от този тъп град. Никой от нас не е оттук. Моника каза, че така трябва да постъпим, за да избегнем тъпите правила, каквито и да са те. Която и да е Амели, може да ме цуне отзад. След като и ти го направиш.

Вратата към коридора издаде някакъв глух, металически звук и бавно се отвори. Клеър примигна и се опита да фокусира погледа си, защото там имаше някой. Не, двама. Единият беше с рижа коса. Нямаше ли нещо за някаква рижа коса... о, да. Сам имаше рижа коса. Вампирът Сам. Самият Сам. Дядото на Майкъл, колко странно!

Вратата вече нямаше брава отвън. Вътрешната ѝ част тупна глухо на килима и се изтърколи под леглото.

— Клеър! — О, това бе Ева. — О, Боже...

— Извинявай — каза Сам, — но какво каза за Амели?

Тъпанарят от кафенето пусна ризата на Клеър и тя се свлече до стената. Опипа наоколо за нещо, което можеше да използва като оръжие, но намери само още мръсни чорапи, които не бяха на купа за пране. Това очевидно бе смешно. Тя се изкикоти и подпря глава на стената, за да отпусне врата си. Вратът я болеше.

— Казах Амели да ме цуне отзад, Рижко. И какво ще направиш? Ще ме усмъртиш с поглед ли?

Сам просто си стоеше там. Клеър не забелязваше нещо в него да се променя, но изведнъж стаята стана... студена.

— Не прави това — каза Сам. — Ева, вземи приятелката си.

— Да, Ева, влез, имаме голямо, хубаво легло! — Йън се изкикоти. — Чувам, че знаеш как да се забавляваш. — Той хвърли на пода изцапания с кръв чорап, който държеше на носа си, и се приготви да сграбчи Ева, ако влезе вътре. Сам погледна за миг захвърления чорап, взе го, изви го и изцеди кръвта в шепата на ръката си.

После я облиза. Бавно. Като местеше поглед от момче на момче.

— Казах да не го правите — прошепна той.

Клеър усети как главата ѝ жужи, като голям пчелен кошер. О, ще припадна, това бе гадно.

— По дяволите! — прошепна Йън и бързо отстъпи. — Ти си откачен, човече!

— Понякога — съгласи се Сам. — Ева, иди я вземи. Никой няма да те докосне.

Ева внимателно мина край него, отиде бързо при Клеър, прегърна я и отново я изправи.

— Можеш ли да вървиш?

— Не съвсем — каза Клеър и се опита да не повърне. Обливаха я ту горещи, ту студени вълни, постоянно ѝ се повдигаше, всичко ѝ се струваше размазано и забавно, дори и ужасът в очите на Ева.

Не бе забавно обаче, когато тъпанарят от кафенето се опита да сграбчи Ева.

Той се хвърли през леглото и се протегна към китката на Ева, Клеър бе много замаяна, за да схване защо го прави, може би се надяваше да я използва като щит срещу Сам. Но каквото и да бе намислил, решението се оказа лошо.

Сам се придвижи за миг и докато Клеър примигне, тъпанарят от кафенето бе притиснат към стената, с широко отворени очи, и гледаше в лицето на Сам на около десетина сантиметра разстояние.

— Аз казах — прошепна Сам — никой да не я докосва. Глух ли си?

Клеър не видя, но си помисли, че вероятно му е показал зъбите си, защото тъпанарят от кафенето изскимтя като бито куче.

Другите момчета се отдръпнаха от пътя на Ева, без дори да се опитат да я спрат.

— Моника — каза Клеър. — Мисля, че е била Моника. Тя е накарала Йън да ме покани.

— Какво?

— Моника го е накарала да ме покани. Тя им е казала да направят това.

— Кучка! Добре, вземам си думите назад. Заслужава да я подпалят.

— Не! — възрази тихо Клеър. — Никой не заслужава това. Никой.

— Чудесно. Света Клеър, която винаги предлага и другата буза да я ударят. Виж, дръж се. Трябва да се махнем отгук. Сам! Хайде! Остави ги!

Сам не бе склонен да слуша.

— Обноски, момчета — каза той. — Струва ми се, че никой не ви е учил на обноски. Време е да получите добър урок, преди някой друг да пострада.

— Хей, човече... — Йън бе вдигнал ръце и се предаваше. — Сериозно. Просто се забавлявахме. Нямаше да я нараним. Не е нужно да се държиш като Чарлс Бронсън^[1]. Дори не сме я докоснали. Виж. Тя си е с дрехите.

— Не се и опитвайте — Сам продължи да гледа тъпанаря от кафенето, който вече не изглеждаше такъв хищник, а все повече приличаше на уплашено дете, изправено пред големия, лош вълк. — Аз харесвам тези момичета. Не харесвам теб. Направи си сметката. Смятай се за излишен.

— Сам! — гласът на Ева прозвуча силно и решително. — Стига си се правил на мъжкар и герой. Ние дойдохме тук, за да те открием. Хайде да се махаме и да поговорим.

— Няма да си тръгна — каза Сам, а погледът му бе прикован върху момчето, което бе хванал. — Не и докато тази принцеса от Дисни не се извини или не си загуби главата, едно от двете.

— Сам! Дойдохме да поговорим за нещо важно, а не за принцесата от Дисни!

За миг Клеър си помисли, че каквото и да каже Ева, няма да повлияе на Сам, но тогава го видя да се усмихва — не бе хубава усмивка — и пусна тъпанаря от кафенето, който се свлече на пода.

— Добре — каза той. — Представи си, че те измъчват ужасно. Непременно си помисли за всички начини, по които можех да те нараня, защото, ако чуя, че нещо подобно се е случило, искам да знаеш какво те очаква.

Тъпанарят от кафенето кимна разтреперан и като продължаваше да се подпира на стената, се придвижи към другите от компанията.

Сам се обърна към момичетата, приближи се и леко докосна Клеър по рамото.

— Добре ли си?

Клеър кимна и главата ѝ клюмна. Това бе грешка; тя едва не се катурна, а Ева събра всичките си сили, за да я задържи изправена на крака.

Когато успя да отвори очи и да се съсредоточи отново, Сам бе отишъл до вратата.

— Какво? — попита Ева. — И между другото, запречил си изхода.

— Шшт — тихо каза Сам и те едва го чуха в силния и безмилостен ритъм на музиката.

После Клеър чу писъците.

За секунда Сам изчезна от вратата. Ева излезе в коридора, като наведе глава да погледне през перилата. Клеър също погледна.

Долу цареше хаос, но не щастливият хаос на танците. Пищящи, бутачи се групички хора, които отчаяно запушваха изходите от голямата стая, всички облечени в черно, с бели лица, тук-там имаше петна от кръв...

Кръв. Имаше кръв.

Сам хвана Ева и Клеър за раменете, завъртя ги и ги натика обратно в стаята. Погледна към Йън, който все още се бе свил до стената.

— Ти. Нулева положителна. Колко изхода има?

— Какво?... О, по дяволите, ама ти току-що ме нарече с кръвната ми група?

— Колко изхода?

— Стълбите! Трябва да поемете по стълбите!

Сам тихо изруга, отиде до килера и рязко го отвори. Той бе голям и пълен с боклуци. Тикна Клеър и Ева вътре и остави вратата отворена.

— Вие — обърна се той към четирите момчета. — Ако искате да останете живи, влизайте вътре. Ако докоснете момчетата, ще ви убия. Знаете, че говоря сериозно, нали?

— Да — тихо отговори Йън. — С пръст няма да ги пипнем. Какво става? Някаква престрелка ли?

— Да — каза Сам. — Нещо такова. Влизай.

Момчетата се напъхаха в килера. Ева издърпа Клеър към най-отдалечения ъгъл, като избута встрани купчина вонящи обувки и я остави да седне. Клекна до нея, готова за действие, и загледа момчетата. Те останаха на разстояние.

Сам затръшна вратата.

Настъпи мрак.

— Какво, по дяволите, става? — попита тъпанарят от кафенето. Гласът му трепереше.

— Има пострадали хора — каза Ева напрегнато. — Може и ти да пострадаш, ако не млъкнеш.

— Но...

— Млъкни, по дяволите!

Последва мълчание. На долния етаж музиката още дънеше, но писъците се чуваха по-силно. На Клеър отново ѝ прималя, но положи огромно усилие и стисна здраво ръката на Ева.

— Всичко е наред — прошепна Ева. — Добре си. Много съжалявам.

— Аз се оправях — каза Клеър. Всъщност се изненада, че това бе вярно. — Благодаря, че ме спаси.

— Аз само открих Сам. Той те намери — Ева спря. — Добре, кой ме докосва?

Писклив мъжки глас се чу от мрака:

— О, по дяволите! Извинявай!

— Хубаво е, че се извиняваш.

Мълчанието в мрака бе напрегнато.

После Клеър чу тежки стъпки по коридора.

— Тихо — прошепна Ева. Нямаше нужда да го казва, Клеър го усети и знаеше, че всички го усещат. Навън се случваше нещо лошо, нещо много по-лошо от четири възбудени, глупави и жестоки момчета.

Тя почувства, че някой я докосва с ръка. Едно от момчетата — не знаеше кое точно, дали не бе Йън? — се свлече по стената до нея.

Тя хвана ръката и я стисна. Той също тихичко я стисна.

И Клеър зачака да види дали ще умрат.

[1] Американски актьор, популярен изпълнител на екшън роли.
— Бел.ред. ↑

Крясъците спряха и музиката изведнъж прекъсна. Това бе дори по-лошо. От тишината ѝ стана студено. Клеър решително се опитваше да остане в съзнание. Въздействието на питието бе на пристъпи. Може би щеше да се оправя.

Една дъска на пода изскърца точно до вратата на килера.

Клеър почувства как ръката на момчето, която държеше, потреперя и се притисна по-силно към стената, загледана във вратата на килера, която представляваше голям черен правоъгълник, очертан в топло жълто.

Премина някаква сянка, чу се ръмжене, един мъж с пълно гърло изрева и някакво тяло падна на пода.

После се чу изстрел. Клеър подскочи и усети, че Ева и момчето също подскочиха.

— О, Боже! — прошепна той. Целият трепереше. Клеър си помисли, че единственото добро от дрогирането е, че сърцето ти не бие така учестено в извънредни ситуации. Тя се чувстваше доста спокойна, предвид събитията. Или може би свикваше да е много изплашена.

Чуха се бягащи стъпки. Парапетът в коридора изскърца. От долния етаж се носеха още викове, трополене от стъпки по стълбите, някой хукна надолу... Последва далечен остър звук от сирени.

— Ченгетата — прошепна някой, май беше тъпанарят от кафенето. Той вече не звучеше толкова арогантно. — Ще се оправим. Ще се оправим.

— Да, докато тези двете не ни издадат — промърмори друго момче. — Знаеш, за онова.

— Имаш предвид опита за изнасилване ли? — прошепна яростно Ева. — Боже, чуй се само. Онова нещо. Кажя го, както си е, задник такъв.

— Виж, беше само... съжалявам. Не искахме да я нараним. Ние просто...

— Тя е на шестнадесет, човече.

— Какво?

— Шестнадесет. Така че сега можеш да ми благодариш, че съм ти спестила престоя в затвора, защото опит за изнасилване на непълнолетна е много по-добре от действително изнасилване. Според закона. Моника ли ви насъска?

— Аз... хм... да. Тя каза, че Клеър става и че обича грубата игра. Искаше да е сигурна, че сме я спипали тук.

— Шшшшшт — прошепна Клеър изплашено. Тя чу скърцането на друга дъска. Всички се смълчаха.

Вратата се отвори и вълна от светлина ги заслепи. Клеър присви очи и се загледа в изправения на вратата мъж.

Рижа коса.

— Излизайте — каза Сам. — Бързо.

Момчетата станаха и заизлизаха един след друг. Вече не изглеждаха така арогантни и се скупчиха в ъгъла. Клеър видя, че бе държала за ръка Йън. Той я гледаше по някакъв странен нов начин, сякаш я вижда за първи път.

— Съжалявам за носа ти — каза тя.

Той примигна и рече:

— Не е толкова зле. Виж, Клеър...

— Недей.

— Ще кажете ли на ченгетата? — попита тъпанарят от кафенето.

— Не — отвърна Клеър.

— Глупости! Да — отсече Ева. — Определено да. За да не пробвате пак. Никога. И освен това, ако го направите, ченгетата ще са ви последната грижа. Нали така, Сам?

Сам кимна безмълвно.

— Хайде да се махаме оттук. Клеър, можеш ли да вървиш?

— Мога да опитам.

Но когато се изправи, земята сякаш се изплъзна под краката ѝ, и тя падна в обятията на Ева. Ева я подхвана тромаво, като се опитваше да намери подходящ начин да я придържа, и изведнъж Клеър се озова на четири фута от земята.

О! Сам я бе взел на ръце и я носеше, сякаш бе лека като перце.

— Хей — извика тъпанарят от кафенето. Сам спря по пътя към вратата. — Сериозно говоря, съжалявам. Просто... Моника каза...

— Стига, човече — прекъсна го Йън. — Моника просто подхвърли идеята. А ние я изпълнихме. Нямаме извинение.

— Да — призна тъпанарят от кафенето. — Все едно, човече. Няма да се повтори.

— Но ако се повтори — каза Сам, — няма да занимаваме полицията. Аз ще ви открия.

Всичко се въртеше. Клеър се чувстваше зле, дезориентирана и само фактът, че бе преметнала ръце през силния, хладен врат на Сам, ѝ помагаше да не се понесе по течението на упойващите вещества. Когато отвори очи, видя светлини... общежитието на братството ЕЕК бе потрошено. Мебелите бяха счупени, стените изрисувани, хора лежах по пода...

По някои от тях имаше кръв.

Ева спря и сложи пръстите си на шията на едно момче, маскирано като вампир, включително и с изкуствени зъби. Сините му очи бяха отворени и вторачени в тавана. Не помръдваше.

— Мъртъв е — прошепна тя.

В гърдите му бе забит дървен кол.

— Но... той не е вампир — каза Клеър. — Нали?

— Не ги е интересувано. Приличал е на такъв и сигурно им се е изпречил на пътя — обясни Сам. — В другата стая има двама мъртви вампири. Този е бил грешка.

— В другата стая? — попита Клеър. — Как разбра?

— Просто знам. — Сам прекрачи тялото и премести един счупен диван. Под краката му скърцаше стъкло. Сирените се чуваха все по-близо, закъснели за купона, както обикновено.

— Хората на Франк ли бяха? — попита Ева. — Рокерите?

Сам не отговори, но и не бе нужно. Колко развилнели се антивамписки банди има в Морганвил?

Клеър затвори очи и опря глава на гърдите на Сам, като просто искаше да си почине за секунда.

И... изпадна в безсъзнание.

* * *

Събуди се от шума на гласове и неистова болка в главата. Устата ѝ бе пресъхнала, а езика си усещаше като дебела кифла, покрита с шкурка. Освен това ѝ се гадеше.

Лежеше в своето легло вкъщи.

Клеър стана, изтича в банята, погрижи се първо за гаденето, после се погледна в огледалото. Ужас! По лицето ѝ бе размазан грим, черната очна линия се бе разтекла навсякъде, а боядисаната с черен спрей коса стърчеше на сплъстени кичури.

Клеър пусна душа, свали готическата дегизировка и седна във ваната под силната струя вода. Сапунът на целия свят нямаше да ѝ стигне, но тя опита, като усилено търкаше. Търка, докато кожата я засмъдя.

Замръзна, когато чу да се чука на вратата на банята.

— Клеър? Аз съм, Ева. Добре ли си?

— Да — каза тя. — Добре съм. — Гласът ѝ прозвуча глух и слаб.

Ева сигурно ѝ повярва, защото си тръгна. Клеър съжали, че го направи. Искаше ѝ се да си поговори с някого. Някой да прояви съчувствие към нея. Бях почти...

Най-лошото бе, че тези момчета не бяха чудовища. Всъщност през повечето време си бяха съвсем наред. Как бе възможно това? Как може хората да са и лоши, и в същото време добри? Доброто си е добро, лошото си е лошо, трябва да се прави разлика, нали? Като при вампирите, прошепна част от съзнанието ѝ. Каква бе Амели? Какъв бе Сам? Сам ѝ спаси живота. Към коя група да го причисли?

Не знаеше. Не искаше повече да мисли за това. Клеър седя под леещата се гореща вода известно време, докато не потече хладка, и тя се сети, че вероятно и Ева иска да си вземе душ. По дяволите! Скочи, затвори кранчетата, подсуши се и осъзна, че не си е взела дрехи. Загърна се в хавлията, за да притича набързо до стаята си.

Когато отвори вратата на банята, Майкъл стоеше отвън. Той вдигна поглед, видя, че не е облечена, и се смути.

Обърна се с гръб.

— Иди си вземи дрехи. Трябва да поговорим.

— Колко е часът? — попита тя. Той не отговори и нещо се надигна в стомаха ѝ. — Майкъл? Колко е часът?

— Просто се облечи — каза той. — И слез долу.

Тя се втурна към стаята си, пусна хавлията и грабна малкия си будилник.

Беше четири часът сутринта. След два часа се съмваше.

— Не — прошепна тя. — Не... Бе спала с часове.

Нямаше време за губене. Клеър си облече бельо, дънки, тениска, грабна обувките и чорапите и хукна към стълбите.

Спря на първото стъпало, когато чу гласа на Амели. Амели? В къщата? Защо? Някак си очакваше Сам, не че Майкъл харесва вампири, но той е от семейството, нали? А освен това, Сам изглеждаше свестен. И, разбира се, когато слезе още едно стъпало, видя рижата глава на Сам. Той стоеше в най-отдалечения ъгъл, близо до кухнята, със скръстени ръце.

Амели и Майкъл бяха в средата на стаята.

— Хей! — гласът на Ева, който се чу зад гърба ѝ, я накара да подскочи. Клеър се обърна и я видя, облечена в дебела черна хавлия, с дрехи в ръце. — Ще си взема душ. Кажим им, че ей сега идвам, става ли?

Ева изглеждаше уморена, гримът ѝ се бе изтрил. Клеър се почувства виновна, че използва всичката гореща вода.

— Добре — каза тя и слезе още едно стъпало надолу към дневната. Стъпките на Ева заскърцаха зад нея и вратата на банята се затвори. Водата потече.

Клеър чу Амели да казва:

— ... не мога да го променя. Разбирате ли? Веднъж, след като направиш този избор, няма връщане назад. Свършено е.

Това не звучеше добре. Изобщо не звучеше добре. Клеър все още бе разтреперана и ѝ се гадеше, сякаш бе изпила половин галон от червения пунш на купона, и въобще не се чувстваше във форма отново да се изправи пред Амели. За този ден ѝ стигаше дозата от страх. Може би щеше да изчака Ева.

— Разбирам — отговори Майкъл. — Но вече нямаме голям избор. Не мога да живея повече така, затворен в къщата. Трябва да изляза. Не мога да помогна на Шейн, ако съм затворен тук.

— Може би въобще няма да можеш да помогнеш на Шейн — заяви хладно Амели. — Не бих направила такъв избор заради обичта си към приятел. Може да се окаже лошо и за двама ви.

— Животът е риск, нали? Значи трябва да рискувам. Тя поклати глава.

— Самюел, моля те, поговори с него. Обясни му.

Сам се размърда от мястото си в ъгъла, но не се приближи.

— Тя е права, хлапе. Не знаеш в какво се замесваш. Мислиш, че знаеш, но... не знаеш. Така си добре — жив си, в безопасност си, имаш приятели, които те обичат. Семейство. Стой си вкъщи.

Майкъл се засмя глухо и смехът му прозвуча някак странно.

— Да си остана вкъщи? Боже, какъв избор имам? Тази къща представлява една огромна гробница. Аз не съм жив. Аз съм погребан жив.

Сам поклати и наведе глава, за да избегне погледа на Майкъл.

Амели пристъпи към него.

— Майкъл. Моля те, помисли за какво ме молиш. Трудно е не само за теб, но и за мен. Ако те освободя от къщата, цената ще е ужасна. Ще има безкрайна болка и загуба на много неща, които нито ти, нито аз можем да назовем. Ще се промениш, при това завинаги. Ще живееш и умираш по моя команда, разбираш ли? Ти никога няма да бъдеш получовек, какъвто си сега. Никога вече. — Бавно поклати глава. — Мисля, че ще съжаляваш, а за нас съжалението е като рак. То изпепелява желанието ни за живот.

— Така ли? Как смяташ, че се чувствам затворен тук, когато хората имат нужда от мен? — попита Майкъл. Бе свил юмруци, лицето му бе напрегнато и зачервено. — Станах свидетел как едва не убиха приятелката ми на метър и половина от мен и не можех да направя нищо, защото бе извън къщата. А сега Шейн е съвсем сам някъде навън. По-лошо не може да е, Амели. Повярвай ми. Ако няма да спасиш Шейн, тогава трябва да изпълниш това ми желание. Моля те.

Той молеше Амели, но за какво? Нещо, което тя да направи, за да го освободи? Клеър слезе още едно стъпало, видя, че Сам вдигна поглед и го закова върху нея. Очакваше да каже нещо, но той просто леко ѝ кимна с глава. Предупреждаваше я.

Разколебана, тя се върна в горния край на стълбите. Може би трябва да повика Ева? Не, водата в банята още течеше. Трябваше да изчака. Майкъл нямаше да направи нещо глупаво, нали?

Докато се колебаеше, чу Амели да казва нещо, което не можа съвсем да разбере, освен една дума.

— Вампир.

И чу Майкъл да казва:

— Да.

— Не! — Клеър скочи и хукна надолу с все сила, но преди да успее да стигне края на стълбите, Сам застана в подножието им и впери поглед в нея. Бе застанал на пътя ѝ. Тя погледна над парапета към Майкъл и Амели и видя, че и Майкъл я гледа.

Изглеждаше изплашен, но ѝ се усмихна неуверено, както ѝ се бе усмихнал Шейн от клетката. Опитваше се да изглежда, сякаш няма нищо страшно.

— Всичко е наред, Клеър — каза той. — Знам какво правя. Така трябва да бъде.

— Не, не трябва! — Тя слезе още едно стъпало, като се държеше с две ръце за парапета. Отново ѝ стана горещо и замаяно, но си помисли, че ако ще припада, поне Сам е там и ще я хване. — Майкъл, моля те. Не прави това!

— Оливър се опита да ме превърне във вампир. Но той ме превърна в... — С жест на отвращение Майкъл посочи себе си. — Аз съм полужив, Клеър, и няма връщане назад. Мога да вървя само напред.

На това тя не можеше да отговори нищо, защото бе прав. Във всяко отношение. Не можеше отново да стане нормално момче, а не можеше и да живее затворен тук и безпомощен. Може би щеше да е възможно, ако не бяха хванали Шейн, но сега...

— Майкъл, моля те! — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не искам да се променяш.

— Всеки се променя.

— Не и по този начин — каза Амели. Тя стоеше като Снежна кралица, съвършена, бяла и спокойна, в нея нямаше нищо човешко. — Няма да си мъжът, когото Ева познава, Майкъл. Или когото обича. Ще рискуваш ли и това?

Майкъл пое дълбоко дъх и се обърна към нея:

— Да. Ще рискувам.

Амели остана безмълвна за миг, после кимна.

— Сам — каза тя, — отведи хлапето. Не са нужни свидетели.

— Няма да се махна — каза Клеър.

Прекрасни намерения! Сам изкачи три стъпала, грабна я на ръце и я занесе горе. Клеър опита да се хване за парапета, но пръстите ѝ се изплъзнаха.

— Майкъл! Майкъл, не! Не го прави!

Сам я занесе в стаята ѝ и я сложи на леглото. Преди тя да успее да седне, вече бе излязъл и затваряше вратата.

По-късно, когато размишляваше върху това, Клеър не можеше да каже дали е чула писъка, или го е усетила, но той сякаш разтърси основите на Стъклената къща, отекна в главата ѝ. Тя изстена и запуши с ръце ушите си. Това не спря писъка. Той продължи дълго, болезнен и силен като свирката на локомотив, а Клеър почувства, че нещо я дърпа, сякаш е кукла от парцали и огромно злобно дете ѝ дърпа конците.

И после всичко... спря.

Тя се смъкна от леглото, изтича до вратата и я отвори. Сам не се виждаше. Ева се бе втурнала от банята, стиснала хавлията около мокрото си тяло, а черната ѝ коса бе залепнала по лицето.

— Какво става? — извика тя. — Майкъл? Къде е Майкъл?

Двете момичета си размениха отчаяни погледи и после хукнаха към стълбите.

* * *

Аmeli седеше във фотьойла, който Майкъл обикновено използваше. Изглеждаше изтощена и уморена, с наведена глава. Сам бе клекнал до нея и държеше ръката ѝ, но се изправи, когато Ева и Клеър слязоха задъхани по стълбите.

— Тя си почива — каза той. — Тази задача отнема много енергия, много сила и много воля. Оставете я. Нека се възстанови.

— Къде е Майкъл? — настойчиво попита Ева. Гласът ѝ трепереше. — Какво си сторил на Майкъл, негодник такъв?

— Спокойно, дете. Сам няма нищо общо. Аз го освободих — рече Амели. Тя повдигна глава и със затворени очи я опря на облегалката на стола. — Толкова много болка имаше в него. Мислех, че тук ще е щастлив, но виждам, че съм сбъркала. Такъв като Майкъл не може да остане затворен задълго.

— Какво искаш да кажеш с това, че си го освободила? — Ева заекваше, а без прикритието на готическия грим лицето ѝ бе пепеляво. — Ти си го убила?

— Да — каза Амели. — Убих го. Сам!

Клеър не разбираше защо тя извика името на другия вампир, докато Сам не се превърна в мъглявина и посрещна друга мъглявина, която се носеше към тях през стаята. Срещата се превърна в борба, двете тела се движеха твърде бързо, за да ги следи с поглед, после битката свърши и единият лежеше по гръб на пода.

По гръб лежеше Майкъл... но не онзи Майкъл, когото познаваше. Не онзи, когото бе видяла преди пет минути да разговаря с Амели и да взема своето решение. Този Майкъл бе ужасен. Сам с мъка го удържаше, Майкъл се бореше, опитваше да го отхвърли, ръмжеше и о, Боже, кожата му... кожата му бе бледа като мрамор и пепел...

— Помогни ми да стана — обади се Амели тихо.

Клеър я погледна изумена. Амели бе протегнала царствената си ръка и очевидно очакваше да ѝ се подчини. Клеър ѝ помогна да стане на крака, защото бе възпитана да е учтива, и подкрепи вампирката, когато тя бе на косъм да загуби равновесие. Амели се изправи и ѝ се усмихна едва-едва с изморен вид. После пусна ръката на Клеър и тръгна бавно и болезнено към Сам, който се бореше да успокои Майкъл.

Клеър погледна Ева, която бе отстъпила в ъгъла, свила ръце в юмруци и закрила уста. Очите ѝ бяха огромни. Клеър я прегърна.

Амели сложи бялата си ръка върху челото на Майкъл и той веднага спря да се съпротивлява. Спря да се движи, вперил поглед в тавана, със свирепи и странни очи.

— Мир — прошепна Амели. — Мир, клето дете. Болката ще премине, гладът ще премине. Това ще помогне. — Тя бръкна в джоба на роклята си, извади много малко и тънко сребърно ножче, и направи разрез на дланта си. Кръвта ѝ не течеше като на обикновен човек, а шурна, по-гъста от нормалното и по-тъмна. Амели сложи дланта си върху устните на Майкъл, притисна я и затвори очи.

Ева изпищя, както бе закрила уста с ръце, после се извърна и скри лице в гърдите на Клеър. Клеър я притисна в разтреперана прегръдка.

Когато Амели отдръпна ръката си, раната се затвори, а по устните на Майкъл нямаше кръв. Той затвори очи и преглътна задъхан. След няколко секунди Амели кимна на Сам, който го пусна и отстъпи, а Майкъл бавно се претърколи на една страна и срещна ужасения поглед на Клеър.

Очите му. Бяха същите на цвят, но... не съвсем. Майкъл облиза бледите си устни и тя забеляза проблясването на бели змийски зъби в устата му.

Клеър потръпна.

— Вижте го — каза Амели тихо, — най-младият от нас. Отсега нататък, Майкъл Глас, ти си един от вечните на Големия град и всичко ще е твое. Стани. Заеми мястото си сред своите хора.

— Да — каза Сам. — Добре дошъл в ада.

Майкъл се изправи на крака. Никой не му помогна.

— Това ли е? — попита Майкъл. Гласът му звучеше странно, дълбоко от гърлото, по-дълбок, отколкото Клеър си спомняше. По гърба ѝ пролазиха тръпки. — Приключи ли?

— Да — отговори Амели. — Приключи.

Майкъл тръгна към вратата. Наложил се да спре и да се подпре на стената, но с всяка изминала секунда изглеждаше по-силен. Тази сила тревожеше Клеър.

— Майкъл — повика го Амели. — Вампирите биват убивани и мнозина знаят начините. Ако си небрежен — умираш, независимо колко закони в Морганвил ни защитават от враговете. — Амели погледна двете момичета, които стояха в ъгъла. — Вампирите не могат да живеят сред хората. Твърде трудно е и твърде изкусително. Разбирате, нали? Те трябва да напуснат къщата ти. Нужно ти е време да се опознаеш.

Майкъл погледна към Ева и Клеър — по-скоро към Клеър, сякаш не можеше да понесе да погледне Ева. Сега повече приличаше на себе си, излъчваше по-голямо самообладание. Щеше да изглежда почти нормален, ако не бе бледата кожа.

— Не — каза той. — Това е техният дом, и мой, и на Шейн. Ние сме семейство. От това не се отказвам.

— Знаеш ли защо те спрях? — попита Амели. — Защо наредих на Сам да те спре? Защото в момента не можеш да се довериш на инстинктите си, Майкъл. Не можеш да ги обичаш, защото чувствата ти

към тях ще ги наранят. Разбираш ли? Не беше ли тръгнал към тези две момичета с намерение да се нахраниш от тях?

Очите му изведнъж се разшириха и помръкнаха.

— Не.

— Помисли.

— Не.

— Така е — тихо каза Сам зад него. — Знам, Майкъл, и аз съм го преживял и нямаше кой да ме спре.

Майкъл не се опита да отрича отново. Погледна право към Ева с такава ужасна болка в очите, от която сърцето ти се свива.

— Няма да се случи отново. — Откакто започна всичко това, Ева не бе казала нищо и бе шокиращо да чуят думите ѝ, произнесени така спокойно. Така... нормално. — Познавам Майкъл. Не би направил това, ако има опасност да ни нарани. Той пръв би умрял.

— Той наистина умря — рече Амели. — Човешката част от него изчезна. Останалото е мое. — Каза го с известно съжаление, което не изненада особено Клеър. Забелязала го бе в безкрайно уморените очи на Амели, когато ѝ помогна да стане. — Хайде, Майкъл. Нуждаеш се от храна. Ще ти покажа къде трябва да отидеш.

— Изчакай малко, моля те. — И той се отдръпна от нея и протегна ръка към Ева.

Амели понечи да му каже нещо, вероятно не, но не продума. Сам също нищо не каза, само се обърна и се отдалечи, като безцелно обикаляше стаята. Клеър неохотно пусна Ева и тя се отправи към Майкъл без никакво колебание.

Той взе ръцете ѝ в своите.

— Съжалявам. Нямаше друг начин. — Майкъл преглътна с поглед, вперен в Ева. — Все повече го усещах, като натиск отвътре. Не го правя само за да помогна на Шейн. Нужно ми бе, за да запазя разума си. Съжалявам. Сигурно ще ме намразиш.

— Защо? — попита Ева. Проявяваше ненужна храброст, но звучеше сигурна. — Защото си вампир ли? Моля те. Обичах те и когато беше получовек. Докато си с мен, ще се справя, Майкъл. Заради тебе ще се справя.

Той я целуна, Клеър примигна и отвърна поглед. В тази целувка имаше много глад и отчаяние, и бе много лична.

Ева не се отдръпна първа.

А когато той отстъпи, пак си беше старият Майкъл, въпреки бледата кожа и странния блясък в погледа. Тази усмивка... това си бе Майкъл и всичко щеше да е наред.

С палците си избърса безмълвните сълзи на Ева, целуна я отново много нежно и каза:

— Ще се върна. Амели е права. Трябва да... — Той се поколеба, погледна Амели и после отново обърна очи към Ева. — Трябва да се храня. Предполагам, трябва да свикна да казвам това. — Този път усмивката му изглеждаше по-мрачна. — Ще ми липсват вечерите.

— Няма — каза Сам. — Можеш да ядеш твърда храна, ако искаш. Аз го правя.

Кой знае защо, това им се стори много важно. Ето нещо, което наистина могат да запазят.

— Довечера ще приготвя вечеря — каза Клеър. — За да отпразнуваме завръщането на Шейн у дома.

— Съгласен. — Майкъл пусна Ева и отстъпи. — Аз съм готов.

— Хайде да излезем — обади се Амели. — Добре дошъл в широкия свят!

Майкъл може и да бе станал вампир, но като го гледаше как диша на свобода навън в нощта, Клеър си помисли, че той изглежда съвсем по човешки.

Ева се преоблече в дрехи, които Клеър наричаше „готически камуфлаж“ — черен панталон, черна копринена риза с бродирани червени черепи по яката и черна жилетка с много джобове, в които да слага разни неща. Като колове и кръстове, както се оказа.

— За всеки случай — обясни Ева, когато улови погледа на Клеър. — Какво?

— Нищо — въздъхна тя. — Само не ги използвай срещу Майкъл.

Поразена, Ева спря за секунда, после кимна. Тя все още свикваше с мисълта за Майкъл. Е, и Клеър се чувстваше по същия начин. Все очакваше да чуе китарата му от долния етаж, а и се чудеше кое време е. Още не се бе съмнало и след като провери в интернет, откри, че имат още час и половина, но ако Майкъл не се върне скоро...

Входната врата се отвори и затвори. С широко отворени очи Ева грабна един кол от джоба си, а Клеър ѝ направи знак с ръка да остане на място, после внимателно се промъкна до ъгъла.

Едва не се сблъска с Майкъл, който сега се движеше много тихо от обичайното. И той като нея изглеждаше изненадан. Зад него вървеше Сам, но от Амели нямаше и следа.

— Добре ли си? — попита тя. Майкъл кимна. Изглеждаше по-добре по някакъв странен начин. Спокоен.

— Няма да...? — С ръка изимитира зъби, забити във врата ѝ. Той се усмихна.

— Няма начин, хлапе. — Леко разроши косата ѝ. — Нали се уговорихме за вечеря в чест на Шейн.

— Уговорка? — Ева прозвуча напрегнато, излизайки от стаята си, и Клеър не я винеше. Досега за тях уговорките не бяха особено успешни.

— Ако върнем Моника жива и здрава, освобождават Шейн. Семейство Морел имат голямо влияние в този град, дори сред вампирите. — Към които вече се числеше и Майкъл, но с което

изглежда още не бе свикнал. — Оливър е склонен на размяна. Може би не точно склонен... убедиха го.

— Шейн за Моника? Чудно! — Ева осъзна, че държи кол в ръката си, изчерви се и го прибра. Сам и Майкъл не се притесниха. — Ъ-ъ, съжалявам. Нищо лично... Значи ние и вие двамата срещу целия свят, така ли?

— Не — каза Сам и погледна Майкъл. — Трима сте. Аз не мога да дойда с вас.

— Какво? Но ти...

— Съжалявам. — Думите на Сам прозвучаха искрено и сериозно. — Нарездане на Амели. Вампирите остават неутрални, Майкъл прави изключение заради уговорката си с Амели. Не мога да ви помогна.

— Но...

— Не мога — отговори той твърдо и въздъхна. — Ще получите помощ от хората, само това мога да ви кажа. Успех! — Той тръгна към вратата, после се обърна. — Благодаря ви, Клеър, Ева.

— За какво?

Сам грейна в усмивка, която заприлича на усмивката на Майкъл.

— Вие ме заведохте при Амели и тя разговаря с мен. Това е много важно.

Клеър бе сигурна, че става дума за дълга история, изпълнена с болка и копнеж, и всичко това, забеляза тя, бе изписано на лицето му. Амели? Той обичаше Амели? Беше все едно да обичаш Мона Лиза — картината, а не жената. Бяха ли останали у Амели достатъчно чувства, за да изпитва нещо към Сам?

Може би някога е имала такива. Леле!

Сам кимна на Майкъл като на равен, излезе и затвори вратата след себе си.

— Хей — каза Ева. — Той имаше ли покана да влезе в къщата?

— Не му е нужна — отговори Майкъл. — Къщата се промени, щом аз се промених. Сега на хората им трябва покана. С изключение на вас, тъй като живеете тук.

— Но това е глупаво.

— Такава е защитата — каза Майкъл. — Знаете как действа.

Клеър не знаеше, но бе очарована. Сега обаче не бе моментът.

— Хм, той каза, че от града ще изпратят помощ.

— Ричард Морел, братът на Моника, който е полицай — обясни Майкъл. — Придружават го Хес и Лоу.

— Това ли са всички? — изписка Клеър.

Защото рокерите бяха много. Ама много\ Без да споменаваме бащата на Шейн, който откровено я плашеше повече и от вампирите, защото за него не важаха никакви правила.

Странно, но вампирите много държат на правилата. Кой знае?

— Искам вие двете да останете тук — заяви Майкъл.

— Не — решително отказа Ева. Клеър направи същото.

— Сериозно, трябва да останете. Ще стане опасно.

— Опасно? Пич, те убиха студенти. В Студентския град! — отвърна рязко Ева. — Ние бяхме там\ Не схващаш ли? Тук не сме в безопасност, а може би ще успеем да помогнем. Поне можем да хванем Моника и да затързим кльоцавия ѝ задник при баща ѝ, докато вие, смели и силни мъже, отблъснете лошите. Става ли?

— Тогава без Клеър.

— Клеър решава за себе си — каза Клеър. — В случай че си забравил.

— Клеър не решава за такива неща, защото Клеър е на шестнадесет и Майкъл не иска да обяснява за трагичната ѝ смърт на родителите ѝ. Така че, не.

— Какво ще направиш? — попита Ева и наклони глава. — Ще я заключиш в стаята ѝ ли?

Той погледна едната, после другата и се намръщи.

— О, по дяволите! Това женска солидарност ли е?

— Можеш да се обзаложиш, че е това — каза Ева. — Някой трябва да наблюдава и теб. — Усмивката ѝ изчезна, защото това бе истина, а не просто забавна идея. Майкъл се прокашля.

— Чухте ли?

— Какво?

— Спирачки на кола. Отвън.

— Страхотно — каза Ева. — Имаш и слух на вампир. Вече няма да имам тайни тук. Достатъчно лошо беше, докато беше призрак... — Много сполучливо се преструваше на спокойна, но Клеър знаеше, че не е така. Очевидно и Майкъл знаеше, защото протегна ръка и докосна бузата ѝ — малък жест, но казваше много.

— Останете тук — нареди той.

Трябваше да се досети, че няма да останат, поне не там, където бяха. Клеър и Ева го последваха по коридора, като го гледаха как отключва предната врата и я отваря.

На прага стоеше Ричард Морел в полицейска униформа. До него бяха инспекторите Хес и Лоу, с много изтощен вид.

— Майкъл — каза Ричард и му кимна.

Той се опита да прекрачи прага, но изведнъж спря. Хес и Лоу размениха заинтригувани погледи и също опитаха да влязат. Не стана.

— Заповядайте — каза Майкъл и отстъпи. Сега вече и тримата успяха да влязат.

Ричард внимателно оглеждаше Майкъл.

— Шегуваш се — каза той. — Сигурно се шегуваш. След цялото това време тя избра теб?

Хес и Лоу се спогледаха, и двамата изглеждаха стреснати.

— Да — каза Майкъл. — И какво от това?

Ричард широко се усмихна.

— Нищо, човече. Поздравления. Целият град ще говори за теб. Свиквай с това.

Майкъл затвори вратата след тях.

— Все едно. Колко време имаме да стигнем до Шейн?

— Не много — обади се Хес. — И не знаем откъде да започнем. Нямаме следи.

— Е, имаме една. Знаем, че микробусът е минал през подземния тунел — каза Ричард. — Имам свидетел, нали? — Той погледна Клеър и тя кимна. — Взехме всички записи от камерите и проследихме микробуса, който няколко пъти е влизал и излизал от подземния тунел и накрая е изчезнал. Проблемът ни е, че този бял микробус много си прилича с всички останали бели микробуси, особено в нощните записи на охранителните камери.

— Знаем, че бащата на Шейн има карти на Морганвил. Шейн му ги е осигурил. Сигурни ли сте, че не е споменал къде ще бъде базата за действия на баща му? — попита Хес. — Питам всички ви.

— Нищо не е казал — отвърна Клеър. — Не и на мен. Майкъл? — Майкъл поклати глава. — Боже, не мога да повярвам, че никой не знае къде са тия мъжаги! Все трябва да са някъде!

— Всъщност двама души вероятно знаят къде са — каза Ричард. — Шейн и рокерът Дес. Един от двамата, а може би и двамата знаят

кои места използва Франк.

— И никой не ги е питал? — зададе въпроса Ева и после по лицето ѝ се изписа ужас. — О, Боже. Някой ги е питал.

— Не е толкова зле — подхвърли Лоу. — Наблюдавах ги. Добре са.

— Това не означава, че ще продължат да са добре — каза Майкъл. — Особено сега. Или такъв беше планът, Ричард? Довеждаш двамата неутрални полицаи с теб, така че твоите хора насила да изтръгнат информацията от Шейн?

Ричард бавно се усмихна.

— Знаеш ли, идеята не е лоша, но не си прав. Честно казано, си мислех, че вие знаете къде да търсим. Ако нямате предложения, можем да продължим с план Б. Никога не съм харесвал това момче.

Майкъл присви очи и Клеър почувства, че този доста неприемлив съюз се разпада.

— Чакайте — каза тя. — Мисля, че имам идея. Може би.

— Може би? — Ричард се обърна към нея. — Дано идеята е добра. Животът на приятеля ти зависи от това, а ако нещо се случи със сестра ми, кълна се, ще го подпалия.

Клеър погледна Майкъл, после Ева.

— Видях го — каза тя. — Бащата на Шейн. Беше в кафене „Комън Граундс“.

— Къде беше?

— В „Комън Граундс“. Видях го в деня, когато за пръв път срещнах Сам. Зачудих се какво прави там, но...

Ричард я прекъсна, сграбчи я за тениската и я придърпа напред.

— С кого разговаряше? С кого? — Той я разтърси.

— Хей! — Тя го плесна по ръката и се изненада, че я пусна. — Разговаряше с Оливър.

Последва тишина. Всички я гледаха втренчено, после Хес сложи ръка на челото си. Лоу каза:

— Я чакайте малко. Защо безстрашният убиец на вампири ще разговаря с Оливър? Та той знае ли кой е Оливър? Знае ли какъв е Оливър?

Клеър кимна.

— Шейн сигурно му е казал. Знае.

— А Оливър знае кой е Франк Колинс — обади се Хес. — Би го познал, като го види. Така че имаме двама смъртни врагове, които се срещат, а ние не знаем защо. Кога беше това, Клеър?

— Малко преди да убият Брандън.

Този път последва още по-дълбока тишина. Лоу и Хес се гледаха изумени, Ричард се мръщеше. След малко Лоу каза бавно:

— Някой иска ли да се обзаложи?

— Казвай, инспекторе — каза Ричард. — Ако знаеш нещо, казвай.

— Не казвам, че знам. Казвам, че мога да се обзаложа на сто долара, че Оливър е знаел за пристигането на Франк Колинс в града и е използвал Франк, за да се отърве от оня негодник, който тормози децата и създава неприятности и от когото вече няма полза.

Клеър попита:

— Защо просто не го е убил, ако е искал да умре?

— Вампирите не се избиват един друг. Не става така. А по този начин и той, и Франк са получили каквото искат. Оливър създава хаос в Морганвил, Амели губи контрол... а чух и за нападението над нея в центъра на града. Може би Оливър се е надявал да я унищожи и той да получи властта. Брандън е бил просто незначителна жертва. — Той спря и се замисли. — Тук просто правя догадки, но се обзалагам, че Оливър е дал на Франк много обещания, които не възнамерява да спазва. Брандън е израз на добра воля, за да принуди Франк да се намеси. Да държи Шейн, е застраховка. Оливър в никакъв случай няма да остави Франк да продължи да убива. Хаос е едно, кървава баня е съвсем друго.

— Как ни помага това? — попита Майкъл. — Все още не знаем къде са.

Хес бръкна в джоба си и извади сгънатата карта на Морганвил. Бе разделена на райони по цветове: жълто за университета, бледочервено за човешкия квартал, синьо за вампирския. Центърът на града и Площадът на Основателя бяха в черно.

— Ето — каза той и отиде до масата. Майкъл премести калъфа на китарата да не пречи и Хес разстла картата. — Травис, ти знаеш кой какво притежава около площада, нали?

— Да. — Лоу се наведе, извади очила от джоба на сакото си и погледна по-внимателно. — Така, това са складове. Валери Косомов

притежава някои от тях, повечето от тези са собственост на Джозефина Лоуъл.

— Оливър притежава ли нещо тук?

— Защо точно тук? — попита Лоу.

— Искаш ли ти да отговориш, полицай Морел? — каза Хес. Ричард се доближи да разгледа картата и отбеляза нещо с пръст.

— Тунелът минава точно тук — каза той. — Това е единственото място от тунелите, където не видяхме микробусът да влиза и излиза.

— Което какво точно означава? — попита Хес.

— По дяволите! Фалшифицирали са записите. Показват се там, където не са, и ни разиграват из целия град. А се крият там, където са. — Ричард погледна към Хес, после към Лоу. — Складовете на Оливър са встрани от улица „Бонд“. Там са основно складове.

— Господа, имаме точно... — Хес погледна часовника си. — Петдесет и две минути. Да тръгваме.

Те се отправиха към вратата и всичко вървеше добре, когато Ричард Морел погледна Клеър и Ева и вдигна ръка да ги спре, като каза:

— О, няма да стане така, деца.

— Имаме право...

— Да, но ми писна от твоите права, Ева. Стойте тук.

— Но Майкъл отива! — каза Клеър и трепна, защото прозвуча като разглезено дете, а не като отговорен надежден възрастен, за какъвто искаше да мине.

Ричард направи една от гримасите на Ева.

— Звучиш като сестра ми — каза той. — Номерът няма да мине. Майкъл може да се грижи за себе си по много начини, които вие не владеете, така че оставате тук.

И Хес, и Лоу го подкрепиха.

Майкъл донякъде съжаляваше, че е обект на този спор, но изпита облекчение, че те няма да идват. Той взе ключовете от колата на Ева от подноса на масата в коридора, където Ева ги държеше.

— За всеки случай — обясни и ги пусна в джоба си. — Не че ви нямам доверие или нещо такова, а просто знам, че не ме слушате.

Затръшна вратата след разочарования протест на Ева.

Е, това беше, помисли си Клеър, а на глас каза:

— Не мога да повярвам, че ни оставиха. — И се загледа във вратата.

Ева така силно ритна вратата, че остави черна следа върху дървото и се върна в дневната. Стоя на прозореца, докато полицейската кола се отдалечи от бордюра и изчезна в нощта, после се обърна и погледна Клеър. Усмиваше се.

— Какво? — попита объркана Клеър, а Ева се ухили още повече. — Нима сме доволни, че ни оставиха?

— Да, доволни сме. Защото сега знам къде отиват — каза Ева и бръкна в джоба си. Извади друг комплект ключове и весело ги разклати. — Имам и резервни ключове. Да вървим да им спасим задниците.

* * *

Добре стана, че полицията на Морганвил бе заета с други неща, защото, според Клеър, Ева наруши всяко писано правило от закона за движението по пътищата. И то по няколко пъти. Клеър почти не си отваряше очите, само от време на време надничаше, но ѝ се стори, че се движат много, много бързо и вземат завоите със скорост, от която инструктор по кормуване би получил удар. Добре поне, че нямаше много движение в този ранен час преди зазоряване. И това е нещо, помисли си Клеър. Тя се хвана за твърдата дръжка, когато колелата на черния кадилак изсвириха на един остър десен завой, после на още един, след което влязоха в тунелите.

— О, Боже! — прошепна Клеър.

Ако преди имаше опасност да ѝ прилошее от пътуването, в тунела бе десет пъти по-лошо. Тя затвори очи, стисна ги здраво и се опита да диша. Това не бе най-добрият ѝ опит да спаси някого, като се вземат предвид мракът, паниката и затворените пространства.

— Почти стигнахме — обяви Ева, а Клеър реши, че тя го каза по-скоро на себе си. И Ева не бе спокойна. А това вече бе... тревожно. — Ляв завой пред нас...

— Това не е завой! — извика Клеър и се хвана за таблото, когато Ева наби спирачки. Голямата кола поднесе и спря, като разплиска вода. — Няма изход!

— Не, това е завой — задъхано каза Ева, завъртя волана и Клеър не разбра как накара колата да вземе този невъзможен завой, като само леко я чукна и одраска в циментовата стена. — Ау! Ще остане драскотина! — И тя се засмя високо и невъздържано и пак натисна газта. — Дръж се, Клеър! Следваща спирка „Градът на лудите“!

Клеър си помисли, че почти са пристигнали.

След всичките тези гадни завойи бе загубила представа колко път са изминали. Всъщност бе започнала да мисли, че Ева не знае къде отива и просто взема завой на посоки, като се надява да открие изход, когато внезапно тунелът свърши и колата тръгна по наклон, после отново излезе на открито.

— Улица „Бонд“ — каза Ева. — Шикозен търговски квартал за вампири, хубави ресторанти и... О, по дяволите!

Тя така внезапно удари спирачките и спря толкова рязко, че предпазният колан болезнено притисна Клеър. Не че Клеър забележа кой знае колко от всичко това, защото и тя, като Ева, бе ужасена от гледката, разкрила се пред очите им.

— Кажи ми, че това не е мястото — каза тя.

Защото на мястото бушуваше пожар.

Полицейската кола на Ричард Морел бе паркирана до портата от ковано желязо и вратите ѝ бяха отворени. Явно момчетата са бързали да излязат. Ева придвижи кадилака по-близо, после изключи двигателя и двете момичета с ужас наблюдаваха как пламъците излизат от прозорците и от покрива на голямата каменна сграда.

— Къде е пожарната? — попита Клеър. — Къде са полицаите?

— Не знам, но не можем да разчитаме на помощ. Не и тази вечер. — Ева отвори вратата от своята страна и излезе. — Виждаш ли ги някъде?

— Не! — Клеър трепна, когато на горните етажи избухна прозорец. — А ти?

— Трябва да влезем!

— Да влезем? — Клеър щеше да изтъкне колко неразумно е това, но тогава видя, че някой лежи неподвижно отвъд портата. — Ева! — Тя изтича до портата и я разтърси, но се оказа заключена.

— Качвай се! — извика Ева и се покатери по желязната порта. Клеър я последва. Желязото бе хлъзгаво и грапаво, поряза се, но успя да стигне догоре, после се прехвърли от другата страна и скочи. Удари

се силно и тромаво успя да се изправи на крака. Ева бе успяла да се приземи доста по-сполучливо и вече се придвижваше към мъжа, който лежеше на земята.

Той се оказа един от бандата на Франк. Мъртвъв. Ева безмълвно вдигна поглед към Клеър и ѝ показа кръвта по ръката си, като поклати глава.

— Застрелян е — каза тя. — О, Боже! Те са вътре, Клеър. Майкъл е вътре!

Но не беше, защото само след миг, когато Ева се опитваше да се спусне към изпълнената с дим отворена врата, Майкъл излезе оттам, грабна я и я върна.

— Не! — извика той. — Какво, по дяволите, правите тук?

— Майкъл! — Ева се обърна и се хвърли в прегръдките му. — Къде е Моника?

— Вътре. — Майкъл изглеждаше ужасно, опушен и със зачервени очи, тук-там ризата му бе обгоряла. — Другите влязоха да я извадят. Аз... наложи се да изляза.

Огънят убива вампирите. Клеър си го спомни от списъка, който бе направила малко след като се засели в Морганвил. Тя не можеше да повярва, че бе рискувал новия си живот на вампир.

— По дяволите! — извика Ева. — Ако влезеш и загинеш заради Моника Морел, няма да ти простя!

— Няма да е заради Моника — каза той. — Знаеш го.

Те се загледаха в пламъците и зачакаха. Изминаха секунди, а никой не се показваше — нито Моника, нито полицаите. На изток хоризонтът просветляваше, Клеър осъзна, че се зазорява.

Настъпваше утро и нямаха достатъчно време да заведат Моника до Площада на Основателя, ако въобще можеха да я спасят.

Ако все още бе жива.

— Слънцето изгрява! — извика Майкъл, а пожарът ревеше.

Клеър не го попита как е разбрал. Когато бе призрак познаваше, че съмва и тя предположи, че вампирите имат същото усещане за време като призраците. Да, това обяснява нещата. Ако знаеш кога да се покриеш, помага да оцелееш.

— Трябва да се махнеш оттук! — извика тя. Черен облак гъст дим излезе от вратата и тя се сви на две и се закашля. Всички се дръпнаха. — Майкъл, трябва да се махнеш! Веднага!

— Не!

— Поне влез в полицейската кола! — Ева посочи към колата от другата страна на оградата. — Има тъмни прозорци! Ние ще чакаме тук, кълна се!

— Няма да ви оставя!

Слънцето се появи на далечния хоризонт в златисти отблясъци и където докоснеше бледата кожа на Майкъл, тя започваше да цвърчи и пуши. Той изсъска от болка и удари мястото с ръка. От ръката му лумна пламък.

Двете момичета изпищяха и Ева го заведе на сянка. Това помогна, но не много. Майкъл все още гореше, но по-бавно, стенеше и очевидно се опитваше да не крещи.

— Клеър! — Ева й хвърли ключовете от колата. — Блъсни портата! Отвори я! Бързо!

— Но колата ти...

— Шибана кола! Хайде, действай! Не можем да го прехвърлим през оградата!

Клеър се покатери и отново се прехвърли през лъскавото горещо желязо на оградата, като се поряза на още две-три места и почти не почувства болка, когато този път падна на земята. Изправи се и хукна към кадилака...

... Но изведнъж промени посоката, влезе на мястото на шофьора в полицейската кола и запали двигателя с ключовете, които висяха на таблото.

Това сигурно е престъпление, нали? Но при спешни случаи...

Даде на заден до края на улицата, превключи на предна скорост и натисна докрай педала на газта.

Когато приближи портата, Клеър изпищя, но успя да удържи волана, чу се трясък и тя скочи на спирачките. Портата се отвори, изкривена и потрошена. Двигателят на полицейската кола изхъхри и угасна. Клеър излезе и отвори задната врата, докато Ева подкрепяше Майкъл към колата. Той влезе и Клеър затвори вратата зад него. Ева бе права, прозорците бяха с тъмни стъкла, вероятно да предпазват полицаите вампири от слънцето. Вътре щеше да е в безопасност, надяваше се Клеър.

— Ами другите? — извика тя на Ева, която поклати глава. Двете се обърнаха да погледнат към склада, който сега бе пламнал целият, а

пламъците се извисяваха на няколко метра в утринното небе. — О, Боже! О, Боже! Трябва да направим нещо!

Точно тогава две фигури, обвити в черен дим, се измъкнаха от страничната врата и се строполиха на тротоара. Ева и Клеър се спуснаха към тях. Бяха толкова черни от дима, че за миг Клеър не можа да ги познае, но после под саждите разпозна Джоу Хес. Другият беше Травис Лоу. И двамата кашляха и плюеха някаква чернилка.

— Ставай! — заповяда Ева, грабна Хес за ръката и го повлече встрани от сградата. — Хайде, стани!

Той се изправи, силно залитайки, а Клеър успя да накара Лоу да направи същото. Изминаха половината път до полицейската кола, когато Лоу седна на паркинга; кашляше силно и едва си поемаше дъх. Клеър клекна до него, искаше ѝ се да му помогне, искаше ѝ се проклетата пожарна да дойде...

— Закъсняхме — каза Ева, гледайки как слънцето се надига над хоризонта. — Съмна се. Закъсняхме.

Хес каза задъхано:

— Не. Не още. Ричард... взе Моника...

— Какво? Къде? — Клеър се обърна и го погледна. И Хес бе толкова зле като партньора си, но поне можеше да каже няколко думи. — Живи ли са?

— Бяха зад нас — хрипливо рече Лоу.

Клеър не се замисли. Ако се бе замислила, щеше да се откаже, но умът ѝ не работеше, само инстинктите. Не бе само заради надеждата да спасят Шейн, а защото не можеше да остави някой да умре по този начин. Просто не можеше.

Тя чу Ева да я вика, но не спря, не можеше да спре, продължи да бяга, докато влезе в пушека, после падна на колене и запълзя в горещия задушлив мрак. Ожули си ръцете, като се опитваше да открие нещо със затворени очи. Едва дишаше, макар и приведена съвсем до земята, и всеки дъх, който успяваше да поеме, бе толкова отровен, че ѝ носеше повече вреда, отколкото полза.

Добре, идеята бе много лоша.

Не се осмеляваше да пълзи по-навътре, в този хаос и мрак нямаше да успее да открие пътя за връщане. Нещо тежко с трясък падна до нея и огънят се разбушува над главата ѝ. Клеър легна на пода

и се сви на топка, и после, въпреки пламъците и препятствията, с мъка продължи напред. Само минутка. Още минутка и се връщам.

Не бе сигурна, че ще оцелее вътре и минутка.

Изведнъж пръстите ѝ напипаха дреха. Клеър отвори очи и веднага съжали, защото от пушека ѝ залютя и повече нищо не виждаше. Но вече бе хванала дрехата и — да, това бе крачол, крачол на панталон...

Една ръка се надигна и сграбчи нейната. Глас, който не разпозна, прошепна:

— Измъкни Моника.

Избухнаха нови пламъци и осветиха мрака. Тя видя, че там лежи Ричард Морел, свит до сестра си. Закриляше я. Моника погледна, по лицето ѝ бе изписан огромен ужас. Тя протегна ръка. Клеър я пое и я издърпа обратно по пътя, по който бе дошла. Тя усети течението от въздуха, идващ през вратата, и това ѝ помогна да се ориентира.

— Хвани брат си! — извика тя. Моника хвана Ричард за ръката, а Клеър задърпа с всичка сила, като влачеше и двамата.

Не успя.

Не бе сигурна как точно се случи... в един момент дърпаше, в следващия бе вече повалена, не можеше да диша, не можеше да спре да кашля. О, не. Не, не, не. Но не можеше и да се изправи, не можеше да се насили да помръдне.

Шейн...

Някой я сграбчи за глезените и силно я дръпна. Клеър запази достатъчно самообладание, за да не изпусне китката на Моника.

— По дяволите! — пъшкеше и кашляше Ева и изведнъж Клеър се намери на открито, на слънце, като гледаше черния пушек, който се виеше в небето. — Клеър! Дишай, по дяволите!

Не бе дишане, по-скоро дробовете ѝ се късаха, но поне в тях влизаше и излизаше въздух. Тя чу, че до нея кашля някой, вдигна глава и видя Моника, застанала на ръце и крака, как плюе черна течност.

А Ева извличаше Ричард Морел за краката.

Ева се строполи до тях, и тя кашляше, а някъде далече, сред пукота на пламъците, Клеър чу сирени. А, сега идват. Чудесно. Парите на данькоплатците в действие, макар че тя не бе данькоплатец...

Клеър с болка се изправи на крака. Дрехите ѝ бяха обгорени, усещаше миризмата на изгоряла коса. Щеше да се остави на болката

по-късно, но сега просто се радваше, че е жива.

— Вземи Моника — хрипливо каза тя на Ева и хвана Моника за едната ръка. Ева я грабна за другата и я повлякоха през паркинга до разбитата порта. Хес и Лоу се бяха облегли на полицейската кола. Невероятно, но Лоу пушеше цигара. Той я хвърли, успя да се задържи на крака, да се добере до Ричард и да му помогне да се изправи.

— Майкъл! — Ева почука на прозореца на полицейската кола. Клеър примигна с насълзени очи, едва различаваше сянката му през тъмното стъкло. — Премести се! — Ева отвори внимателно задната врата, увери се, че слънцето не го огрява, и натика Моника на задната седалка, после влезе при тях. Моника протестиращо измърмори. — О, млъквай и бъди благодарна.

Клеър мина отпред, на предната седалка, влезе и попита смутено:

— Кой ще кара?

Ричард Морел седна зад волана.

— Джоу и Травис ще останат тук — каза той. — После ще ви върна при вашата кола. Дръжте се.

Ричард изкара полицейската кола на задна и се понесе с пълна газ към Площада на Основателя, включил светлини и сирени. Между пристъпите на кашлица Моника успя да каже първите си смислени думи.

— Клеър... кучка такава! — Гласът ѝ прозвуча суров и дрезгав. — Смяташ... че това ни прави... приятелки ли?

— Боже, не — каза Клеър. — Но смятам, че си ми длъжница.

Моника се облеци.

— Ще сме квит, когато освободят Шейн.

Моника закашля отново:

— Ще ти се.

12

На Площада на Основателя бе истинска лудница. Ричард трябваше да спре колата почти на една пряка от кордона от полицейски коли с включени лампи. Клеър излезе и отново я обзе пристъп на кашлица, толкова лош, че Ева трябваше да я потупа по гърба и тя да разговаря с мрачната униформена полицайка, която стоеше на пост на загражденията.

— Трябва да се видим с кмета Морел — каза тя.

— Кметът е зает — отвърна полицайката. — Трябва да чакате.

— Но...

Моника излезе от задната врата на колата и очите на полицайката се разшириха.

— Госпожице Морел? — Е, Клеър трябваше да признае, че опушеното плашило с изгоряла коса не приличаше много на обичайната Моника. Тя тайно се надяваше някой да направи снимки и да ги качи в интернет.

Когато и Ричард излезе от колата, полицайката преглътна от изумление.

— Боже! Извинете, сър. Чакайте, ще извикам някого. — Тя се обади по радиостанцията и предаде информацията. Докато чакаха, им даде бутилирана вода от нейната полицейска кола. Клеър взе две бутилки и се върна в патрулката, където Майкъл седеше със затворени очи. Той се размърда и я погледна, когато го извика. Не изглеждаше добре — бял като хартия, с изгаряния на места и очевидно зле. Подаде му водата.

— Не знам дали ще помогне, но...

Майкъл кимна и отпи няколко глътки. Клеър отвори своята бутилка и отпи, като почти изстена от удоволствие. Нищо не бе й се услаждало така през целия ѝ живот, както тази хладка, блудкава вода, която отмиваше пушека от гърлото ѝ.

— Мислех си... — Майкъл облиза устни и отпусна назад глава на облегалката. — Мислех, че ще съм по-силен. Виждам съм други

вампири през деня.

— По-стари — каза Клеър. — Мисля, че отнема известно време. Амели дори може да се разхожда денем, но тя е много стара. Просто трябва да си търпелив, Майкъл.

— Търпелив? — Той затвори очи. — Клеър, днес е първият ден, откакто напускам къщата от почти година, най-добрият ми приятел е все още със смъртно наказание, а ти ми казваш да съм търпелив?

Като ѝ обясни нещата по този начин, наистина звучеше глупаво. Тя безмълвно си изпи водата, като бършеше потта от челото си и се мръщеше на саждите.

Всичко ще е наред, каза си тя. Ще си върнем Шейн, ще се приберем всички вкъщи, всичко ще е наред.

Макар и да знаеше, че това е малко вероятно, за опора ѝ трябваше нещо, в което да вярва.

Чакаха само пет минути и дойде самият кмет, последван от разтревожена свита и двама униформени парамедици, които се спуснаха към Моника и Ричард, без да обръщат внимание на Клеър и Ева.

— Хей, ние сме добре, благодаря — извика Ева саркастично. — Само телесни повреди... Вижте, ние изпълнихме нашата част от уговорката. Искаме си Шейн. Веднага!

Кметът, който бе прегърнал изцапаната си със сажди дъщеря, едва погледна към тях.

— Закъсняхте — каза той.

Коленете на Клеър омекнаха. Изведнъж я осени просветление — пожарът, пушекът, ужасът. Шейн. О, не, не, не може да бъде...

Кметът изглежда се сети по изражението на лицата им какво си мислят, защото за миг се подразни.

— Не, не е това. Ричард каза, че сте на път и аз отвърнах, че ще изчакам. Не нарушавам обещанията си.

— Не много — промърмори Ева и прикри думите си с престорено кашляне. — Добре, защо тогава да сме закъснели?

— Той вече тръгна — обясни кметът. — Баща му инсценира нападение преди изгрев-слънце, когато вниманието ни бе ангажирано с пожара в склада. Извадиха Шейн и другия от клетките и убиха петима от моите хора. Бяха се запътили извън града, но този път ги спипахме. Скоро всичко ще свърши.

— Но... Шейн! — Клеър го погледна умолително. — Ние спазихме нашата част от уговорката. Моля ви, не можете ли просто да го освободите?

Кметът Морел се намръщи.

— Споразумението ни бе да го пусна, ако върнете дъщеря ми. Е, той е свободен. Ако го убият, защото се опитва да спаси оня негодник, баща си, не е моя работа — каза кметът. Той прегърна Моника и Ричард. — Хайде, деца. Искам да ми разкажете какво се случи.

— Аз ще ви разкажа какво се случи — каза ядосано Ева. — Ние спасихме живота и на двамата. Между другото, приемаме благодарности по всяко време.

От мрачния поглед, който кметът хвърли на Ева, си личеше, че не намира това за забавно.

— Ако първо не ги бяхте изложили на опасност, това нямаше да се случи — рече той. — Смятайте, че сте късметлии, задето не ви хвърлям в затвора за съучастничество с ловец на вампири. А сега, ако искате съвета ми, прибирайте се вкъщи. — Той целуна дъщеря си по мръсната коса. — Хайде, принцесо.

— Татко — обади се Ричард. — Тя е права. Те наистина спасиха живота ни.

Кметът вече изглеждаше доста раздразнен от този малък бунт в семейните редици.

— Сине, знам, че може би изпитваш благодарност към тези момичета, но...

— Просто ни кажете къде е Шейн — настоя Клеър. — Моля ви. Само това искаме.

Мъжете от семейство Морел дълго се гледаха, после Ричард каза:

— Знаете ли старата болница? На улица „Гранд“.

Ева кимна.

— „Дева Мария“? Мислех, че са съборили тази сграда.

— Определена е за събаряне в края на седмицата — каза Ричард. — Ще ви заведе там.

Клеър почти се разплака, такова облекчение почувства. Не че сега проблемът се разрешаваше — не бе решен, но поне можеха да предприемат следващата стъпка.

— Ричард — обади се кметът, — не им дължиш нищо.

— Напротив, дължа им. — Ричард погледна Ева, после Клеър. — И няма да забравя.

Ева се ухили.

— Оооо. Не се тревожи, полицай. Няма да те оставим да забравиш.

* * *

Виждаха се вампири навън посред бял ден. Клеър реши, че това е необичайно, но осъзна колко необичайно е наистина, когато, като намали скоростта на колата, Ричард Морел подсвирна.

— Оливър е свикал войската — каза той. — Това не е добре нито за вашия приятел, нито за баща му.

По улиците около масивната сграда на старата болница се бяха подредили коли... големи коли с тъмни стъкла. Имаше и много полицейски коли, но всъщност другите возила изглеждаха заплашително. Както и хората, които стояха в сенките около сградата. Дори и в тягостната жега някои бяха облекли палта и шапки. Бяха се събрали поне стотина и много от тях бяха вампири.

В центъра, застанал на ръба между сянката и слънчевата светлина, стоеше Оливър. Носеше дълго черно кожено палто и кожена шапка с голяма периферия, а на ръцете си бе сложил ръкавици.

— О, Боже! Не мисля, че можете да сте от полза тук — каза Ричард. Оливър обърна глава към тях и излезе на слънцето. Вампирът приближи, като се движеше бавно и небрежно. — Може би трябва да ви закарам вкъщи.

Преди да успеят да кажат на Ричард „не“, Оливър бе прекосил откритото място и отвори задната врата на полицейската патрулка.

— А може би трябва да се присъедините към нас — каза Оливър и оголи зъбите си в усмивка. — А, Майкъл? Виждам, че най-последно си излязъл от къщата. Поздравления за рождения ти ден. За твое добро бих предложил да си останеш на сянка тази сутрин. Не че ще имаш сили да правиш нещо друго.

И той сграбчи за гърлото Клеър, която седеше най-близо до вратата.

Клеър чу, че Майкъл и Ева крещят, усети, че Ева се опитва да я задържи, но не можеше да се мери по сила с Оливър. Той просто я издърпа от колата като парцалена кукла, пръстите му здраво и жестоко я държаха за гърлото.

— Шейн! Шейн Колинс! — извика той. — Имам нещо за теб! Искам внимателно да наблюдаваш това!

Клеър сграбчи ръката му с две ръце, като се опитваше да се откопчи от пръстите му, но не успя. Той знаеше точно колко здраво трябва да стиска, без да й счупи врата или да й прекъсне дишането. Тя потисна поредния пристъп на кашлица и се опита да съобрази как да постъпи.

— Ще убия това момиче — продължи Оливър, — ако не ми се закълне във вярност пред всички тези свидетели. Шейн, можеш да я спасиш, като склучиш същата сделка. Имаш две минути да обмислиш решението си.

* * *

— Защо? — прошепна Клеър. Думичката прозвуча като цвърчене на мишле и едва се чу. Оливър, който се взираше в разрушената фасада на старата болница, със съсипани от времето плачещи ангели и плесенявали барокови каменни фигури, за кратко й отдели внимание. Утрото бе топло и безоблачно, а слънцето ярко грееше на синьото небе. Изглеждаше някак си нередно вампир да стои навън.

Той дори не се потеше.

— Защо какво, Клеър? Въпросът ти е неточен. Имаш по-остър ум.

Тя се бореше да си поеме дъх и безрезултатно се опитваше да разтвори пръстите му.

— Защо... уби Брандън?

Усмивката му изчезна, погледът му стана предпазлив.

— Умно — каза той. — Съобразителността в крайна сметка може би няма да ти е от полза. Въпросът, който трябва да зададеш, е, защо искам твоето подчинение.

— Добре — хрипливо каза тя. — Защо?

— Защото Амели има планове за теб — гласеше отговорът. — А аз не съм свикнал да давам на Амели каквото поиска. Това няма нищо общо с теб, но е свързано с миналото. За съжаление обаче, го превръщам в твой проблем. Горе главата, ако приятелят ти се закълне вместо теб, ще го оставя жив. Ще можеш да го виждаш от време на време. Нещастните влюбени са толкова забавни.

Изглежда, Амели нямаше кой знае какви планове за нея, помисли си Клеър, но не му възрази. Всъщност не можеше. Можеше само да стои на пръсти, с мъка да поема всяка глътка въздух и да се надява, че някак ще намери изход от тази тъпа ситуация, в която отново бе попаднала.

— Една минута! — извика Оливър. В сградата се усети движение, зад прозорците се мяркаха сенки. — Е, изглежда, имаме домашни неразбории.

Това, което искаше да каже, бе, че бащата на Шейн го скъсваше от ритане. Клеър се опита да види какво става, но хватката на Оливър бе здрава. Тя можеше да вижда само с ъгълчето на окото си и това, което виждаше, не изглеждаше добре. Шейн беше на вратата на болницата, като се опитваше да се освободи, но някой го дръпна навътре.

— Тридесет секунди! — обяви Оливър. — Е, вече му се вижда краят. Изненадан съм, Клеър. Момчето се бори за шанс да те спаси. Трябва да си впечатлена.

— Свали си ръцете от нея, Оливър! — чу се глас зад тях, придружен от познатия звук от зареждане на ловна пушка. — Сериозно говоря. Не съм в добро настроение. Уморен съм и искам да си ходя у дома.

— Ричард — каза Оливър, обърна се и го изгледа. — Изглеждаш ужасно, приятелю. Не мислиш ли, че трябва да се прибереш при семейството си, вместо да се тревожиш за тези... нещастници?

Ричард пристъпи напред и допря дулото на пушката под брадата на Оливър.

— Да, би трябвало. Но съм им длъжник. Казах...

Оливър го зашлеви с опакото на ръката си. Ричард изхвърча и се претърколи, като се плъосна на улицата, а пушката издрънча на земята.

— Чух те още първия път — рече тихо Оливър. — Боже, странни приятели събираш, Клеър. Предполагам, по-късно трябва да ми

разкажеш. — Той повиши глас. — Времето изтече! Клеър Денвърс, вричаш ли живота си, кръвта си и службата си на мен, сега и до края на живота си, да ми се подчиняваш изцяло? Кажй „да“, скъпа, защото, ако не кажеш, просто ще те стисна по-силно. Много гадна смърт. Отнема минути, докато умреш от задушаване, а Шейн трябва да наблюдава всичко.

Клеър не можеше да повярва, че е смятала Оливър за любезен, разумен или човечен. Тя гледаше студените му очи и забеляза тънка кървава следа от пот да се стича по лицето изпод шапката.

Разбра, че вече не стои на пръсти. Краката ѝ бяха стъпили на земята.

Силата му отслабва!

Не че това щеше да ѝ е от полза.

— Чакай — чу се гласът на Шейн. Клеър пое дъх и зяпна, когато го видя да куца през откритото пространство от болницата към нея. Лицето му бе окървавено и нещо не бе наред с глезена му, но той не спираше. — Искаш подчинен? Какво ще кажеш за мен?

— А, героят се появи. — Оливър се обърна към него и в това време Клеър успя да огледа Шейн по-добре. Забеляза страха в очите му и сърцето ѝ се сви от болка за него. Той преживя толкова много, не заслужаваше и това. Не и това. — Допусках, че ще предложиш. Какво ще стане, ако взема и двама ви? Аз съм щедър и справедлив господар. Питай Ева.

— Не вярвай на това, което казва. Той е в комбина с баща ти — изхриптя Клеър. — Те си сътрудничат през цялото време. Оливър е уредил да убият Брандън. Шейн...

— Знам всичко — каза Шейн. — Политика, нали, Оливър? Надхитряне, между теб и Амели. За вас ние сме просто пионки. Е, тя не е пионка. Пусни я.

— Добре, млади рицарю — усмихна се Оливър. — Щом настояваш.

Ще я убие, той наистина бе...

Шейн държеше нещо в ръка и го хвърли в очите на Оливър.

Приличаше на вода, но явно имаше изгарящо действие на киселина. Оливър пусна Клеър и изкрещя, като се препъгна назад, разкъса шапката на главата си и се наведе, като дращеше лицето си...

Шейн хвана Клеър за ръка, дръпна я и двамата побягнаха.

Направо в сградата на старата болница.

Полицаи, вампири и техните слуги с рев се втурнаха през открития, огрян от слънцето паркинг. Някои от вампирите се сринаха, ударени от горещото слънце, но не всички. Съвсем не всички.

Шейн бутна Клеър през вратата и извика:

— Давай!

Огромно, тежко дървено бюро падна на една страна и затисна вратата с трясък, после от горния балкон върху него падна още едно.

Шейн дишаше тежко, грабна Клеър и силно я прегърна.

— Добре ли си? — попита той. — Нямах следи от зъби или нещо такова, нали?

— Добре съм — отговори задъхано тя. — О, Боже, Шейн!

— Значи тези сажди по тебе са просто мода, така ли? А си добре.

Тя се притисна силно до него.

— Имаше пожар.

— Сериозно ли говориш? Татко се забавлява по ужасен начин. — Шейн преглътна и я откъсна от себе си. — Извадихте ли Моника оттам? Татко ми каза, че е възнамерявал да я остави вътре. — Тя кимна. В очите на Шейн проблесна облекчение. — Опитах се да спра това, Клеър, но той не ме послуша.

— Никога не те е слушал. Не знаеше ли това?

Шейн сви рамене и се огледа наоколо.

— Странно, все се надявам, че ще ме послуша. Къде е Ева? В полицейската кола ли?

С Майкъл, за малко да отвърне, но осъзна, че вероятно не е най-подходящият момент да съобщи на Шейн, че най-добрият му приятел вече е истински вампир. Та Шейн още не бе свикнал с идеята за призрака!

— Да. В полицейската кола е. — Тя хвана края на ризата му и я повдигна да обърше кръвта от лицето му.

— Ох.

— Къде е баща ти?

— Изнасят се — каза той. — Опита се да ме накара да тръгна с тях, но аз казах, че ще замина, когато си те върна. Така че предполагам, сега му е времето.

От едната ѝ страна се чу тракане на метал и освен за чудото, че видя Шейн, очите на Клеър изведнъж се отвориха и за света наоколо.

Тя огледа стаята, където стояха. Беше голямо фоайе, подът бе покрит с изтъркани, грозни зелени плочки. По-голямата част от малкото мебели, останали в помещението, бяха фиксирани за пода, като бюрото на рецепцията. Стените бяха почернели и по тях имаше широки ивици мухъл, крушките висяха отгоре изкривени, очевидно готови да паднат и при най-слабото разтърсване. Олющени шкафове за медицински картони закриваха прозорците във фоайето, а над него се виждаше някакъв разнебитен втори етаж.

Миришеше на мъртви тела — дори по-лошо, атмосферата бе мъртвешка, сякаш тук през годините се бяха случвали ужасни неща. Клеър се сети за Стъклената къща и енергията, съхранена в нея. Каква ли енергия е съхранена тук? И откъде ли е дошла? При мисълта за това потръпна.

— Идват! — извика някой отгоре и Шейн вдигна ръка да покаже, че е чул. — Време е да се омитаме оттук, човече!

— Идваме. — Той грабна ръката на Клеър. — Хайде. Знаем изход.

— Така ли?

— Тунелите на моргата.

— Какво?

— Довери ми се.

— Добре, но... тунелите на моргата?

— Да — каза Шейн. — Били са зазидани в средата на петдесетте, но ние отворихме единия. Не е отбелязан на картата. Никой не го наблюдава.

— А кой е тук с теб?

— Двама от татковите приятели — отговори Шейн.

— Само те? — попита тя ужасена. — Знаеш ли, че навън има стотина гневни хора? И че са въоръжени?

Зад тях блъскането по вратата се засили. Бюрата, с които бе барикадирана вратата, стържеха по пода, като поддаваха малко по малко. Тя видя проблясъци от дневна светлина да прониква във фоайето.

— Да вървим — каза Шейн. — Хайде.

Клеър се остави да я води, хвърли поглед назад през рамо и видя как бюрата помръдват под натиска на тела. Плъзнаха се по плочките с

оглушително скърцане, едното бюро се спуска на две, чекмеджетата изпаднаха и се разпиляха с шум и трясък.

Докато вървяха, Шейн махна на един огромен мъжага в черни кожени дрехи и тримата хукнаха по коридора на втория етаж. Беше тъмно, мръсно и страшно, но не толкова страшно като шумовете, които идваха от фойето. Шейн имаше фенерче, светна с него, за да виждат препятствията по пътя си — паднали стойки, изоставен, прашен инвалиден стол, носилка, катурната на една страна.

— По-бързо — задъхано каза тя, защото чу последния трясък от фойето.

Тълпите нахлуха.

Клеър смяташе, че не повече от половината вампири са успели да преминат огрения от слънцето паркинг, но успелите очевидно бяха достатъчно силни и вече бяха в сградата, където за тях бе приятно тъмно. Нямаше спор по този въпрос.

Шейн знаеше къде отива. На ъгъла сви вдясно, после вляво, дръпна вратата на един аварийен изход и бутна Клеър вътре.

— Качвай се! — каза той. — След втората площадка свий вляво!

По стълбите имаше разни неща. Клеър не ги виждаше много добре дори и на светлината на фенерчето на Шейн, но миришеше на умряло и разложено. Опитваше се да не диша, да избягва лепкавите локви от изсъхнала течност — каквото и да бе, не можеше да го смята за кръв, и продължи да бяга нагоре по стълбите. Първата площадка, после още стъпала, по тези имаше само счупени бутилки, които тя прескочи.

Бутна вратата на аварийния изход и едва не си изкълчи рамото.

Бе заключена.

— Шейн!

Той я отмести от пътя си, сграбчи бравата и дръпна.

— По дяволите! — Яростно ритна вратата, за миг остана объркан, после погледна към продължаващите нагоре стълби.

— Още един етаж! Давай!

Вратата на петия етаж бе отворена и Клеър хукна през нея в мрака.

Кракът ѝ закачи нещо, тя се препъна, тупна по очи на пода и се претърколи. Шейн насочи светлината на фенерчето към нея и освети одраскан балатум, купчини натрупани кашони...

... И един скелет. Клеър изпищя и се отдръпна от него, после се сети, че това е някакъв учебен скелет, който се бе разпилял по пода и в който се бе спънала.

Шейн я грабна за ръката, вдигна я и я поведе след себе си. Клеър погледна през рамо. Не виждаше рокера, онзи, който вървеше след тях. — Къде... Чу писък.

О!

Шейн се забърза с нея по дългия коридор, после зави вляво и дръпна Клеър след себе си. Имаше още аварийни стълби. Той отвори вратата и се спуснаха бързо по стъпалата.

Този изход бе отворен. Шейн я дръпна в друг дълъг, тъмен коридор, вървеше бързо и броеше вратите шепнешком.

Спря пред номер тринадесет.

— Влизай! — каза той и с ритник отвори вратата. Металът поддаде със скърцане, вратата изхвърча назад и се тресна на плочките. Нещо се счупи и издаде звук, сякаш бяха изтървани чинии.

Клеър почувства хлад, защото бе влязла в нещо като морга. Плотове от неръждаема стомана, шкафчета в стената, също от неръждаема стомана, някои зееха отворени и се виждаха плъзгащи се плоскости.

Да, това със сигурност е моргата. И със сигурност отсега нататък често щеше да се явява в кошмарите ѝ, в случай че някога отново заспи.

— Насам, Клеър — нареди Шейн и отвори нещо, което приличаше на шахта за пране.

— О, по дяволите, не! — Както мразеше затворени пространства, нямаше нищо по-лошо от това. И представа си нямаше колко е дълга, но бе тясна, тъмна, а той бе споменал нещо за тунели в моргата? Да не би това да е шахта за трупове? Може би там има заклещен някой труп! О, Боже...

Отвън се чуваха шумове, тълпата напредваше бързо.

— Съжалявам, няма време — каза Шейн, грабна я и я пусна с краката напред в шахтата.

Тя се опита да не пищи. Помисли си, че може и да успее, докато безпомощно се плъзгаше в тъмното, в студения метален тунел, предназначен само за мъртвите.

13

Тупна здраво на камък в тъмното и потисна изгарящата нужда да изхлипа. Една ръка я хвана за рамото и ѝ помогна да се изправи. Чу, че някой тупна зад нея, и се отстрани от пътя тъкмо навреме, когато Шейн — поне си мислеше, че е той — се изтърколи от шахтата.

И пространството се освети.

Е, само от една лампа... и това бе фенерчето. Държеше го бащата на Шейн.

Той хвърли бърз студен поглед към сина си, после към Клеър и каза:

— Къде е Дес?

Шейн изглеждаше изумен.

— Татко, ти трябваше да си заминал! Това бе планът!

— Къде, по дяволите, е Дес?

— Мъртъв е! — извика Шейн. — По дяволите, татко... Франк Колинс изглеждаше адски вбесен и с изкривено лице насочи фенерчето встрани от тях. Клеър примигна, за да изчезнат черните петна от погледа ѝ, и видя, че е насочил светлината към двамата мъжаги, които стояха в тъмното.

— Добре — каза той. — Да се залавяме.

— За какво? — настойчиво попита Шейн, като се изправи на крака. Потръпна от болка, като стъпи на наранения си глезен. — Татко, какво става, по дяволите? Каза, че заминаваш!

— Преди да си замина, трябва да убия достатъчно вампири — каза Франк Колинс. — Трябва да изравня резултата.

Мъжагите, към които насочи светлината, бяха клекнали до някакво импровизирано електрическо табло, направено от стари компютърни части. Бе свързано с акумулатор за кола. Единият мъж държеше две жици за изолираните части, но медните им краища бяха току-що оголени.

Нещата си идваха на място.

Бащата на Шейн отново го бе използвал. Бе го използвал за примамка, оставяйки го да се смята герой, за да отвлече вниманието на вампирите и да му осигури време да избяга.

Използвал го бе, за да привлече много вампири на едно място. Но не бяха само вампири, имаше и хора. Полицаи и бъдещи вампири. И хора, които просто присъстваха, защото са задължени на Оливър.

Това си бе хладнокръвно убийство.

Ричард бе казал, че ще събарят сградата тази седмица. Експлозивите вече бяха поставени.

— Те ще взривят сградата! — изпищя Клеър и се втурна напред. Не можеше да се бие с рокерите, а и не бе нужно.

Трябваше само да изтръгне жиците изпод таблото.

Когато ги дръпна, излязоха няколко искри и извади късмет, че не се изпържи. Единият от рокерите протегна ръка към нея, сграбчи я, блъсна я назад и вторачен в бъркотията, поклати глава.

— Имаме проблем! — извика той. — Тя съсипа таблото! Ще ни трябва време да свържем отново жиците!

Лицето на Франк почервения от гняв, той хукна към нея, вдигнал юмрук във въздуха.

— Ти глупава малка...

С разтворена длан Шейн посрещна юмука и го задържа.

— Недей — каза той. — Достатъчно, татко. Стига толкова.

Франк се опита да го удари. Шейн се наведе. И втория удар улови с отворена длан.

След като блокира и третия, отвърна на удара. Само веднъж.

Франк бе повален, падна на задника си и по лицето му се изписа страх.

— Достатъчно — каза Шейн. Сега й се стори по-висок от всякога и по-страшен. — Все още имаш време да избягаш, татко. Направи го, докато можеш. Скоро ще разберат къде сме и знаеш ли какво? Няма да се жертвам за теб. Повече няма да го правя.

Франк отвори уста, после я затвори. Вторачен в Шейн, избърса кръвта от устата си и се изправи на крака.

— Мислех, че разбираш — каза той. — Мислех, че искаш...

— Знаеш ли какво искам, татко? — попита Шейн. — Искам си живота, искам си приятелката. И искам да си отидеш и да не се връщаш.

Франк гледаше свирепо като акула.

— Майка ти се обръща в гроба, като гледа как предаваш своите. Собственият си баща. И заставаш на страната на паразитите, които са напълнили тоя гаден град.

Шейн не му отговори. Дватама се гледаха в напрегнато и гневно мълчание няколко мига, после Клеър чу, че отгоре трака нещо метално. Тя настойчиво дръпна Шейн за ръката.

— Мисля, че са открили шахтата — каза тя. — Шейн...

Бащата на Шейн каза:

— Трябваше да те оставя да се опечеш в проклетата клетка, неблагодарен негодник такъв. Вече не си ми син.

— Алилуя — тихо отвърна Шейн. — Най-последно свободен.

Баща му изгаси фенерчето и Клеър чу бягащи стъпки в мрака.

Шейн грабна Клеър за изпотената ръка и хукнаха в обратна посока. Той задъхано броеше стъпалата, докато най-последно видяха златист сноп светлина в края на тунела.

* * *

Шейн искаше да избяга, но бягството бе невъзможно. Освен ако не се измъкнеха от Морганвил, но Клеър най-последно разбра, че дори и тогава вампирите няма да им позволят да избягат. Не и след всичко, което бяха направили. Трябваше да оправи нещата.

Клеър разработи плана в главата си, преди да го сподели с Шейн. Той си говореше задъхано сам, като разправяше как ще задигнат кола, ще се измъкнат от града, а може би и от щата.

Клеър запази мълчание, докато не видя червените и сини лампи на полицейския патрул на Морганвил, който идваше по тъмната улица, после пусна ръката на Шейн и каза:

— Довери ми се.

— Какво?

— Просто ми се довери.

Тя излезе пред полицейската кола, която веднага спря. Заслепи я светлината от фаровете и тя остана на място. Усети, че Шейн се оттегля, и каза рязко:

— Шейн, не! Остани, където си!

— Какво правиш, по дяволите?

— Предавам се — каза тя и вдигна ръце във въздуха. — Хайде. Ти също.

Реши, че той няма да се предаде, и за миг се ужаси, но после Шейн излезе на улицата до нея, вдигна ръце и с преплетени пръсти ги сложи зад главата си. Вратите на полицейската патрулка се отвориха и Шейн падна на колене. Клеър примигна изненадана и го последва. След секунди и тя падна на земята, притисната от някаква гореща, твърда ръка и чу мъжки глас да казва:

— Ей ги пакостниците. Хванахме Денвърс и момчето Колинс. Живи са.

Тя не чу отговора, защото се чудеше дали не е направила ужасна грешка, когато студени стоманени белезници щракнаха около китките ѝ. Полицаят я изправи, като я хвана за лакътя, и тя трепна от болката от натъртените си мускули. До нея Шейн правеше същото. Не се съпротивляваше, но изглеждаше напрегнат.

— Всичко е наред — каза му тя. — Довери ми се.

С обезумял поглед, той кимна.

Дано съм права, помисли си тя, и преглътна, когато ги натикаха на задната седалка в полицейската кола.

* * *

Полицаяте изобщо не разговаряха с тях. Пътуването бе кратко, премина в мълчание и когато патрулката спря на паркинга пред кметството, там чакаше цял комитет по посрещане. Клеър едва не се разплака, като видя Майкъл и Ева — опушени, но един до друг, хванати за ръце. Изглеждаха обезпокоени. До тях стоеше Ричард Морел с превръзка на главата.

И кметът Морел. Не можеше да разгадае изражението на лицето му — раздразнен, но пък това си бе обичайно за него. Клеър забеляза рижа коса и видя Сам, подпрян на един стълб. Освен Майкъл, той бе единственият вампир там. Или поне единственият, когото виждаше.

Вратите на патрулката се отвориха и Клеър излезе. Кметът я огледа, после огледа и Шейн. Присви очи.

— Моите източници казват, че някой е направил детонатор под болницата — каза той. — Свързал жиците и бил готов да взриви сградата. Изглежда, някой го е обезвредил, преди да се случи нещо.

Шейн каза:

— Клеър дръпна жиците. Баща ми щеше да го взриви и да избие всички вътре.

Баща и син Морел се спогледаха. Дори Сам повдигна глава, макар че остана със скръстени ръце на мястото си и изглеждаше спокоен и неутрален.

— А къде е баща ти? — попита Ричард. — Шейн, не му дължиш нищо. Знаеш това.

— Да — отговори Шейн. — Знам. Замина. Ще ми се да ти кажа, че няма да се върне, но... — Сви рамене. — Освободете Клеър. Тя спаси много хора. Не е наранила никого.

Кметът Морел кимна на полицая, който стоеше зад Клеър. Тя усети, че белезниците потракват, после се разхлабват, и с благодарност скръсти ръце на гърдите си.

— Ами Шейн? — попита тя.

— Вампирите хванаха двама от хората на Франк. Те признали, че Франк е убил Брандън. Шейн е чист — отговори Ричард.

Шейн примигна:

— Какво?

— Вървете си — каза Ричард и един полицаей отключи и белезниците на Шейн. — Сам се погрижи да предупреди вампирите. Те не те харесват особено, така че внимавай, но ти не си извършил никакви престъпления. Поне не са сериозни.

— Чудесно! — извика Ева, сграбчи Клеър за ръката, после и Шейн. — Махаме се оттук.

Кадилакът на Ева бе паркиран на няколко метра. Клеър забеляза, че задните и страничните стъкла бяха затъмнени, в колата миришеше на прясна боя и на пода се търкаляха празни кутии от спрей. Тя седна на предната седалка, а Майкъл се мушна отзад. Шейн се поколеба, погледна го, после влезе и затръшна вратата.

Ева запали двигателя.

— Шейн?

— Да?

— Ще те убия, когато се приберем вкъщи.

— Добре — съгласи се Шейн. — Защото точно сега смъртта изглежда по-привлекателна от разговорите за всичко случило се.

Градът бе необичайно тих — пожарите потушени, тълпите разпръснати, нищо интересно. Но Клеър не смяташе, че е приключило. Съвсем не.

Докато пътуваха към къщи, тя се облегна на прозореца изтощена и нещастна. На задната седалка цареше злокобно мълчание, имаше чувството, че се носят буреносни облаци. Ева продължи да бърбори за бащата на Шейн и къде ли е отишъл, но никой не отговори. Надявам се да си е отишъл, помисли си Клеър. Надявам се да се е измъкнал. Не защото не трябваше да си плати, трябва, а защото, ако си плати, това ще означава още скръб за Шейн. Да загуби последния член на вече разбитото си семейство. По-добре, ако баща му просто... изчезне.

— Каза ли на Шейн? — попита Ева.

Клеър седна изправена, примигна и се прозя, докато Ева паркираше кадилака пред къщата.

— Какво?

Ева посочи Майкъл.

— Знаеш какво.

Клеър се обърна и го погледна. Шейн гледаше втренчено напред, с каменно лице.

— Нека позная — каза той. — Появила се е някаква фея магьосница, която ти е дарила свободата и сега можеш да ходиш когато и където си пожелаеш. Каж ми, че е така, Майкъл. Защото през цялото време се чудя защо седиш в тази кола и не мога да измисля друг отговор, от който да не ми се повръща.

— Шейн... — започна Майкъл, после поклати глава. — Да, моята фея кръстница дойде и ми изпълни едно желание. Хайде да не говорим повече.

— Да не говорим? Как точно става това? Мамка му!

Той излезе от колата и бързо се отправи по алеята. Ева грабна огромния черен чадър и изтича до вратата на Майкъл. Отвори му като шофьор, а той излезе, грабна чадъра и хукна след Шейн. Въпреки малката сянка, кожата му леко започна да пуши, сякаш се пече.

Майкъл стигна до сянката на верандата, остави чадъра, а Шейн се обърна и здравата го удари.

Майкъл пое удара, парира втория с отворена длан, пристъпи към него и го прегърна.

— Махни се от мен! — извика Шейн и го отблъсна. — По дяволите! Махни се!

— Нямаше да те ухапя, идиот такъв — каза Майкъл изморено. — Боже. Просто се радвам, че си жив.

— Ще ми се да можех да кажа същото, но тъй като ти не си... — Шейн със замах отвори вратата и изчезна вътре, като остави Майкъл облегнат на стената.

Клеър и Ева бавно се приближиха по алеята.

— Аз ще... — Клеър преглътна. — Ще говоря с него. Съжалявам. Той е малко... беше дълъг ден, нали? Ще се оправи.

Майкъл кимна. Ева го прегърна и му помогна да влезе вътре.

Когато Клеър влезе в дневната, Шейн не се виждаше никъде, но чу да се затръшва вратата му на горния етаж. По дяволите, можеше да е много бърз, когато поиска. И безкомпромисен. Кой казва, че момичетата са на настроения? Тя погледна дивана с умора и копнеж — това бе първото изпречило й се удобно местенце да си полегне. Може би просто трябва да остави Шейн сам да се оправи с чувствата си. Свикнал е да се справя с душевните травми.

Но пък... само защото може да се справи сам, не означава, че трябва да е така.

В стаята имаше нещо странно и Клеър не успя веднага да отгатне какво е. После й просветна. Стаята ухаеше на цветя. На рози по-точно. Клеър се намръщи, обърна се и видя огромен букет рози, оставени на масичката. До тях бе сложен плик с името й, изписано със старомоден изискан почерк.

Отвори плика и разгъна листовете, които бяха вътре.

„Скъпа Клеър, се казваше в писмото. Моята неофициална защита вече не е достатъчна за теб и приятелите ти и мисля, че си го разбрала. Трябва да предприемем по-драстични стъпки, и то скоро, или ти и приятелите ти ще платите цената. Оливър ще потърси сметка за днешните събития. Ти прояви смелост, но постъпи глупаво по отношение на враговете.

Внимателно обмисли предложението ми.
Правя го само веднъж.“

Нямаше подпис, но Клеър със сигурност знаеше кой го е написал. Амели. Върху хартията имаше воден знак с нейния печат.

Другите документи в дебелия плик изглеждаха официални. Тя ги прочете, намръщи се, опита се да разбере какво означават и част от думите ѝ се видяха познати. Аз, Клеър Катрин Денвърс, вричам живота си, кръвта си и службата си на Основателя, сега и до края на живота си и приемам да се подчинявам на Основателя изцяло. Същото каза и Оливър в болницата, когато се опитваше да я направи свой роб.

Клеър пусна листовете, сякаш се бяха подпалили. Не, не можеше да направи това. Не можеше.

Или приятелите ти ще платят цената.

Клеър преглътна, напъха договора обратно в плика и го пъкна в джоба си тъкмо когато Ева дойде и каза.

— Рози! Боже, кой е умрял?

— Никой — каза Клеър дрезгаво. — За теб са. От Майкъл.

Майкъл се изненада, но бе с гръб към Ева и ако имаше разум в главата си, щеше да участва в лъжата.

Клеър се качи на горния етаж да си вземе душ.

* * *

Когато си чист, е по-добре. Не много, но по-добре. Тя поседя известно време — взираше се в плика с името си, щеше ѝ се да може да поговори за това с Шейн, или с Ева, или с Майкъл, но не се осмеляваше да го направи, тъй като тя трябваше да направи избора си. Не те. А пък и знаеше какво ще кажат.

Цялото „не“ на този свят няма да стигне, това щяха да кажат.

Шейн почука на вратата ѝ чак когато се стъмни. Тя отвори, застана на прага и се загледа в него. Просто го гледаше, защото някак си не мислеше, че може да му се нагледа. Той имаше уморен, рошав и сънен вид.

И бе толкова хубав, че почувства как сърцето ѝ се разби на хиляди малки остри парченца.

Той запристъпва несигурно.

— Мога ли да вляза? Или искаш просто да... — Той посочи към коридора. Тя отстъпи и го пусна да влезе, после затвори вратата след него. — Откачих заради Майкъл.

— Така ли?

— Защо не ми каза?

— Ами, моментът не ми се струваше подходящ — каза тя уморено и седна в горния край на леглото. — Стига, Шейн. Та ние си спасявахме кожата.

Той прие аргумента, като сви рамене.

— Как стана?

— Искаш да кажеш кой? Амели. Тя бе тук и той я помоли. — Клеър го изгледа продължително, преди да нанесе окончателния удар. — Той я помоли, защото искаше да има възможност да напуска къщата.

Шейн изглеждаше съкрушен. Приседна на ръба на леглото и я гледаше с наранени и уязвими очи. С онзи поглед, от който сърцето ѝ се късаше.

— Не — каза той. — Не и заради мен. Кажи ми, че не е...

— Той каза, че не е. Или поне не съвсем. Трябваше да го направи, Шейн. Не можеше да продължава да живее така, поне не вечно.

Шейн отвърна поглед.

— Боже! Имам предвид, че той знае какво изпитвам към вампирите. А сега живея с вампир. Сега съм най-добрият приятел на вампир. Това не е добре.

— Не е нужно и да е зле — каза тя. — Шейн, не се ядосвай, става ли? Майкъл направи нужното според него.

— Нали това правим всички ние. — Той се отпусна назад в леглото, като сложи ръце под главата си и се загледа в тавана. — Беше дълъг ден.

— Да.

— И така, имаш ли планове за довечера? Защото аз изведнъж се оказах свободен.

Разсмиваше я дори когато знаеше, че не ѝ е до смях. Шейн се претърколи и се облегна на един лакът и от нежността, с която ѝ се усмихна, дъхът ѝ замря в гърлото. Той протегна ръка и подръпна косата ѝ с усмивка, а после каза:

— Ти беше върхът днес. Герой.

— Аз? Не може да бъде.

— Да, ти. Спаси живота на много хора, Клеър. Признавам си, че някои от тях ги предпочитам мъртви, но все пак. Дори мисля, че спаси баща ми. Ако бе взривил онази сграда и бе убил хората, нямаше да му се размине. Нямаше да го оставя. — Просто се гледаха и Клеър почувства, че у тях нараства възбуда, която ги привлича един към друг. Видя как той се наклони към нея, привлечен от същото, как протегна ръка и бавно я прокара по босия ѝ крак.

— И така, какъв е планът, герой? Искаш ли да гледаме филм?

Тя се почувства щура. Щура, и странна, и изпълнена с несигурност.

— Не.

— Да убием няколко зомбита на видеоиграта?

— Не.

— Ако се стигне до игра на карти, ще скоча от... какво правиш?

Тя се изтегна на леглото и го загледа.

— Нищо. Ти какво искаш да правим?

— О, да не слизаме долу.

— Защо не?

— Нямах ли занятия утре?

Тя го целуна. Не бе невинна целувка, нищо подобно. Почувства се като розите на долния етаж, тъмни, червени и пълни със страст, и за нея това бе ново усещане, толкова ново, че не можеше да спре порива да го направи сега, защото почти го бе загубила, и...

Шейн опря чело в нейното и прекъсна целувката задъхан, сякаш се давеше.

— Почакай — каза той. — Намали темпото. Няма да ходя никъде. Знаеш това, нали? Не трябва да се престараваш, за да ме задържиш тук. Е, докато не...

— Млъквай!

Той млъкна и пак впи устни в нейните. Този път целувката бе побавна, топла, после по-гореща. Тя мислеше, че никога няма да може да

му се насити, чувството я разтърсваше като горещо течение и я озаряваше вътрешно. Озаряваше я по начин, който знаеше, че не е добър, или по-скоро не ѝ бе позволен.

— Искаш ли да се позабавляваме? Бейзбол? — попита тя. Шейн отвори очи и спря да гали косата ѝ.

— Какво?

— Първа база — каза тя. — Вече си там с целувките.

— Няма да препускам през базите.

— Е, можеш да се постараяш да стигнеш поне до втора база.

— Боже, Клеър. В миналото в такива моменти се опитвах да се разсейвам с бейзболна статистика, а сега ти взе, че развали всичко. — Още една влажна, гореща целувка и ръцете му, леки като перце, се спуснаха по врата ѝ, по раменете, докосвайки кожата ѝ по оголените от тънката нощница места. Надолу...

— По дяволите. — Той се претърколи по гръб, дишаше тежко и отново се загледа в тавана.

— Какво? — попита тя. — Шейн?

— Можеше да умреш. Ти си на шестнадесет, Клеър.

— Почти седемнадесет. — Тя се премести до него и се притисна по-плътено.

— Да, това оправя нещата. Виж...

— Искаш да чакаш ли?

— Да. Е, очевидно, не е предпочитаният ми избор, но сега май често си променям решенията. Работата е там, че... не искам да си тръгна. — Прегърна я и всичко в света загуби значение, освен топлината на тялото му до нейното, шепотът му и силно ранимата нужда, стаена в очите му. — Няма да ми е лесно да кажа не. Така че, помогни ми.

Сърцето ѝ биеше силно.

— Искаш ли да останеш?

— Да. Аз... — Той отвори уста, после я затвори, после заговори отново. — Трябва да остана. Нуждая се от теб.

Тя го целуна много нежно.

— Тогава остани.

— Добре, но що се отнася до любовния бейзбол, стигам само до втора база.

— Сигурен ли си?

— Кълна се.

И той удържа на думата си, колкото и усилено да се опитваше да го разубеди Клеър.

* * *

Шейн все още спеше, свит на кълбо сред възглавниците, и леко похъркваше. По някое време Клеър бе свалила ризата му и сега лежеше в меките отблясъци на изгряващото слънце, като наблюдаваше как светлината проблясва по силните мускули на гърба му. Желаше да го докосне, но не искаше да го събуди. Нужен му бе сън, а тя имаше да свърши нещо.

Нещо, което нямаше да му хареса.

Клеър се измъкна от леглото, като се движеше много внимателно, и намери дънките си смачкани на пода. Пликът все още бе в задния джоб. Тя го отвори и извади твърдия официален документ, разгъна го и пак прочете бележката.

Сложи договора на бюрото, погледна към Шейн и се замисли върху опасността да го загуби. Или да загуби Ева и Майкъл.

Аз, Клеър Катрин Денвърс, вричам живота си, кръвта си и службата си...

Шейн ѝ каза, че е герой, но тя не се чувстваше такава. Чувстваше се като изплашена тийнейджърка, която може да загуби много. Не мога да гледам да го нараняват — помисли си тя. — Не и ако мога да го предотвратя. Майкъл, Ева — не мога да поема риска.

Колко ли лошо може да бъде?

Клеър отвори чекмеджето и намери химикалка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.